Thierry Jonquet

TARANTULAS

baltos lankos
savaitgalio detektyvas

Thierry Jonquet

TARANTULAS

Iš prancūzų kalbos vertė
Liucija Černiuvienė

baltos lankos

UDK 840-3
Jo-187

Ouvrage publié avec le concours du Ministère français chargé de la Culture - Centre National du Livre

Knygos vertimą parėmė Prancūzijos kultūros ministerija ir Nacionalinis knygos centras

Viršelio dailininkė
Giedrė Lisauskaitė-Jonušienė

Versta iš:
Thierry Jonquet, *Mygale*, Editions Gallimard, 1995

Viršelio iliustracija: © iStockphoto.com
IV viršelyje: Thierry Jonquet
(fotogr. Jacques Sassier © Editions Gallimard)

© Editions Gallimard, 1984, nouvelle édition en 1995
© Liucija Černiuvienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2008
© Baltų lankų leidyba, 2008

Printed in Lithuania
ISSN 1822-6922
ISBN 978-9955-23-151-6

Pirma dalis

VORAS

I

Rišaras Lafargas lėtai žirgliojo per žvyru išpiltą alėją, vedančią į nediduką tvenkinį, iškastą giraitėje greta vilą juosiančios sienos. Užgeso liepos vakaras ir atslinko tamsi naktis, dangų nusėjo spindintys pieno spalvos šviesuliai.

Prigludusi prie tankių vandens lelijų ramiai miegojo gulbių porelė, galvas paslėpusi po sparnais. Gležna patelė jaukiai glaudėsi prie galingo patino kūno.

Lafargas nusiskynė rožę, pauostė – nuo jos sklido salsvas, beveik šleikštus kvapas – ir nužingsniavo tolyn. Už liepomis apsodintos alėjos stūksojo namas, glaudus ir negražus, kuplus. Pirmame aukšte, šeimyninėje, dabar turėtų valgyti Lina, kambarinė. Dešinėje krinta šviesesnis spindulys, iš tos pusės sklinda prislopintas burzgimas. Ten garažas, jame vairuotojas Rožė reguliuoja mersedeso variklį. Dar toliau salonas – tamsios užuolaidos praleidžia tik siaurus šviesos pluoštelius.

Lafargas pakėlė akis į antrą aukštą, žvilgsnis stabtelėjo prie Evos kambarių langų. Silpna šviesa, praverta langinė, pro ją skverbiasi švelnūs muzikos garsai – pianinas, pirmieji arijos *The Man I Love* taktai...

Lafargas užgniaužė susierzinimą, nuskubėjo į vilą, trinktelėjo durimis, beveik bėgte nubėgo iki laiptų ir sulaikęs kvėpavimą ėmė kopti aukštyn. Užlipęs į antrą aukštą norėjo pabelsti kumščiu, bet susivaldė ir nutarė švelniai pastuksenti sulenktu smiliumi.

Jis atstūmė tris išorėje įtaisytas velkes, neleidžiančias laisvai patekti į kambarius, kuriuose gyveno ta, kuri atkakliai neatsiliepdavo kviečiama.

Tyliai uždarė duris ir žengė į buduarą. Kambarys skendėjo tamsoje, tik ant pianino stovinti lempa su gaubtu skleidė šviesos spindulius. Už buduaro esančio kito kambario gilumoje ant sienos krito baltas ryškus pluoštas, šviesa sklido iš vonios – ten degė ryški neoninė lempa.

Prietemoje Lafargas nuėjo prie aparatūros ir išjungė garsą, nutraukdamas pirmąsias iš plokštelės sklindančios melodijos *The Man I Love* tęsinio natas.

Užgniaužė pyktį ir tik tada ramiu balsu, nepriekaištaudamas, bet gana griežtai pareiškė, kad

nederėtų pernelyg ilgai dažytis, rinktis suknelę, derinti papuošalus prieš vakarėlį, į kurį jie su Eva pakviesti...

Paskui nuėjo iki vonios kambario ir vos susilaikė nenusikeikęs, kai pamatė, kad jaunoji moteris tyso tirštame melsvokų putų kokone. Jo žvilgsnis susidūrė su Evos žvilgsniu. Pasirodė, kad jos akyse mato iššūkį, ir tai sukėlė juoką. Palingavo galvą, beveik pralinksmėjo dėl tokio vaikiško elgesio ir išėjo iš kambario...

Grįžęs į saloną pirmame aukšte prie baro greta židinio įsipylė škotiško viskio ir vienu mauku ištuštino stiklą. Alkoholis nudegino skrandį, veidas ėmė trūkčioti. Tada nuėjo prie vidaus ryšio telefono, sujungto su Evos butu, paspaudė mygtuką ir krenkštelėjęs, prikišęs veidą prie plastikinių grotelių suriko:

– Paskubėk, šiukšle, labai tavęs prašau!

Kai dvi 300 vatų galingumo membranos, įtaisytos buduaro sienose, visu galingumu pakartojo Rišaro kaukimą, Eva staigiai pašoko.

Krūptelėjo, paskui neskubėdama išlipo iš didžiulės apskritos vonios ir apsivilko frotiniu chalatu. Atsisėdo priešais tualetinį stalelį ir ėmė dažytis, smulkiais gyvais judesiais sukiodama akių vokų pieštuką.

Rožė vairuojamas mersedesas išvažiavo iš vilos Vezinė ir pasuko į Sen Žermeną. Rišaras stebėjo greta sėdinčią Evą. Ji nerūpestingai rūkė, kilnodama prie plonų lūpų dramblio kaulo kandiklį. Miesto šviesų žybsniai kartkartėmis apšviesdavo automobilio saloną ir ant juodos šilkinės aptemptos suknelės nušvisdavo efemeriški atspindžiai.

Eva buvo atlošusi galvą ir Rišaras negalėjo matyti jos veido, kurį kartais apšviesdavo trumpi cigaretės blykstelėjimai.

Vakarėlį po atviru dangumi surengė kažkoks verteiva, norėjo taip apylinkių aristokratams pademonstruoti, kad jis egzistuoja. Jie nestoviniavo, vaikštinėjo tarp svečių, Eva įsikibusi Rišarui į parankę. Parke sustatytas orkestras grojo švelnią muziką. Šalia stalų ir bufetų, išdėstytų alėjose, spietėsi būreliai žmonių.

Norom nenorom teko pabendrauti su viena ar dviem aukštuomenės siurbėlėm ir išgerti keletą taurių šampano – pakelti tostus už namų šeimininką. Lafargas susitiko keletą kolegų, tarp jų vieną Priežiūros tarybos narį, ir išklausė komplimentų savo naujausiam straipsniui *Praktiko žurnale.*

Šnekučiuodamasis jis net, iš anksto nepasitaręs su Bišà, sutiko dalyvauti konferencijoje apie plastinę krūtų chirurgiją. Vėliau ėmė save keikti, kad leidosi įviliojamas į spąstus, juk būtų galėjęs mandagiai atsisakyti tokio pasiūlymo.

Eva nesikišo, atrodė užsisvajojusi. Mėgavosi kelių puotos dalyvių skvarbiais geidulingais žvilgsniais ir jautė malonumą atsakydama beveik nepastebima paniekos grimasa.

Minutėlei pasitraukė nuo Rišaro, nuėjo prie orkestro ir paprašė pagroti *The Man I Love.*

Kai nuskambėjo pirmi švelnūs ilgesingi taktai, ji jau buvo greta Lafargo. Gydytojo veide pasirodė skausmo išraiška, o jos lūpose nušvito pašaipi šypsena. Jis švelniai apkabino ją per liemenį, ketindamas pasivedėti šiek tiek nuošaliau. Saksofonininkas pradėjo graudžią solo partiją ir Rišaras vos susilaikė neskėlęs palydovei antausio.

Pagaliau artėjant vidurnakčiui jie atsisveikino su šeimininku ir grįžo į vilą Vezinė. Rišaras palydėjo Evą į jos kambarį. Atsisėdo ant sofos ir žiūrėjo, kaip ji iš pradžių mechaniškai, paskui apatiškai nusirenginėja. Tiesiai priešais jį, žiūrėdama ironišku žvilgsniu.

Kumščiais įsirėmusi į klubus, išskėtusi kojas atsistojo, gaktos kailiukas atsidūrė tiesiai priešais jo

veidą. Rišaras trūktelėjo pečiais ir atsistojęs nuėjo paimti perlamutrinės dėžutės, gulinčios ant knygų lentynos. Eva išsitiesė ant patiesto demblio. Jis, parietęs kojas, įsitaisė greta, atidarė dėžutę, išėmė ilgą pypkę ir sidabrinės folijos ryšulėlį, kuriame buvo maži riebaluoti rutuliukai.

Kruopščiai prikimšo pypkę, brūkštelėjo degtuką į jos galvutę, paskui ištiesė Evai. Ji giliai užsitraukė. Kambaryje pasklido prėskas kvapas. Gulėdama ant šono, susirietusi į kamuoliuką, ji rūkė ir žiūrėjo į Rišarą. Netrukus jos žvilgsnis apsiblausė ir padėro. O Rišaras jau kimšo antrą pypkę.

Po valandos jis išėjo, dvigubu rankenos pasukimu užrakino tris durų velkes. Grįžęs į savo kambarį nusirengė ir žvelgdamas į veidrodį ilgai tyrinėjo žilą atvaizdą. Nusišypsojo savo atspindžiui, žiliems plaukams, daugybei gilių raukšlių, išvagojusių veidą. Ištiesė į priekį delnus, paskui užsimerkė ir suplėšė kažką įsivaizduojamo. Pagaliau atsigulė ir ilgai vartėsi lovoje, kol paryčiui užmigo.

II

Kambarinė Lina nedirbo, tad sekmadienį pusryčius pagamino Rožė. Jis ilgai beldė į Lafargo kambario duris, kol išgirdo atsakymą.

Rišaras pavalgė su apetitu, smagiai kąsdamas šviežius raguolius. Jautėsi linksmas, beveik žaismingas. Užsimovė džinsus, apsivilko plonos drobės marškinius, apsiavė mokasinus ir išėjo pasivaikščioti po parką.

Gulbės plaukiojo skersai ir išilgai tvenkinio. Kai Lafargas pasirodė alyvų giraitėje, jos priplaukė prie kranto. Jis numetė keletą kriaukšlių duonos ir atsitūpė, kad paukščiai galėtų lesti iš rankų.

Paskui nuėjo į parką. Dideli gėlių plotai gyvai margino žalią neseniai nupjautos pievutės paviršių. Pasuko prie baseino, maždaug dvidešimties metrų ilgio, iškasto parko gilumoje. Gatvę ir net kaimynines vilas užstojo valdą juosianti siena.

Užsidegė šviesaus tabako cigaretę ir ilgai kikeno, paskui grįžo namo. Šeimyninėje Rožė ant stalo

buvo padėjęs padėklą su Evos pusryčiais. Salone Rišaras paspaudė vidaus telefono mygtuką ir iš visų plaučių riktelėjo: PUSRYČIAI! KELKIS!

Paskui užlipo į antrą aukštą.

Atšovė sklendes ir įėjo į kambarį; Eva dar miegojo didelėje lovoje su baldakimu. Jos veidas vos kyšojo iš po antklodės, o juosvai rudi tankūs garbanoti plaukai atrodė kaip juoda dėmė ant rausvai violetinio satino.

Lafargas atsisėdo ant lovos krašto, padėjo padėklą greta Evos. Ji suvilgė lūpas apelsinų sultimis ir vos krimstelėjo medumi suteptą sausainį.

– Šiandien 27-oji – ištarė Rišaras. – Paskutinis mėnesio sekmadienis. Gal būtumėte pamiršusi?

Nežiūrėdama į Rišarą Eva vangiai papurtė galvą. Jos akys buvo tuščios.

– Gerai, – tęsė jis, – išvykstame po keturiasdešimt penkių minučių!

Vyras išėjo iš buto. Sugrįžęs į saloną riktelėjo į vidaus telefoną:

– Pasakiau – po keturiasdešimt penkių minučių, supratai?

Eva susigūžė, kad ištvertų membranų sustiprintą balsą.

*

Mersedesas tris valandas važiavo greitkeliu, paskui pasuko į vingiuotą departamento reikšmės keliuką. Šviečiant vasaros saulei Normandijos kaimai atrodė apmirę. Rišaras įsipylė šalto sodos vandens, pasiūlė atsigaivinti ir Evai, snūduriuojančiai pusiau užmerktomis akimis. Ji atstūmė stiklinę. Jis uždarė mažo šaldytuvo dureles.

Rožė važiavo greitai, bet meistriškai. Netrukus sustabdė mersedesą prie pilies vartų mažo kaimelio pakraštyje. Sklypas buvo šalia labai tankios girios, o keletas pastatų, saugomų pinučių tvoros, stovėjo netoli pirmų kaimo namų. Kieme sėdėjo grupelės žmonių, išėjusių pasimėgauti saule. Tarp jų vaikščiojo moterys baltomis palaidinėmis, nešinos padėklais su įvairių spalvų plastikinėmis stiklinaitėmis.

Rišaras ir Eva užlipo laiptais iki durų, paskui pasuko prie priimamojo langelio, už kurio iškilmingai sėdėjo didinga šeimininkė. Ji nusišypsojo Lafargui, paspaudė ranką Evai ir pašaukė slaugytoją. Jo lydimi Eva ir Rišaras žengė į liftą ir pakilo į ketvirtą aukštą. Koridorius buvo ilgas, tiesus, sienų įdubose durys su plastikiniais permatomais stačiakampiais langeliais. Sanitaras tylėdamas atrakino septintas duris iš kairės nuo lifto. Pats pasitraukė į šalį ir leido porai įeiti.

*

Ant lovos sėdėjo moteris, labai jauna, nors raukšlėta ir sulinkusiaiais pečiais. Pernelyg ankstyvos senatvės vaizdas buvo nemalonus, nes veidą, beje, dar vaikišką, vagojo gilios raukšlės. Netvarkingi plaukai atrodė kaip tankūs pasišiaušę gaurai. Išsprogusios akys lakstė į visas puses. Oda nusėta juosvais šašais. Apatinė lūpa spazmiškai trūkčiojo, liemuo lėtai siūbavo pirmyn atgal. Reguliariai kaip metronomas. Dėvėjo tik mėlynos drobės marškinius be kišenių. Basos kojos maskatavo šlepetėse su bumbulais.

Atrodė, kad ji nepastebėjo lankytojų. Rišaras atsisėdo greta ir suėmė už smakro, ketindamas pasukti jos veidą į save. Moteris pakluso, bet nei išraiška, nei judesiu neparodė kokio nors, kad ir menkiausio, jausmo ar emocijos.

Rišaras uždėjo ranką ant jos pečių ir prisitraukė arčiau. Ji liovėsi siūbuoti. Eva stovėjo prie lovos, pro nedūžtantį langą įsistebeilijusi į peizažą.

– Viviana, – sumurmėjo Rišaras, – Viviana, mieloji...

Staiga jis atsistojo ir sugriebė Evą už rankos. Prievarta atgręžė į Vivianą, kuri vėl ėmė siūbuoti žiūrėdama paklaikusiu žvilgsniu.

– Duok jai, – ištarė atsidusdamas.

Eva atsegė rankinę ir ištraukė dėžutę su įdarytais šokoladiniais saldainiais. Pasilenkusi ištiesė dėžutę tai moteriai, Vivianai.

Viviana ją paėmė nekoordinuotais judesiais, nuplėšė dangtelį ir vieną po kito ėmė godžiai ryti saldainius, suvalgė visus. Rišaras kvailai spoksojo.

– Gerai, pakaks, – atsiduso Eva.

Ji švelniai išstūmė Rišarą iš kambario. Slaugytojas laukė koridoriuje, jis užrakino duris, o Eva ir Rišaras pasuko prie lifto.

Jie vėl atsidūrė prie priimamojo langelio, pasišnekučiavo su šeimininke. Paskui Eva davė ženklą vairuotojui, kuris, atsirėmęs į mersedesą, skaitė *Komandą*. Rišaras ir Eva atsisėdo ant užpakalinių sėdynių ir automobilis pasuko į departamento reikšmės keliuką, vedantį į greitkelį, atgal į Paryžiaus regioną, pagaliau į vilą Vezinė.

*

Rišaras uždarė Evą antro aukšto kambariuose ir išleido tarnus visai likusiai dienos daliai. Atsipūtė salone gromuliuodamas šaltus, Linos iš anksto paruoštus valgius. Maždaug apie septynioliktą valandą sėdo prie mersedeso vairo ir nudūmė į Paryžių.

Automobilį pastatė netoli Santarvės aikštės ir įėjo į pastatą Godo de Morua gatvėje. Laikydamas rankoje raktų ryšulėlį greitai įveikė tris aukštus. Atidarė erdvaus vieno kambario buto duris. Kambario centre stovėjo didelė apvali lova su rausvai violetinėmis satino paklodėmis, o sienas puošė kelios erotiškos graviūros.

Ant naktinio staliuko stovėjo telefono aparatas su automatiniu atsakikliu. Rišaras išklausė skambinusius. Per pastarąsias dvi dienas skambino trys žmonės. Balsai prikimę, uždusę: vyrų, skambinusių Evai, balsai. Pasižymėjo pasiūlytų pasimatymų laiką. Išėjęs iš buto greitai nusileido į gatvę ir sėdo į automobilį. Grįžęs į Vezinė nuėjo prie vidaus telefono ir šleikščiai saldžiu balsu pašaukė jaunąją moterį.

– Eva, tu girdi mane? Trys! Šį vakarą!

Ir užlipo aukštyn.

Ji buduare tapė akvarelę. Ramus žavingas peizažas, šviesos užlieta laukymė, o drobės centre – juoda anglimi nupieštas Vivianos veidas. Rišaras prapliupo kvatoti, griebė nuo tualetinio staliuko raudono nagų lako flakoną ir išpylė jo turinį ant akvarelės.

– Jūs, matyt, niekada nepasikeisite? – sušnibždėjo jis.

Eva atsistojo ir neskubėdama ėmė dėlioti teptukus, dažus, molbertą. Rišaras prisitraukė ją prie savęs, jų veidai beveik susilietė, ir sumurmėjo:

– Iš visos širdies dėkoju, kad nesipriešinate mano pageidavimams...

Evos veidas išsikreipė, iš krūtinės išsiveržė ilga dejonė, dusli ir sunki. Paskui akyse žybtelėjo pyktis.

– Paleisk mane, šlykštus sąvadautojau!

– Ach! Labai juokinga! Gerai! Nemeluoju, jūs nuostabi, kai imate maištauti...

Ji ištrūko iš glėbio. Pasitaisė šukuoseną, susitvarkė drabužius.

– Gerai, – tarė, – šį vakarą. Jūs tikrai to norite? Kada išvykstame?

– Bet... tuoj pat!

Važiuodami nepersimetė nė žodeliu. Tylėdami užlipo į butą Godo de Morua gatvėje.

– Pasiruoškite, jie neturėtų vėluoti, – įsakė Lafargas.

Eva atidarė sieninę spintą ir nusirengė. Sudėjo savo drabužius, tada persirengė: užsimovė ilgas dviratininko kelnes ir kojines didelėmis akimis, užsisegė odinį sijoną. Pasidažė: balta pudra, ryškiai raudonas lūpdažis, ir atsisėdo ant lovos.

Rišaras išėjo į gretimą butą. Ant vienos sienos veidrodis be amalgamos leido slapčia stebėti, kas vyksta kambaryje, kuriame laukė Eva.

Pirmas klientas, gerokai per šešiasdešimt perkopęs prekybininkas, raudonas nuo padidėjusio kraujospūdžio, pasirodė maždaug po pusvalandžio. Antrasis tik apie dvidešimt pirmą valandą. Vaistininkas iš provincijos. Jis reguliariai lankydavo Evą ir tenkinosi žiūrėdamas, kaip ji nuoga vaikštinėja siaurame buto ruože. Pagaliau trečiasis, kurį Eva privertė laukti, kai jis paskambino ir uždusęs paprašė leisti atvykti. Geros šeimos sūnus, tramdantis save homoseksualas, jis smaginosi žingsniuodamas po kambarį, plūsdamasis, masturbuodamasis, o Eva ėjo kartu ir laikė jam už rankos.

Rišaras džiūgavo, už veidrodžio stebėdamas spektaklį, suposi supamoje kėdėje ir plojo po kiekvienos jaunosios moters pasišlykštėjimo grimasos.

Kai viskas baigėsi, grįžo pas ją. Ji nusimetė odinius drabužius ir apsivilko griežto kirpimo kostiumėlį.

– Tobula! Jūs visada tobula. Nuostabi ir kantri! Eime, – sumurmėjo Rišaras.

Paėmė ją už rankos ir nusivedė vakarieniauti į slavišką restoraną. Apdalijo banknotais čigonų or-

kestro muzikantus, aplipusius jų stalą. Banknotais nuo naktinio stalelio, kur juos padėjo Evos klientai, atsilygindami už suteiktas paslaugas.

...Prisimink. Buvo vasaros vakaras. Bjaurus, drėgnas, nepakeliamas karštis. Artinosi audra, bet ji vis dar neprasidėjo. Tu sėdai ant motociklo ir išlėkei į naktį. Manei, kad nakties oras tave atgaivins.

Važiavai greitai. Vėjas išpūtė tavo marškinius ir ėmė plakti jų skvernus. Vabzdžiai susiplodavo į tavo akinius, veidą, bet tau nebebuvo karšta.

Prabėgo nemažai laiko, kol sunerimai dėl dviejų baltų žibintų šviesų, skrodžiančių tamsą už nugaros. Tave persekiojo dvi į tave nutaikytos elektrinės akys. Sunerimęs bandei išspausti viską, ką galėjo 125-ojo variklis, bet iš paskos vijęsis automobilis buvo galingas. Jam nieko nereiškė neatsilikti nuo tavęs.

Vingiavai girioje, iš pradžių tik nerimavai, o paskui apėmė panika, nes visą laiką jautei į tave nukreiptą žvilgsnį. Užpakalinio vaizdo veidrodėlyje matei, kad vairuotojas vienas. Atrodė, jis neketina tavęs pasivyti.

Pagaliau prasidėjo audra. Lietus iš pradžių buvo smulkus, paskui ėmė plakti šuorais. Po kiekvieno

posūkio už tavo nugaros vėl išnirdavo automobilis. Peršlapęs ėmei drebėti. Motociklo degalų lygio indikatorius ėmė baugiai mirksėti. Jų buvo likę tik keletui kilometrų. Sukiodamasis girioje pasiklydai. Nebežinojai, kuria kryptimi važiuoti, kad pasiektum artimiausią kaimą.

Kelias buvo slidus, ėmei mažinti greitį. Staiga automobilis prisiartino, ėmė tave lenkti ir stengėsi nustumti nuo kelio.

Nuspaudei stabdžius ir staigiai apsukai motociklą. Pradėjęs važiuoti priešinga kryptimi išgirdai stabdžių cypimą: jis irgi apsigręžė ir vėl sekė iš paskos. Buvo tamsu, iš dangaus plūstantys vandens šuorai kliudė tau įžiūrėti kelią.

Staiga pasukai priekinį ratą žemyn nuo šlaito, tikėdamasis pervažiuoti per pomiškį, bet dėl purvo paslydai. 125-asis gulėjo ant šono, variklis užgeso. Bandei jį pakelti, tai buvo nelengva.

Vėl ant jo užsėdęs ėmei maigyti paleidimo pedalą, bet degalų bakas buvo tuščias. Staiga pomiškį apšvietė galingas žibintas. Šviesos spindulys pavijo tave, kai bėgai pasislėpti už medžio. Dešinio bato aule apčiuopei durklo geležtę, visada nešiodavaisi tą Vermachto durklą...

Taip, automobilis irgi sustojo kelyje ir tavo širdis nukrito į užkulnius, kai pamatei, kad masyvus si-

luetas prisidėjo prie peties šautuvą. Vamzdis buvo nukreiptas į tave. Šūvio garsas susiliejo su perkūno driokstelėjimu. Žibintas buvo paguldytas ant automobilio stogo. Paskui šviesa užgeso.

Šuoliavai be kvapo. Skverbdamasis per krūmus apsidraskei rankas. Žibintas vis užsidegdavo, už nugaros ištrykšdavo šviesos pluoštas ir nušviesdavo tavo kelią. Nieko nebegirdėjai, širdis daužėsi krūtinėje. Purvo sluoksnis ant batų kliudė bėgti. Kumštyje spaudei durklą.

Kiek laiko tęsėsi persekiojimas? Uždusęs šokinėjai tamsoje per išvartų kamienus. Suklupai užkliuvęs už kelmo ir išsitiesei ant pažliugusios žemės.

Gulėdamas purve išgirdai riksmą, riaumojimą. Jis šoko ant tavo riešo ir bato kulnu pritrėškė plaštaką. Paleidai durklą. Paskui užgriuvo tave, jo rankos prilipo prie pečių, viena siekė burnos, kita spaudė kaklą, o kelis įsirėmė į inkstus. Pabandei įkąsti į delną, bet dantimis sugriebei tik gabalą žemės.

Laikė tave prispaudęs prie savęs. Taip gulėjote sulipę tamsoje... Lietus liovėsi.

III

Aleksas Barnis ilsėjosi lovoje, stovinčioje mansardoje. Nieko neveikė, tik laukė. Vargino triukšmas – cikadų svirpimas dykvietėje. Pro langą Aleksas matė beformius naktyje išsiraizgiusius alyvmedžių siluetus, sustingusius keistomis pozomis. Marškinių rankove nusišluostė aitraus prakaito lašelių nusėtą kaktą.

Plika elektros lemputė, kabanti ant laido, traukė debesis uodų. Kas penkiolika minučių Aleksui trūkdavo kantrybė ir jis išpurkšdavo į debesį vabzdžių nuodų. Ant cementinių grindų driekėsi plati juosvai ruda sutraiškytų lavonų aureolė, pribarstyta miniatiūrinių raudonų taškų.

Aleksas sunkiai atsistojo, šlubuodamas, pasiramsčiuodamas lazda išėjo iš kambario ir nuslinko į vienišos Provanso fermos kažkur tarp Kanų ir Graso virtuvę.

Šaldytuvas prikimštas įvairiausių produktų. Pasiėmė skardinę alaus, atsikimšo ir ėmė gerti. Drū-

tai atsiraugėjo, atsikimšo antrą skardinę ir išėjo iš namo. Tolumoje, alyvmedžiais pasišiaušusių kalvų papėdėje, mėnulio nutvieksta, žiburiuodama po giedru dangumi blizgėjo jūra.

Aleksas atsargiai žengė keletą žingsnių. Skaudėjo šlaunį, dilgčiojo. Tvarstis spaudė. Žaizda nebepūliavo jau dvi dienos, bet vis dar neužsitraukė. Kulka perskrodė raumenis, bet per stebuklą neužkliudė šlaunies arterijos ir kaulo.

Aleksas atsirėmė ranka į alyvmedžio kamieną ir nusišlapino, aptėkšdamas srove neįtikėtiną daugybę šapelių tempiančių skruzdžių koloną.

Vėl ėmė žįsti alaus skardinę, mėgaudamasis putomis, spjaudydamasis. Atsisėdo ant verandos suolo, išpūtė orą, dar kartą atsiraugėjo. Iš šortų kišenės išsitraukė pakelį „Gauloisses"*. Alaus putos aptaškė riebaluotus, purvinus marškinėlius. Per audinį įsignybė į pilvą. Tarp nykščio ir smiliaus pajuto odos raukšlę. Jis papilnėjo. Per tris priverstinio dykinėjimo savaites, tik ilsėdamasis ir valgydamas, ėmė storėti.

Koja paspyrė dviejų savaičių senumo laikraštį. Žygio bato kulnas atskleidė veidą pirmame puslapyje. Jo veidą. Tekstas riebiomis raidėmis, vienoje

* Prancūziškų cigarečių markė, vert. past.

vietoje parašyta didžiosiomis: Aleksas Barnis – tai jo pavardė.

Kita, mažesnė nuotrauka. Žmogus uždėjęs delną ant moters pečių, ant jo rankų kūdikis. Aleksas atsikrenkštė ir spjovė į laikraštį. Seilės su keliomis tabako kruopelėmis išsitaškė ant kūdikio veido. Aleksas nusispjovė dar kartą ir dabar pataikė į taikinį – į savo mažajai šeimynai besišypsančio faro veidą. Šiandien tas faras jau negyvas...

Alaus likučius išpylė ant laikraščio, raidžių dažai atsiskiedė ir nuotrauka išsiliejo, o popierius išbrinko. Stebėjo, kaip skystis teka ir po truputį sklaidosi ant popieriaus. Piktai sutrypė puslapį kojomis.

Apėmė nerimas. Akys sudrėko, bet ašaros neištryško; gerklėje besikaupianti rauda išseko ir jis liko sėdėti nejudėdamas. Ėmė lyginti tvarstį, sutvarkė raukšlę ir vėl suveržė, žiogelį susegė kitoje vietoje.

Pasidėjęs rankas ant kelių sėdėjo ir žiūrėjo į naktį. Pirmosiomis dienomis atvykus į fermą buvo beprotiškai sunku priprasti prie vienatvės. Nuo užkrėstos žaizdos kildavo temperatūra, spengė ausyse, prie nemalonių pojūčių prisidėjo cikadų svirpimas. Atidžiai stebėjo dykynę ir dažnai pasirodydavo, kad juda kokio nors medžio kamienas;

nakties garsai kėlė nerimą. Iš rankų nepaleido revolverio, net gulėdamas pasidėdavo jį ant pilvo. Bijojo, kad neišprotėtų.

Krepšys su banknotais buvo šalia lovos. Iškišdavo ranką pro metalinį lovos galą ir panardindavo į pinigų pluoštelius, vartydavo juos, čiupinėdavo ir mėgavosi tuo pojūčiu.

Apimdavo euforija, staiga prapliupdavo juoktis ir pagalvodavo, kad po visko, kas įvyko, daugiau nieko nebenutiks. Jo neras. Čia jis saugus. Mažiausiai kilometro spinduliu jokio namo. O toliau atostogauja olandų ir vokiečių turistai, nusipirkę apgriuvusias Provanso fermas. Arba hipiai, lyg ožkų bandos. Puodžius... Nėra ko bijoti! Dieną jis pro žiūroną kartais apžiūrinėdavo kelią ir apylinkes. Turistai traukdavo į ilgus pasivaikščiojimus, skynė gėles. Vaikai buvo neįtikėtinai šviesių plaukų: dvi mergytės ir augesnis berniukas. Jų mama nuoga kaitinosi saulėje ant plokščio namo stogo. Aleksas ją stebėjo maigydamas tarpkojį ir keikdamasis...

Jis grįžo į valgomąjį ketindamas išsikepti omletą. Valgė tiesiai iš keptuvės, nesukepusius likučius išdažė su duona. Paskui ėmė žaisti smiginį, bet pasvaidžius tekdavo eiti pasiimti strėliukių, todėl

greitai pavargo. Tik atvykus dar veikė ir elektrinis biliardas, bet jau savaitė, kaip jis sugedęs.

Įsijungė televizorių. Abejojo, ką išsirinkti: vesterną per FR3 ar varjetė programą per pirmąjį kanalą. Vesternas buvo apie kažkokį perėjūną, kuris terorizavo visą kaimą, o paskui tapo teisėju. Tas tipas buvo kvailas, jis klajojo su lokiu, o jo galva atrodė keistai, buvo pasvirusi: banditas teisėjas liko gyvas, kai jį bandė pakarti... Aleksas išjungė garsą.

Jis kartą matė vieną teisėją. Tikrą, su raudona mantija ir keista balta kailine apykakle. Teisingumo rūmuose Paryžiuje. Ten jį nusitempė Vincentas, norėdamas parodyti prisiekusiųjų teismo nagrinėjamą bylą. Jo, Alekso, vienintelis bičiulis Vincentas buvo šiek tiek kuoktelėjęs.

Šiandien padėtis nepavydėtina, mąstė Aleksas, Vincentas žinotų, kaip pasielgti tokioje situacijoje. Kaip ištrūkti iš šios skylės ir nepakliūti farams į rankas, kaip realizuoti banknotus, be jokios abejonės, jau suregistruotus, kaip išvykti į užsienį ir kaip ten apsisukti, kad liktum nepastebėtas. Vincentas kalbėjo angliškai, ispaniškai...

Vincentas, beje, nebūtų taip kvailai įkliuvęs! Būtų numatęs, kad gali pasirodyti faras, kad lubose užmaskuota kamera, ji ir nufilmavo visus Alekso

žygdarbius. Ir ne bet kokius žygdarbius! Kaip jis staugdamas įsiveržia į banko skyrių ir nukreipia į kasininką revolverį...

Vincentas būtų suskaičiavęs, kiek klientų paprastai ateina pirmadienį, svarbiausia – numatęs farą, kuris niekada tą dieną nedirbo. Prieš eidamas apsipirkti į gretimą „Carrefour", jis 10 valandą užsukdavo pasiimti grynųjų. Vincentas būtų užsidėjęs kaukę, šovęs į kamerą... Aleksas turėjo kaukę, bet faras ją nuplėšė. Vincentas nebūtų delsęs nudėti tą tipą, kuris panoro suvaidinti didvyrį. Nepabūgęs net mirties...

Bet jis, Aleksas, suakmenėjo iš nuostabos ir kažkiek laiko, sekundės dalį, uždelsė prieš priimdamas sprendimą: šauti tuojau pat! Aleksas leidosi užklumpamas, Aleksas gavo kulką į šlaunį, Aleksas išsvirduliavo lauk paplūdęs krauju su pilnu banknotų krepšiu rankoje. Ne, Vincentas tikrai būtų apsisukęs mikliau!

Vincento nėra. Niekas nežino, kur jis pasislėpė. Gal jis negyvas? Sakyk, ką nori, bet tai, kad jo tada nebuvo, prišaukė nelaimę.

Vis dėlto Aleksas šio to išmoko. Kai dingo Vincentas, susirado naujų draugų, kurie parūpino suklastotus dokumentus ir šią saugią slaptavietę, pasimetusią Provanso dykvietėje. Vincentas dingo

maždaug prieš ketverius metus, nuo tada Aleksas pasikeitė. Beveik nebeprisiminė tėvo fermos, traktoriaus, karvių. Jis tapo apsaugininku viename naktiniame klube Mo mieste. Kartais kokį šeštadienio vakarą jo rankos lyg kultuvės neblogai pasidarbuodavo tarp nusigėrusių triukšmingų klientų. Alekso rūbai buvo puikūs, jis mūvėjo storą žiedą, turėjo automobilį. Beveik tikras ponas!

Taigi, mušėsi dėl kitų, kol galų gale ėmė manyti, kad jei imtų muštis dėl savęs, tai nebūtų visai kvaila. Aleksas mušėsi, mušėsi, mušėsi. Vakarais, vėlai, Paryžiuje, turtingųjų kvartaluose, kai iš naktinių klubų, restoranų išeidavo lankytojai... Gausiai uždergėdavo piniginių, vienos storesnės, kitos plonesnės, „Cartes Bleues“, su kuriomis taip patogu atsiskaityti už dabar jau impozantišką garderobą.

Paskui Aleksui atsibodo taip sunkiai ir dažnai muštis dėl tikrai juokingų sumų. Vienas kartas banke, tegul net labai stipriai tektų susiremti, ir galėtų išsivaduoti iš muštynių visam likusiam gyvenimui.

Jis drybsojo fotelyje žvelgdamas į tuščią televizoriaus ekraną. Palei grindjuostę, visai šalia jo rankos, spygčiodama bėgo pelė. Jis greitai ištiesė ranką ir pirštai apglėbė mažą gauruotą kūnelį. Jau-

tė, kaip iš baimės daužosi mažytė širdis. Prisiminė laukus, traktoriaus ratus, kurie išbaidydavo žiurkes, gyvatvorėje besislepiančius paukščius.

Pakėlė pelę prie savo veido ir ėmė iš lėto spausti. Jo nagai smigo į švelnų kailiuką. Spiegimas darėsi vis šaižesnis. Tada vėl į akis krito laikraščio puslapis, riebios raidės, jo nuotrauka ir tekstas su žurnalistų pliurpalais.

Jis atsistojo, vėl išėjo į priebutį ir iš visų jėgų sviedė pelę tolyn į naktį.

...Burnoje supelijusios žemės skonis, po tavimi lipnus purvas (kūnas jautė šiltą ir švelnų jo prisilietimą, nes perplyšo marškiniai), pelėsių, pūvančio medžio kvapas. Jo rankos lyg spaustuvai sugniaužė tavo kaklą, spaudė veidą, tave sukaustė mėšlungiškai susitraukę pirštai, sulenktą koją įrėmė į tavo juosmenį ir spaudė visu savo svoriu, lyg ketintų sugrūsti tave į žemę ir tu prasmegtum joje.

Jis sunkiai kvėpavo, gaudė orą. Tu gulėjai ramiai; reikia laukti, paprasčiausiai laukti. Durklas netoliese, žolėje, šiek tiek dešiniau. Tereikėjo kelių sekundžių, kad jis liautųsi spaudęs. Tada galėtum kilstelėti strėnas, numesti jį nuo savęs, apversti,

pagriebti durklą ir užmušti, užmušti, paleisti žarnas tam šunsnukiui!

Kas jis toks? Beprotis? Sadistas, ieškantis pasismaginimų girioje? Jūs ilgai abu gulėjote, skausmingai sukibę purve, klausydamiesi naktyje vienas kito kvėpavimo. Ar jis ketina tave nužudyti? Gal prieš tai išprievartauti?

Girioje viešpatavo visiška tyla, giria buvo sustingusi, lyg niekas joje negyventų. Jis neištarė nė žodžio, kvėpavo ramiau. Laukei judesio. Kol ranka ims siekti tavo tarpkojo? Kažko panašaus... Po truputį įveikei baimę, supratai, kad gali kovoti, smeigti pirštais jam į akis, įsikibti dantimis jam į gerklę. Bet nieko neįvyko. Gulėjai toje pačioje vietoje, po juo, laukei.

Tada jis nusijuokė. Džiaugsmingai, nuoširdžiai, lyg vaikas. Lyg vaikas, kuriam ką tik įteikė Kalėdų dovaną. Juokas liovėsi. Išgirdai jo balsą, rimtą, be emocijų.

– Nebijok nieko, mažyli, nejudėk, nedarysiu tau nieko blogo.

Kairė jo ranka paleido tavo kaklą ir įjungė žibintą. Durklas tebebuvo kur buvęs, įsmigęs žolėje ne toliau kaip už dvidešimties centimetrų. Bet jis dar stipriau primygo koja tavo ranką ir nusviedė durklą tolyn. Tavo paskutinę galimybę...

Padėjo žibintą ant žemės, griebė tave už plaukų, pasuko veidą į geltoną šviesą. Tave apakino. Vėl prakalbo.

– Taip... tai tikrai tu!

Kelis vis labiau spaudė tavo nugarą. Ėmei rėkti, bet jis prie tavo veido prispaudė kvepiantį skudurą. Stengeisi nepasiduoti, bet kai jis šiek tiek atleido savo gniaužtus, jau buvai be jėgų. Galingas juodas, kunkuliuojantis srautas ėmė tave nešti.

Tu ilgai kapsteisi iš sąstingio. Prisiminimai neryškūs. Gal savo lovoje sapnavai košmarą, bjaurų sapną?

Ne, buvo taip pat tamsu, kaip ir naktį, kai užmigai, bet dabar tu tikrai nemiegojai. Ilgai rėkei. Pabandei pajudėti, atsistoti.

Bet tavo riešus veržė grandinės, ir kulkšnis taip pat, tad rankas ir kojas galėjai judinti tik labai menkai. Tamsoje apčiupinėjai grindis, ant kurių gulėjai. Grindys kietos, uždengtos klijuote. Už tavęs minkšta siena. Grandinės tvirtai įkaltos į sieną. Įsispyręs koja į sieną ėmei traukti, bet jos būtų atlaikiusios ir daug galingesnę traukos jėgą.

Tik tada suvokei, kad esi nuogas. Nuogas, visiškai nuogas, grandinėmis prirakintas prie sienos. Apčiupinėjai savo karščiuojantį kūną, stengeisi rasti žaizdų, nors nieko neskaudėjo. Bet tavo švelni lygi oda nebuvo žaizdota.

Tame tamsiame kambaryje nebuvo šalta. Buvai nuogas, bet šalčio nejautei. Šaukei žmones, rėkei, staugei... Paskui ėmei verkti, daužydamas kumščiais į sieną, purtydamas grandines, kaukdamas iš bejėgiško pasiutimo.

Tau atrodė, kad rėki keletą valandų. Atsisėdai ant klijuote dengtų grindų. Pagalvojai, kad tave apkvaišino narkotikais, kad visa tai tėra haliucinacijos, kliedesys... O gal tu šią naktį žuvai kelyje važiuodamas motociklu; šią akimirką mirties neatsimeni, bet galbūt prisiminsi? Taip, tu miręs, nes sukaustytas sėdi tamsoje ir nieko nebesuvoki...

Bet ne, tu gyvas. Vėl ėmei rėkti. Sadistas tave sugavo girioje, tačiau nepadarė nieko blogo, ne, nieko.

Aš išprotėjau... Pagalvojai ir apie tai. Tavo balsas nusilpo, ėmė trūkčioti, užkimo, burna išdžiūvo, tu nebegalėjai rėkti.

Tada pajutai troškulį.

Numigai. Pabudęs vėl pajutai troškulį, susigūžęs tamsoje jis laukė tavęs. Kantriai laukė, kol tu miegojai. Jis spaudė tavo gerklę, kibus ir iškrypęs. Šiurkščios, tirštos dulkės pripildė tavo burną, jų dalelės girgždėjo tarp tavo dantų; ne, tai nebuvo paprastas noras gerti, ne, tikrai kažkas kita, jo tu niekada nepažinai, jo skambus ir aiškus vardas nuaidėjo kaip botago pliaukštelėjimas: troškulys.

Pabandei galvoti apie ką nors kita. Ėmei deklamuoti eilėraščius. Retkarčiais atsitiesdavai ir šaukdavaisi pagalbos, daužydavai į sieną. Staugei – aš noriu gerti, paskui šnibždėdavai – aš noriu gerti, pagaliau ėmei mąstyti tik apie viena: noriu gerti. Aimanuodamas maldavai, nuolankiai prašei, kad tau duotų atsigerti. Ėmei gailėtis, kad pradžioje, pačioje pradžioje, nusišlapinai. Kiek galėdamas įtempei grandines, kad galėtum nusimyžti tolyn, kad klijuotės gabalas, patiestas ant žemės – tavo guolis, – liktų švarus. Aš tuoj nustipsiu iš troškulio, būčiau galėjęs išgerti savo myžalus...

Tu vėl miegojai. Valandas ar tik keletą minučių? Neįmanoma nustatyti, kai esi nuogas, tamsoje, neturi jokio orientyro.

Prabėgo daug laiko. Staiga tu supratai: įvyko klaida! Tave supainiojo su kažkuo kitu, juk ne tave nori taip kankinti. Tada sukaupei paskutines jėgas ir ėmei rėkti:

– Pone, maldauju! Ateikite, jūs apsirikote! Aš esu Vincentas Moro! Jūs suklydote! Vincentas Moro! Vincentas Moro!

Tada prisiminei žibintą girioje. Geltonos šviesos brūkšnį ant tavo veido ir duslų balsą, kuris ištarė: tai tikrai tu!

Taigi, tu iš tikrųjų esi tu.

Antra dalis

NUODAI

I

Tą pirmadienio rytą Rišaras Lafargas atsikėlė anksti. Laukė įtempta diena. Iššokęs iš lovos kiek paplaukiojo baseine ir papusryčiavo parke, mėgaudamasis ryto saule ir prabėgom skaitydamas šios dienos laikraščių antraštes.

Prie mersedeso vairo laukė Rožė. Prieš išvažiuodamas Rišaras užsuko pasisveikinti su dar miegančia Eva. Pabudino ją, švelniai plekštelėjęs per skruostą. Apstulbusi ji staiga pašoko. Antklodė nusmuko ir Rišaras pamatė gracingas jos krūtų linijas. Smiliaus galu perbraukė per krūtį nuo šonkaulių iki spenelių.

Ji nesuvaldė juoko, griebė už rankos ir ėmė ją traukti prie savo pilvo. Rišaras atitraukė ranką. Atsistojo ir išėjo iš kambario. Tarpduryje atsigręžė. Eva visiškai nusiklojo ir tiesė į jį rankas. Dabar juoktis buvo jo eilė.

– Kvailys, – sušnypštė ji, – tu netveri savo kailyje!

Jis gūžtelėjo pečiais, apsigręžė ir nuėjo.

Po pusvalandžio jau buvo ligoninėje Paryžiaus centre. Jis vadovavo tarptautinę šlovę pelniusiam plastinės chirurgijos skyriui. Bet čia dirbdavo tik rytais, o po pietų vykdavo į savo kliniką Bulonėje.

Užsidarė kabinete, nes norėjo perskaityti šios dienos operacijai parengtą medžiagą. Asistentai nekantriai laukė. Gerai viską apmąstęs apsivilko sterilius drabužius ir nuėjo į operacinį bloką.

Salė – pakopomis kylantis amfiteatras, nuo operacinės ją skyrė langas. Laukė nemažas būrys žiūrovų: gydytojų ir studentų. Jie klausėsi Lafargo aiškinimų, kurie sklido per balsą deformuojantį garsiakalbį.

– Taigi, ant kaktos ir skruostų matome plačias keloidines juostas; tai nudegimai, atsiradę sprogus cheminei šildyklei, praktiškai neliko nosies kaulo, nebėra akių vokų, tad dabar pamatysite dažniausiai taikomą gydymo būdą – laisvos odos plastiką. Panaudosime ne tik rankos, bet ir pilvo odą.

Lafargas skalpeliu jau pjovė didelius keturkampius odos gabalus nuo paciento pilvo. Virš jo galvos žiūrovų veidai spaudėsi prie lango stiklo. Po valandos jis galėjo parodyti pirmą rezultatą; odos

gabalai, suvynioti į ritinėlius, nuo operuojamojo rankos ir pilvo buvo perkeliami ant nudeginto veido ir išvyniojami. Pritvirtinti dvigubomis siūlėmis tie gabalai atkurs visiškai sunaikintą veido odą.

Pacientą jau nešė iš operacinės. Lafargas nusiplėšė kaukę ir baigė aiškinti.

– Šiuo atveju pradėjome nuo būtiniausios intervencijos. Suprantama, ją reikės kartoti keletą kartų, kol gausime pageidaujamą rezultatą.

Padėkojo auditorijai už dėmesį ir išėjo iš operacinės. Buvo jau po vidurdienio. Patraukė į netoliese esantį restoraną; pakelėje pamatė kvepalų parduotuvę. Užėjo vidun ketindamas nupirkti kvepalų flakonėlį ir tą patį vakarą padovanoti Evai.

Po pietų Rožė nuvežė jį į Bulonę. Konsultacija buvo numatyta keturioliktą valandą. Lafargo pacientų eilė judėjo greitai; jauna mama atvedė sūnų su kiškio lūpa, daugybė nosių (pirmadienis – nosių diena): sulaužytos, atsikišusios, kreivos nosys... Lafargas čiupinėjo veidus abipus nosies pertvarų, rodė nuotraukas prieš ir po. Daugiausia kreipėsi moterys, bet atėjo ir keletas vyrų.

Konsultacijai pasibaigus dirbo vienas, žiūrinėjo naujausius amerikiečių žurnalus. Rožė atvyko jo parsivežti aštuonioliktą valandą.

Grįžęs į Vezinė pasibeldė į Evos duris, pasuko skląsčius. Ji sėdėjo prie pianino nuoga ir skambino sonatą, atrodo, nė nepastebėjo, kad įėjo Rišaras. Sėdėjo ant taburetės, atsukusi nugarą. Juodi garbanoti plaukai sruogelėmis pleveno ant pečių, suduodama per klavišus, ji lingavo galvą. Jis gėrėjosi jos pilna raumeninga nugara, strėnų duobutėmis, sėdmenimis... Staiga ji nustojo skambinusi lengvą saldžią sonatą ir ėmė belsti pirmuosius Rišaro taip nemėgstamos ištraukos taktus. Kimiu balsu ji niūniavo pabrėždama žemus garsus. *Some day, he'll come along, The Man I love...* Užbaigė disonuojantį akordą, nutilo ir strėnomis pasuko taburetę. Ji sėdėjo tiesiai prieš Rišarą, praskėtusi šlaunis, sugniaužtus kumščius pasidėjusi ant kelių; nepadorus iššūkis.

Keletą sekundžių jis nepajėgė nuleisti akių nuo gaktą dengiančių tankių tamsių plaukų. Ji susiraukė ir iš lėto dar plačiau praskėtė kojas, įbruko pirštą į savo organo plyšį ir vaitodama praskėtė lūpas.

– Liaukis, – riktelėjo jis.

Nevikriai ištiesė jai rytą nupirktą kvepalų flakoną. Ji ironiškai nužvelgė jį nuo galvos iki kojų. Jis padėjo paketą ant pianino ir numetė jai peniuarą – liepė apsivilkti.

Staiga ji atsistojo, numetė peniuarą ir prisiplojo prie jo. Apsivijo rankomis jo kaklą ir ėmė trinti

krūtinę į Rišaro liemenį. Norėdamas išsilaisvinti buvo priverstas atplėšti rankas.

– Ruoškitės, – įsakė. – Diena buvo puiki. Išvykstame netrukus.

– Man rengtis kaip kekšei?

Jis šoko prie jos ir ranka suspaudė kaklą, ją pačią laikydamas toliau nuo savęs. Pakartojo įsakymą. Ji ėmė dusti nuo skausmo, teko skubiai paleisti.

– Atleiskite, – sumurmėjo. – Prašau jūsų, apsirenkite.

Susirūpinęs nulipo į pirmą aukštą. Nutarė peržiūrėti gautą paštą ir taip nusiraminti. Nekentė namų rūpesčių, bet kai namie atsirado Eva, teko atleisti žmogų, kuriam iki tol patikėdavo tvarkyti korespondenciją.

Suskaičiavo, kiek viršvalandžių dirbo Rožė, kiek teks mokėti už būsimas Linos atostogas, supainiojo darbo valandas, teko pradėti iš naujo. Kai salone pasirodė Eva, dar nebuvo atsitraukęs nuo popierių.

Visa švytėjo, apsivilkusi juoda, metalinėmis plokštelėmis puošta dekoltuota suknele; kaklą juosė perlų nėrinys. Pasilenkė prie jo ir jis pajuto, kad balta oda dvelkia neseniai padovanotais kvepalais.

Nusišypsojo ir įsikibo jam į parankę. Jis atsisėdo prie mersedeso vairo ir po kelių minučių atsidūrė

Sen Žermeno miške, pilname iškylautojų, kuriuos viliojo malonus vakaras.

Ėjo greta, padėjusi galvą jam ant peties. Iš pradžių nesikalbėjo, paskui papasakojo jai apie ryto operaciją.

– Tu man įkyrėjai, – išdainavo pusbalsiu.

Šiek tiek įsižeidęs, jis nutilo. Ji paėmė jį už rankos ir linksmai žiūrėjo, ką darys. Panoro atsisėsti ant suoliuko.

– Rišarai?

Atrodo, jis neišgirdo, teko kreiptis dar kartą. Priėjo prie jos.

– Norėčiau pamatyti jūrą. Jau labai seniai. Tu žinai, kad labai mėgau plaukioti. Vieną, tik vieną dieną, pasižiūrėti į jūrą. Paskui darysiu, ką liepsi...

Jis gūžtelėjo pečiais, paaiškino, kad to nebus dėl tam tikrų priežasčių.

– Pažadu, kad nepabėgsiu.

– Jūsų pažadai nieko neverti! Jūs ir taip darote tai, ko aš pageidauju!

Susierzinęs mostelėjo ranka, paskui paprašė nutilti. Dar kiek paėjėjo iki vandens. Senos upėje burlentėmis plaukiojo jaunimas.

Staiga ji sušuko: „Aš alkana!“ ir laukė, ką atsakys Rišaras. Šis pasiūlė pavakarieniauti čia pat, restorane.

Įsitaisė pavėsinėje, padavėjas atėjo priimti užsakymo. Ji valgė su apetitu; jis beveik nepalietė maisto. Eva susinervino lukštendama langusto uodegą, nes nelabai sekėsi; ėmė maivytis kaip vaikas. Jis nesusivaldė ir ėmė juoktis. Ji taip pat ėmė juoktis ir Rišaro veidas įsitempė. Dieve mano, pagalvojo, kartais ji atrodo beveik laiminga! Neįtikėtina, neteisinga!

Ji suprato, kad Lafargo nuotaika pasikeitė, ir nutarė išnaudoti situaciją. Ženklu parodė pasilenkti ir sušnibždėjo į ausį...

– Rišarai, paklausyk. Ana, padavėjas nenuleidžia nuo manęs akių nuo pat vakarienės pradžios. Vėliau galėčiau susitvarkyti...

– Nutilkite!

– Rimtai, einu į tualetą, paskiriu jam pasimatymą ir tuoj pat susitvarkau krūmuose.

Jis atšlijo, o ji šnibždėjo toliau, vis garsiau, kikendama.

– Ne, tu nenori? Tu pasislėpsi ir galėsi viską matyti, pasistengsiu būti netoliese. Žiūrėk, jam net seilės varva...

Jis išpūtė cigaretės dūmus tiesiai jai į veidą. Bet ji vis kalbėjo.

– Ne? Iš tikrųjų? Bet juk iš pradžių tau patikdavo, kai darydavau tai greitomis, pasikėlusi suknelę?

Iš pradžių Rišaras tikrai vesdavosi Evą į Venseno ar Bulonės miškus ir versdavo ją atsiduoti nakties praeiviams, o pats, pasislėpęs atžalynuose, stebėdavo jos nuopuolį. Paskui, bijodamas policijos reido (tai būtų katastrofa), išnuomojo butą Godo de Morua gatvėje. Nuo tada vertė Evą užsiiminėti prostitucija reguliariai du, tris kartus per mėnesį. To pakako numalšinti neapykantai.

– Šiandien jūs nusprendėte būti nepakenčiama. Tuoj imsiu jūsų gailėtis!

– Netikiu tavimi!

Ji mane provokuoja, pamanė, nori mane įtikinti, kad gerai jaučiasi tame purve, kuriame verčiu gyventi, nori mane įtikinti, kad jaučia malonumą degraduodama.

Ji tęsė savo žaidimą ir net surizikavo mesti iškalbingą žvilgsnį į padavėją, kuris nuraudo iki ausų.

– Nagi, eime, mes išvykstame! Gana. Jei jau taip norite „suteikti man malonumą", rytoj vakare vėl keliausime į pasimatymą, o galbūt paprašysiu jūsų šiek tiek pasišlaistyti šaligatviais...

Eva nusišypsojo ir nenorėdama pasirodyti sumišusi paėmė jį už rankos; jis žinojo, kaip jai sunku ištverti mokamas glamones ir kaip kenčia kiekvieną kartą, kai jis verčia ją parsiduoti. Kartais per veidrodį be amalgamos jis matydavo, kaip jos akys

pritvinksta ašarų, o veidas persikreipia iš skausmo. Tada džiūgaudavo dėl tų kančių, jos buvo vienintelė jo paguoda...

Jie grįžo į vilą Vezinė. Ji nubėgo į parką, greitai nusirengė ir džiaugsmingai šūkaudama nėrė į baseiną. Dūko vandenyje, nardė, trumpai išbūdama po vandeniu.

Kai išlipo iš baseino, Rišaras apgaubė ją dideliu rankšluosčiu ir ėmė stipriai trinti. Ji leidosi šluostoma ir stebėjo žvaigždes. Paskui palydėjo ją į kambarį, kur ji, kaip ir kiekvieną vakarą, atsigulė ant demblio. Jis paruošė pypkę, opijaus rutuliukus ir ištiesė jai narkotikus.

– Rišarai, – sumurmėjo ji, – tu pats didžiausis šunsnukis, kokį tik kada nors buvau sutikusi...

Jis stebėjo, kad Eva surūkytų kasdienę dozę. Versti nereikėjo, nes ji jau seniai jautė narkotikų badą.

*

Po troškulio atėjo alkis. Iš pradžių išdžiūvo gerklė, paskui apėmė jausmas, lyg burną draskytų aštriabriauniai akmenys, o tada prasidėjo baisūs skausmai įvairiose pilvo vietose, kažkieno rankos spaudė tavo skrandį, jį degindavo ir imdavo tampyti mėšlungis...

Jau daug dienų (taip, kad imtų taip skaudėti, turėjo praeiti daug laiko), jau daug dienų tu puvai šiame kampe. Kampe? Ne... Dabar tau atrodė, kad kambarys, kuriame tu įkalintas, pakankamai erdvus, nors ir nebuvai tuo įsitikinęs. Nuo sienų atsimušantis tavo riksmo aidas, prie tamsos įpratusios akys beveik leido tau „matyti" kalėjimo sienas.

Nuolatos kliedėjai ir tie kliedesiai tęsėsi valandų valandas. Sudribęs varganame guolyje nebesikėlei. Kartais įniršdavai ant grandinių ir kandžiodavai metalą urgzdamas kaip laukinis žvėris.

Kažkada buvai matęs filmą, dokumentinį filmą apie medžioklę: graudūs vaizdai, kaip lapės koja patenka į spąstus ir ji graužia ją, plėšo gabalais, kol išsilaisvina iš spąstų. Tada suluošintas žvėris gali pasprukti.

Bet tu negali pergraužti savo riešų ar kulkšnių. Jie ir taip kruvini dėl nuolatinio odos trynimosi į metalą. Karšta ir slogu. Jei dar būtum galėjęs galvoti, būtum bijojęs gangrenos, infekcijos, kad imsi pūti pradedant nuo galūnių.

Svajojai tik apie vandenį, srovę, lietų, nesvarbu apie ką, svarbu, kad būtų galima gerti. Tapo labai sunku šlapintis. Šlapinantis kiekvieną kartą vis labiau skaudėdavo inkstus. Skausmas ilgai keliaudavo per tavo organą, kol ištrykšdavo keli šilti

lašai. Varteisi savo išmatose, sudžiūvusiose į luobą ant tavo odos.

Keista, tačiau miegas buvo ramus. Miegojai sunkiai, įveiktas nuovargio, bet prabudimas būdavo baisus: vėl prasidėdavo haliucinacijos. Tamsoje tykojo pabaisos, pasirengusios šokti ant tavęs ir suėsti. Tau atrodė, kad girdi, kaip cementą gremžia jų nagai, o tamsoje tyko žiurkės, įbedusios į tave savo geltonas akis.

Šaukei Aleksą, bet tavo riksmas gerklėje pavirsdavo gergždimu. Jei jis būtų čia, sutraukytų grandines, žinotų, ką daryti. Aleksas rastų būdą išsisukti, jis suktas valstietis. Aleksas! Tau dingus, jis turėjo tavęs ieškoti. Kada tu dingai? KADA?

Bet Jis atėjo. Nežinau, dieną ar naktį. Tiesiai prieš tave atsivėrė durys. Iš pradžių išvydai akinantį stačiakampį šviesos pluoštą.

Durys užsivėrė, bet Jis įėjo, Jis buvo tavo kalėjimo erdvėje.

Užgniaužei kvapą, klauseisi menkiausio šlamesio, tupėdamas prie sienos, apdujęs lyg netikėtai į šviesą patekęs tarakonas. Buvai tik sotaus voro belaisvis vabzdys, jis taupė tave kitiems pietums. Sugavo tave, kad galėtų ramiai tavęs paskanauti, kai užsimanys tavo kraujo. Įsivaizdavai jo apželusias kojas, dideles išsprogusias nepermaldaujamas

akis, minkštą pilvą, prikimštą mėsos, virpantį, pilną, nuodingus dantis, juodą burną, kuri iščiulps tavo gyvastį.

Staiga tave apakino galingas prožektorius. Tu buvai vienintelis aktorius artėjančios mirties scenoje, pasirengęs suvaidinti paskutinį veiksmą. Matei priešais fotelyje sėdintį siluetą, maždaug už trijų keturių metrų. Bet jis buvo už prožektoriaus skleidžiamos šviesos, tad negalėjai įžvelgti pabaisos bruožų. Jis užsikėlė koją ant kojos, sunertomis rankomis pasirėmė smakrą ir nejudėdamas žiūrėjo į tave.

Nežmoniškomis pastangomis pabandei išsitiesti ir klūpėdamas, sudėjęs rankas lyg maldai, paprašei gerti. Žodžiai pynėsi tavo lūpose. Maldavai ištiesęs į jį rankas.

Jis nepajudėjo. Sumurmėjai savo pavardę: Vincentas Moro, klaida, Pone, įvyko klaida, aš – Vincentas Moro. Paskui nualpai.

Kai atsipeikėjai, jo jau nebebuvo. Tada supratai, kas yra neviltis. Prožektorius tebedegė. Pamatei savo kūną, votis ant odos, pritvinkusias pūlių, purvo sluoksnį, grandinių nutrintus riešus ir kulkšnis, sudžiūvusius šūdo gabalus, prilipusius prie šlaunų, ilgiausius nagus.

Stipri balta šviesa vertė tave ašaroti. Kol jis grįžo, vėl prabėgo daug laiko. Jis vėl atsisėdo į fotelį

prieš tave. Prie kojų pasidėjo daiktą, kurį tuoj pat atpažinai. Ąsotį... Vandens? Klūpėjai keturpėsčias, nuleidęs galvą. Jis priėjo artyn. Išpylė visą ąsotį ant tavo galvos. Tu ėmei lakti iš balutės ant grindų. Drebančiomis rankomis braukei per plaukus, norėdamas išsunkti vandens, ir laižei jį nuo delnų.

Jis nuėjo dar vieno ąsočio, kurį išgėrei iš karto, godžiai. Tada tavo pilve kilo stiprus skausmas ir po savimi paleidai skystą išmatų srovelę. Jis žiūrėjo į tave. Tu nenusigręžei į sieną, kad išvengtum jo žvilgsnio. Susirietęs prie jo kojų nurimai, džiaugeisi, kad gavai atsigerti. Tu buvai niekas, tik ištroškęs, išalkęs ir užguitas gyvulys. Gyvulys, kuris kadaise vadinosi Vincentas Moro.

Jis nusijuokė tuo pačiu vaikišku juoku, kurį jau buvai girdėjęs girioje.

Jis grįždavo dažnai ir duodavo atsigerti. Tau jis atrodė didžiulis už prožektoriaus skleidžiamos šviesos rato, jo milžiniškas grasus šešėlis uždengdavo kambarį. Bet tu nebebijojai, nes duodavo tau gerti; tai ženklas, manei, kad jis ketina palikti tave gyvą.

Paskui atsinešė skardinį katiliuką, pilną rausvos košės su mėsos rutuliukais. Įkišo ranką į katiliuką, sugriebė tave už plaukų ir užvertė galvą. Valgei iš jo rankos, čiulpei padažu varvančius jo pirštus. Buvo

skanu. Jis leido tau valgyti toliau, gulint ant pilvo, veidą pusiau panardinus į dubenėlį. Nepalikai nė kąsnelio buzos, kurios tau davė šeimininkas.

Košė kasdien buvo ta pati. Jis ateidavo į tavo kalėjimą, paduodavo dubenėlį ir ąsotį ir žiūrėdavo, kaip tu ryji. Paskui juokdamasis išeidavo.

Iš lėto ėmė grįžti jėgos. Sutaupydavai šiek tiek vandens, kad galėtum nusiprausti, o reikalus atlikdavai tame pačiame kampe, į dešinę nuo klijuotės patiesalo.

Kilo klastinga viltis: šeimininkui tu reikalingas.

Aleksas staiga pašoko. Dykvietės tylą trikdė motoro gausmas. Pasižiūrėjo į laikrodį: septinta ryto. Nusižiovavo, burnoje bjaurus skonis, liežuvis apsunkęs nuo alkoholio: alus, paskui džinas, maukė per naktį, kad galėtų užmigti.

Pagriebęs žiūronus nukreipė juos į kelią. Visa olandų turistų šeimyna susigrūdo į landroverį, vaikai pasiėmė kastuvėlius ir graibštus. Diena prie jūros. Jaunoji šeimos mama vilkėjo bikinį, sunkios krūtys tempė ploną maudymosi kostiumėlio audinį. Aleksą kamavo rytinė erekcija... Kiek laiko jis neturėjo moters? Mažiausiai šešias savaites? Taip,

paskutinė buvo mergina iš fermos. Bet tai buvo seniai.

Jos vardas Ani, vaikystės draugė. Matydavo ją mokyklos kieme, rausvais plaukais, su kasytėmis. Tai kitas, beveik pamirštas gyvenimas. Alekso kvailio, Alekso plūgo brolio gyvenimas. Nedaug laiko likus iki banko užpuolimo jis nuvažiavo pas amžinai mėšlinus tėvus!

Lietingą popietę savo automobiliu, garsiai burzgiančiu fordu, įsuko į fermos kiemą. Tėvas laukė priebutyje. Aleksas didžiavosi savo drabužiais, batais, naujo, nemalonaus žemės kvapo atsikračiusio žmogaus išvaizda.

Tėvas buvo truputį nepatenkintas. Nešvarus darbas vaidinti kietuolį naktiniuose klubuose. Bet pinigas turėtų būti neblogas: sūnus gražiai apsirengęs! O rankos, manikiūras tėvą apstulbino. Veide nušvito džiugi šypsena.

Vienas priešais kitą susėdo didžiajame kambaryje. Tėvas ištraukė duonos, dešros, pašteto ir litrą raudonojo, paskui pradėjo valgyti. Aleksas tik užsidegė cigaretę ir nekreipė dėmesio, kad į garstyčių stiklinaitę įpilta vyno. Motina stovėjo greta ir tylėdama žiūrėjo į juos. Kartu sėdėjo fermoje dirbantys Luji ir Renė. Apie ką jie galėjo kalbėtis? Apie tai, koks oras, ar apie tai, koks oras bus?

Aleksas atsistojo, nuoširdžiai pliaukštelėjo tėvui per petį ir išėjo į pagrindinę kaimo gatvę. Namų languose sujudo užuolaidos: slapta sekė plevėsą Barnio sūnų...

Aleksas užėjo į „Café des Sports", norėjo apstulbinti ten sėdinčiuosius, apėjo visus. Keli seniai žaidė kortomis, smarkiai daužydami kumščiais į stalą, kai jas atidengdavo, du ar trys vaikiščiai varžėsi prie elektrinio biliardo. Aleksas didžiavosi savo sėkme. Spaudė visiems rankas, išgėrė į visų sveikatą.

Gatvėje susitiko ponią Moro, Vincento motiną. Graži moteris, aukšta, liekna, anksčiau elegantiška. Bet dingus sūnui staiga suseno, susitraukė, ėmė rengtis bet kaip. Susikūprinusi, vos pavilkdama kojas apsipirkdavo kooperatyvo parduotuvėje.

Ji kiekvieną savaitę įprato lankytis Mo žandarmerijoje ir klausinėti, kaip juda sūnaus paieška. Vilties nebuvo jau ketveri metai. Ji dėjo skelbimus su Vincento nuotraukomis į daugybę laikraščių, rezultato jokio. Žandarai jai paaiškino: Prancūzijoje kiekvienais metais dingsta tūkstančiai žmonių ir dažniausiai jie nerandami. Vincento motociklas stovėjo garaže, žandarai jį grąžino prieš tai apžiūrėję. Pirštų atspaudai tik Vincento. Motociklą rado gulintį ant šlaito, priekinis ratas deformuotas, benzino nelikę. Girioje neaptikta jokių pėdsakų.

Aleksas pernakvojo namie. Vakare vyko pasilinksminimas, buvo šeštadienis. Atėjo ir Ani, tokia pat rusvaplaukė, kiek pastorėjusi; ji dirbo šparaginių pupelių konservų fabrike gretimame kaime. Aleksas pašoko su ja lėtą šokį ir nusivežė į mišką šalia kaimo. Jie mylėjosi automobilyje, nepatogiai įsitaisę ant atlenktų sėdynių.

Kitą dieną Aleksas pabučiavo senukus ir išvažiavo. Po aštuonių dienų užpuolė banko „Crédit Agricole" skyrių ir nudėjo farą. Kaime visi turėjo išsaugoti laikraščio puslapį su nuotraukomis: didele Alekso ir mažesne faro šeimos.

Aleksas atvyniojo tvarstį: randas buvo karštas, žaizdos pakraščiai ryškiai raudoni. Pabarstė šlaunį milteliais, kurių davė draugas, paskui vėl uždėjo tvarstį, tvirtai prispaudė naują kompresą.

Varpa tebebuvo sukietėjusi, beveik skausminga. Ėmė įnirtingai masturbuotis galvodamas apie Ani. Jis niekada neturėjo daug merginų. Tekdavo joms mokėti. Kol kartu buvo Vincentas, viskas ėjosi lengviau. Vincento panas galėjai vežimu vežti. Jie dažnai kartu eidavo į vakarėlius. Vincentas šokdavo, kviesdavo visas salėje susispietusias katytes. Aleksas įsitaisydavo prie baro ir gerdavo alų. Žiūrėdavo, kaip veikia draugas. Vincentas meiliai

šypsodavosi merginoms. Būtų galėjęs gyvas patekti į rojų. Mandagiai linkteldavo galvą, savotiškas kvietimas, rankos glamonėdamos slysdavo išilgai jų nugarų, nuo klubų iki pečių. Atsivesdavo merginas prie baro ir supažindindavo su Aleksu.

Kai sekdavosi, po Vincento pasimylėdavo ir Aleksas, bet taip atsitikdavo ne visados. Kai kurios maivydavosi. Jos nenorėdavo Alekso, tokio stipraus, apžėlusio kaip lokio, tvirto, rimto... Ne, joms labiau patiko Vincentas, gležnas ir neapžėlęs, trapus, Vincentas ir jo liežuvis!

Aleksas masturbavosi paskendęs prisiminimuose. Įaudrintoje vaizduotėje keitėsi kartu mylėtų merginų paveikslai. O Vincentas, pamanė, tas šunsnukis Vincentas mane paliko; gal jis Amerikoje glėbesčiuoja kino aktores!

Nuogos moters fotografija greta lovos, kalendoriaus iliustracija, puošė kalkėmis baltintą sieną. Aleksas užsimerkė ir sperma nutekėjo į ranką, šilta ir riebi. Nusišluostė kompresu ir nulipo į virtuvę išsivirti kavos, išvirė labai stiprią. Kol kaito vanduo, nustūmęs nešvarių lėkščių krūvą, pūpsančią praustuve, pakišo galvą po čiaupu.

Iš lėto išgėrė garuojantį puodelį kramsnodamas sumuštinio liekanas. Karštis kieme buvo tvankus,

saulė jau aukštai danguje. Aleksas įjungė radiją, R. T. L. stotį, norėjo pasiklausyti žaidimo „Lagaminas“, kurį vedė Driukeris. Aleksui buvo nusispjauti į „Lagaminą“, bet smagu klausytis tų nevykėlių, nesugebančių atsakyti į klausimą ir negaunančių pažadėtų trokštamų pinigų...

Jam nusispjauti, nes pinigų jis neprarado. Jo lagamine (tai buvo ne lagaminas, o krepšys) guli keturi milijonai. Turtas. Daug kartų skaičiuodavo ir perskaičiuodavo ryšulius, naujus, traškančius banknotus. Enciklopedijoje pasižiūrėjo, kas tie ant banknotų pavaizduoti žmonės. Volteras, Paskalis, Berliozas, keista, kai tavo nuotrauka ant banknotų; lyg pats taptum šlamančiais!

Atsigulė ant kanapos ir vėl ėmėsi dėlionių, turinčių daugiau nei du tūkstančius detalių. Tureno, Lanžė pilys. Jas netrukus baigs. Pirmą dieną palėpėje rado keletą dėžučių „Hellerio“ konstruktorių. Naudodamasis klijais, dažais, lipdukais sumeistravo „Stukas“, „Spitfire“*, taip pat automobilį: 1935 metų „Hispano Suiza“. Viskas gulėjo ant grindų, ant plastikinio stovo, kruopščiai nudažyta. Paskui nebeliko konstruktorių, tada Aleksas sumeistravo savo tėvų fermą, abu namus,

* Vokiškų ir angliškų kovos lėktuvų markės, vert. past.

priestatus, tvorą... Maketai iš suklijuotų degtukų atrodė nelabai vykę, naivūs, tačiau jaudino. Trūko tik traktoriaus ir Aleksas iškirpo jį iš kartono gabalo. Paskui atidžiau pasirausė palėpėje ir rado dėlionę.

Ferma, kurioje slapstėsi, priklausė vienam iš draugų, su juo susipažino naktiniame klube, kuriame dirbo apsauginiu. Galėjai čia gyventi savaičių savaites ir nebijoti, kad nelaiku užsuks koks nors smalsus kaimynas. Bičiulis parūpino ir asmens kortelę, bet Alekso veidas jau buvo pernelyg išgarsėjęs, jis turėtų kaboti visuose šalies komisariatuose, atitinkamai aprašytas. Farai nekenčia, kai žudomi jų žmonės.

Dėlionių detalės atkakliai nenorėjo gultis į savo vietas. Tai buvo dangaus gabalas, visiškai žydras, tokį labai sunku atkurti. Pilių bokšteliai, pakeliamasis tiltas, tai nesudėtinga, bet dangus? Tuščias ir giedras, apgaulingas. Aleksas susinervino, išsklaidė detales, paskui iš naujo dėliojo paveikslą, kol galop išardė.

Ant grindų, visai šalia medinio padėklo, ant kurio jis dėliojo paveikslą, vaikštinėjo voras. Kresnas, šlykštus. Jis išsirinko sienos kampą ir ėmė regzti

savo tinklą. Iš apvalaus pilvo be paliovos tįso siūlas. Dirbo atidžiai ir nesustodamas. Įžiebęs degtuką Aleksas nudegino gabaliuką voro išausto audeklo. Voras puolė į paniką, ėmė dairytis aplink, laukdamas pasirodant priešo, paskui, kadangi degtukas nebuvo įrašytas jo genuose, vėl ėmėsi darbo.

Mezgė nepavargdamas, pynė savo tinklą, tvirtino jį prie sienos nelygumų, išnaudojo menkiausią medžio atplaišėlę. Aleksas paėmė nuo grindų negyvą uodą ir metė į naujutėlį tinklą. Voras puolė artyn, pasisukiojo apie nematytą daiktą, bet nesusidomėjo. Aleksas suprato abejingumo priežastį: uodas buvo negyvas. Šlubuodamas išėjo į prieangį ir atsargiai pagavo naktinį drugelį, pasislėpusį po čerpe. Sviedė jį į tinklą.

Įsipainiojęs į siūlus drugelis ėmė spurdėti. Voras skubiai prišoko ir storomis letenomis apraizgė grobį, paskui suvyniojo į kokoną, kad galėtų nusitempti į sienos plyšį ir pasidėti būsimoms vaišėms.

Sėdėdama prie tualetinio stalelio Eva veidrodyje tyrinėjo savo veidą. Vaikiškas veidas su didelėmis liūdnomis, migdolinėmis akimis. Smiliumi

lengvai perbraukė per smakro odą, pajuto kietą kaulą, smakro smaigalį, po mėsingomis lūpomis apčiuopė dantų reljefą. Skruostikauliai atsikišę, nosis riesta, subtiliai lenkta, švelni.

Šiek tiek pasuko galvą, palenkė veidrodį; atvaizdas darė keistą įspūdį. Pernelyg tobulas veidas, jame ryškėja nerimas dėl to, kad jis pernelyg žavus. Dar nė vienas vyras neatsispyrė jos traukai, nė vienas neliko abejingas. Ne, joks vyras negali įspėti jos paslapties, nežino, iš kur toji žodžiais nenusakoma aura, gaubianti visus jos kerinčius plastiškus judesius. Ji traukė visus vyrus, suprasdavo, kad ja domisi, atspėdavo jų geismą, žaisdavo jų sumišimu, kai jie susidurdavo su ja.

Tas sugebėjimas sugundyti žadino joje skirtingus jausmus: būtų norėjusi visus atstumti, nuvyti, atplėšti nuo savęs, sukelti pasibjaurėjimą, tačiau atkeršyti galėjo tik tuo, kad pati to nenorėdama žavėjo vyrus; juokingas, bet vienintelis įmanomas kerštas.

Ji pasidažė, paskui iš dėklo išsitraukė molbertą, išsidėliojo dažus, teptukus ir drobėje ėmė tapyti pradėtą paveikslą. Rišaro portretą. Nerangaus storžievio. Jis sėdi ant kėdės, išskėtęs šlaunis, persirengęs moterimi, su kandikliu lūpose, vilki rausvą suknelę, su korsetu ir juodomis ilgomis kojinėmis, pėdos įspraustos į aukštakulnius batelius...

Palaimingai šypsosi, atrodo žioplokas. Jo dirbtinės juokingos krūtys iš prikimštų į liemenėlę skudurų apgailėtinai gula ant nudribusio pilvo. Veidas nutapytas maniakiškai tiksliai, nusėtas raudonų išsiplėtusių kraujagyslių... Žiūrėdamas į drobę nejučia įsivaizdavai šio groteskiško, apgailėtino žmogus balsą, kimų, duslų, pavargusios prasčiokės balsą...

Ne, šeimininkas tavęs neužmušė, bet vėliau tu to gailėjaisi. Dabar su tavimi elgėsi geriau. Maudydavo vandens srove. Apipildavo šiltu vandeniu iš laistyti skirtos žarnos, net duodavo gabalėlį muilo.

Prožektorius švietė visą laiką. Naktį pakeitė akinanti diena, dirbtinė, šalta, nesibaigianti.

Šeimininkas ateidavo kelioms valandoms, sėsdavosi į fotelį priešais, atidžiai sekdavo menkiausią tavo judesį.

Per pirmuosius stebėjimo seansus nedrįsdavai nieko sakyti, bijojai jį supykinti, kad vėl netektų kęsti troškulio, badauti dėl nežinia kokios kaltės, kurią tu, atrodo, turi išpirkti.

Paskui įsidrąsinai. Atsargiai paklausei, kuri šiandien diena, nes norėjai žinoti, kiek laiko tu čia

įkalintas. Jis iš karto atsakė šypsodamasis: spalio 23-ioji. Laikė tave įkalinęs ilgiau nei du mėnesius. Du mėnesiai čia, badaujant, kenčiant troškulį, o kiek laiko teko valgyti iš jo rankos, ėsti iš katiliuko, padėto prie jo kojų, praustis po vandens srove?

Pravirkai, paklausei, kodėl taip elgėsi. Šį kartą jis nieko neatsakė. Matei jo neįskaitomą veidą, vainikuojamą žilų plaukų, veidą, kuriame buvo kažkas kilnaus, gali būti, kad tą veidą kažkur jau buvai matęs.

Jis ateidavo į tavo kalėjimą ir pasilikdavo, sėdėdavo šaltas. Išeidavo, bet ir vėl grįždavo. Pradžioje kamavę košmarai dabar, kai atsipalaidvai, dingo. Galbūt jis dėdavo į košę raminamųjų. Žinoma, nerimas liko, bet jis buvo kitoks: įsitikinai, kad liksi gyvas, priešingu atveju, manei, jis jau būtų tave nužudęs... Jo tikslas nebuvo priversti tave merdėti, nykti, džiūti, kol numirsi. Tikslas buvo kitas.

Po kiek laiko pasikeitė ir tavo valgymo ritualas. Šeimininkas pastatydavo prieš tave sulankstomą stalą ir taburetę. Duodavo plastmasinę šakutę ir peilį, tokius kaip lėktuve. Dubenėlį pakeitė lėkštė. Netrukus valgis tapo normalus: vaisiai, daržovės, sūriai. Valgymas tapo tau didžiuliu malonumu ir mintyse persijodavai pirmųjų dienų prisiminimus...

Grandinių tau nenuėmė, bet šeimininkas gydė žaizdas, atsiradusias dėl to, kad metalas trynė tavo riešus. Tepdavai žaizdas tepalu, paskui jis užvyniodavo elastinį tvarstį ant rankos po grandine.

Viskas buvo geriau, bet šeimininkas tylėjo. O tu pasakojai apie save. Jis labai atidžiai klausėsi. Negalėjai pakęsti to tylėjimo. Norėjai kalbėti, kartoti įvairius pasakojimus, anekdotus iš vaikystės, kalbėti iki išsekimo, bet įrodyti sau, įrodyti jam, kad nesi gyvulys!

Dar vėliau tavo maistas staiga labai pagerėjo. Tau duodavo vyno, prašmatnių valgių, kuriuos turėjo užsakyti kavinėje. Indai prabangūs. Prikaustytas prie sienos, nuogas ant taburetės kimšai ikrus, lašišą, šerbetus ir pyragaičius.

Jis atsisėsdavo greta ir padavinėdavo patiekalus. Atsinešdavo grotuvą ir jūs klausydavotės Šopeno, Listo.

Žmoniškiau išsprendė ir tavo gamtinių poreikių problemą. Ištiesęs ranką galėjai pasiekti higieninį kibirą.

Pagaliau atėjo diena, kai tave išvedė iš kameros. Nuimdavo grandines ir vedžiodavo po rūsį, laikydamas už pavadėlio. Lėtai sukdavai ratus aplink prožektorių.

Kad tau neprailgtų, šeimininkas atnešė knygų. Klasikai: Balzakas, Stendalis... Licėjuje nekentei

literatūros, bet šioje skylėje, būdamas vienišas, prarijai tuos veikalus, sėdėdamas parietęs kojas skurdžiame guolyje ant paklodės iš klijuotės, pasirėmęs alkūnėmis į sulankstomą staliuką.

Tavo pramogos po truputį darėsi vis įdomesnės. Šeimininkas stengėsi suteikti daugiau malonumų. Hi-Fi, plokštelės, net elektroniniai šachmatai: laikas bėgo greitai. Sureguliavo prožektoriaus šviesą, kad tavęs neakintų. Audeklo gabalas išsklaidydavo sukiojamo prožektoriaus šviesą ir rūsys prisipildydavo šešėlių: daugelio tavo paties šešėlių.

Visi tie pokyčiai: dingęs šeimininko brutalumas, prabanga po truputį palengvino vienatvę, tu pamiršai baimę, ar bent jau ji gerokai sumažėjo. Jau pamanei, kad tau netinka nuogumas ir grandinės, kuriomis buvai sukaustytas.

Tave ir toliau vedžiodavo su pavadėliu. Buvai išsilavinęs, protingas gyvulys. Kamavo sutrikusi atmintis, kartais aštriai pajusdavai savo būklės nerealumą, absurdiškumą. Taip, degei noru išklausinėti šeimininką, bet jis nepageidavo leistis į ilgas šnekas, tenkinosi tuo, kad rūpinosi tavo patogumais. Klausinėjo, ko pageidautum vakarienei, ar tau patinka ši plokštelė.

Kur dabar tavo kaimas, motina? Tavęs turėjo ieškoti? Draugų veidai nyko iš atminties ir tirpo

tirštame rūke. Nebegalėjai prisiminti Alekso bruožų, jo plaukų spalvos... Kalbėdavai pats vienas, susivokdavai, kad niūniuoji vaikiškas melodijas, tolima praeitis grįždavo netikėtais ir miglotais gūsiais; staiga iškildavo seniai pamiršti vaikystės vaizdai, jie būdavo labai ryškūs, bet irgi išnykdavo migloje. Laikas slinkdavo tai labai pamažu, tai greitai, nebežinojai, praėjo minutė, dvi valandos ar dešimt metų?

Šeimininkas pastebėjo krizę ir norėdamas jos išvengti davė žadintuvą. Skaičiavai valandas, susižavėjęs stebėjai, kaip sukasi rodyklės. Laikas buvo nerealus: dešimta valanda, dvidešimt antra valanda, antradienis ar sekmadienis? Tai buvo nesvarbu; tu vėl galėjai reguliuoti savo gyvenimą: vidurdienį aš noriu valgyti, vidurnaktį noriu miego. Atsirado ritmas, kažkas, už ko galėjai užsikabinti.

Prabėgo keletas savaičių. Tarp šeimininko dovanų radai poką popieriaus, pieštukų, trintuką. Ėmei piešti, iš pradžių nevykusiai, paskui atgavai turėtus įgūdžius. Škicavai beveidžius portretus, burnas, chaotiškus peizažus, jūrą, didžiules uolas, gigantišką ranką, sukeliančią bangas. Kad nematytum pliko cemento, lipnia juosta priklijavai paveikslus prie sienų.

Sugalvojai vardą šeimininkui. Žinoma, nedrįsai jo ištarti jam girdint. Prisiminęs išgyventą siaubą

pavadinai jį Tarantulu. Tai bjauraus gyvio vardas, nederantis prie nepaprastai rafinuoto šeimininko skonio, kurį jis parodė rinkdamas tau dovanas...

Bet Tarantulas yra voras, jis lėtas ir paslaptingas, žiaurus ir plėšrus, godus ir nenuspėjamas, jis slepiasi kažkur šiame name, kuriame tave jau keletą mėnesių atskyrė nuo pasaulio prabangiu uždangalu, įkalino auksiniuose spąstuose; jis – kalėjimo sargas, o tu – kalinys.

Nustojai verkti, dejuoti. Naujasis gyvenimas materialiniu požiūriu tavęs tikrai nevargino. Šiuo metų laiku (vasaris? kovas?) būtum turėjęs lankyti licėjaus baigiamąją klasę, bet buvai čia, įkalintas betono kube. Įpratai prie to, kad esi nuogas. Lioveisi drovėjęsis. Negalėjai pakęsti tik grandinių.

Veikiausiai gegužės mėnesį, jei pasikliausi savo paties apskaičiavimais, bet gal ir anksčiau, atsitiko keistas įvykis.

Prabudai pusę trijų. Tarantulas atėjo tavęs aplankyti. Atsisėdo, kaip buvo įpratęs, fotelyje ir stebėjo tave. Tu piešei. Jis atsistojo, priėjo prie tavęs. Tu irgi atsistojai tiesiai prieš jį.

Judviejų veidai beveik lietėsi. Matei jo žydras akis, mįslingame, sustingusiame veide tai buvo vie-

ninteliai judantys objektai. Tarantulas pakėlė ranką, ketindamas ją uždėti tau ant peties. Drebantys pirštai ėmė slysti tavo kaklu. Apčiupinėjo tavo skruostus, nosį, švelniai gnaibė odą.

Tavo širdis ėmė daužytis. Jo karšta ranka nusileido iki tavo krūtinės, ji tapo švelni ir guvi, pirštai ėmė bėgioti tavo šonkauliais, apčiupinėjo pilvą. Nesupratai jo ketinimų. Nevikriai ir pats paglostei jo veidą. Voras sukandęs dantis skėlė tau stiprų antausį. Įsakė nusigręžti ir metodiškai keletą minučių tyrinėjo tave toliau.

Kai baigė, tu atsisėdai ir ėmei masažuoti dar degantį nuo smūgio skruostą. Jis juokdamasis papurtė galvą ir pataršė tavo plaukus. Tu nusišypsojai.

Tarantulas išėjo. Nežinojai, ką galvoti apie naują sąlytį, tikrą perversmą jūsų santykiuose. Bet mąstymas sukėlė nerimą ir reikėjo proto pastangų, o tu jau seniai buvai atpratęs mąstyti.

Vėl ėmeisi savo piešinio ir nebegalvojai apie nieką.

II

Aleksas metė dėlionę. Išėjo į sodą ir ėmė drožinėti alyvmedžio šaknį. Peilis skverbėsi į sausą medį ir su kiekviena skiedra po truputį ėmė ryškėti gruboka, bet vis tikroviškesnė moters figūra. Saugodamasis nuo saulės buvo užsidėjęs didelę šiaudinę skrybėlę. Greta stovėjo alus; įsitraukęs į kruopštų darbą net savo žaizdą pamiršo. Pirmą kartą po gana ilgo laiko Aleksas atsipalaidavo.

Staiga pašoko išgirdęs skambant telefoną. Vos nesusižeidė „Opinel“ firmos peilio smaigaliu, numetė alyvmedžio šaknį, sustingo ir ėmė klausytis. Skambėjimas nesiliovė. Aleksas dvejodamas nubėgo į namą ir mojuodamas rankomis sustojo priešais aparatą: iš kur gali žinoti, kas skambina?

Griebė revolverį, koltą, kurį pasiėmė nuo nukauto policininko lavono. Ginklas daug geresnis nei jo paties turėtas. Drebėdamas pakėlė ragelį. Gal skambina kaimo parduotuvės savininkas, gal iš pašto, gal nieko baisus, o būtų dar geriau, jei kas

nors apsiriko rinkdamas numerį! Atpažino balsą. Buvęs legionierius, pas kurį pasislėpė po „Crédit Agricole" skyriaus antpuolio. Už apvalią sumelę tipas sutiko slaugyti Aleksą. Kulkos išimti nereikėjo, nes perskrodusi raumenis, ji perėjo kiaurai šlaunį. Jis parūpino antibiotikų ir tvarsčių. Žaizdą susiuvo labai skubėdamas: Aleksui skaudėjo, bet legionierius prisiekė esąs labai patyręs ir užtikrino, kad jokios gydytojo pagalbos neprireiks! Be to, Aleksą persekiojo policija ir jis neturėjo kitos išeities, tik viską iškęsti; nebuvo ko nė galvoti apie normalią medicininę priežiūrą.

Pokalbis buvo trumpas, padrikas: fermos savininkas įsipainiojo į neaiškų reikalą su prostitucija, tad artimiausiomis valandomis galima laukti nuodugnios kratos. Aleksui reikia mauti kuo skubiau...

Aleksas sutiko ir vis murmėjo padėkos žodžius. Pašnekovas padėjo ragelį. Suspaudęs rankoje koltą Aleksas ėmė vaikščioti ratu. Verkė iš pykčio. Vėl viskas prasidės iš naujo... Bėgimas, persekiojimas, grėsmė būti sugautam, plaukai, besišiaušiantys iš baimės vos pamačius policininko kepę.

Paskubomis susidėjo daiktus, pinigus perdėjo į lagaminą. Apsivilko drobinį spintoje kabojusį kostiumą. Kiek per platus, bet koks skirtumas?

Kelnių klešnė išsipūtė nuo šlaunies tvarsčio. Švariai nusiskutęs įgrūdo krepšį į automobilio bagažinę. Šiek tiek drabužių, kad galėtų persirengti, tualeto reikmenys. Nors vargu ar farai turi automobilio aprašymą. Legionierius išnuomojo CX mėnesiui ir tvirtino, kad dėl jo bėdų nekils.

Įsidėjęs koltą į automobilio dėklę Aleksas išvažiavo, palikęs plačiai atvertus fermą juosiančios tvoros vartus. Pakelyje prasilenkė su grįžtančia iš paplūdimio olandų šeimyna.

Didžiuosiuose keliuose knibždėjo turistų automobiliai, o už menkiausio miškelio pasislėpę policininkai tykojo galimų pažeidėjų.

Aleksą pylė prakaitas. Padirbti dokumentai neišlaikys net ir menkiausio patikrinimo, nes jo nuotrauka išspausdinta skelbimuose apie paiešką.

Reikia nedelsiant pasiekti Paryžių. Ten bus lengviau susirasti kitą konspiracinį butą ir laukti, kol policija aprims, o jo žaizda galutinai užsitrauks. Paskui teks pagalvoti, kaip išvykti iš šalies ir neįkliūti prie sienos. Kur keliauti? Aleksas nežinojo. Prisiminė pasišnibždėjimus su „draugais". Tikriausiai saugu Lotynų Amerikoje. Bet niekuo negali pasitikėti. Jo pinigai gali gundyti daugybę žmonių: nusilpęs, sužeistas, panikuojantis, įsivėlęs į sugebėjimus pranokstančią avantiūrą, miglotai

jautė, kad ateityje laukia tikrai ne rožėmis klotas kelias.

Vien mintis apie kalėjimą kėlė siaubą. Diena, kai Vincentas jį nusitempė į Paryžiaus teisingumo rūmus pasižiūrėti prisiekusiųjų teismo posėdžio, sukėlė baisų nerimą, kuris negailestingai nuolat persekiojo: skelbiant nuosprendį teisiamasis atsistojo savo suole ir ilgai, lyg skųsdamasis rėkė, kai išgirdo, kas jo laukia. Kai Aleksą imdavo kamuoti košmarai, jis vis prisimindavo tą skausmo ir nuostabos iškreiptą veidą. Prisiekė pasilikti vieną kulką sau, jei įkliūtų.

Pasiekė Paryžių nuošalesniais departamento reikšmės keliais, vengdamas autostradų ir kelių, kuriuose didžiausias judėjimas, nes dabar atostogų metas ir jie tikrai stebimi policijos.

Važiuoti galėjo tik į vieną vietą, pas buvusį legionierių, tapusį privačios apsaugos bendrovės administratoriumi. Jis jau padėjo, kai teko paniškai sprukti po fiasko pasibaigusio banko užpuolimo. Aleksas neturėjo jokių iliuzijų dėl savo gelbėtojo nesavanaudiškumo: tas skersakiuoja į šlamančius, bet nelabai skuba juos pasiglemžti. Jei Alekso reikalai susitvarkytų, jei banknotus būtų įmanoma realizuoti, tada viskas pasikeistų.

Buvęs legionierius puikiai žino, kad Aleksas jo valioje tiek dėl žaizdos, tiek dėl to, kad ketina išvykti iš šalies. Pasimetęs naujame gyvenime Aleksas nemėgins kirsti sienos lyg niekur nieko, nes paklius į Interpolo nagus...

Jis neturi ryšių su jokia tarptautine organizacija, galinčia garantuoti saugumą. Jautė, kad artėja metas, kai globėjas pasakys, kiek kainuos tylus išnykimas, patikimas pasas, rami ir saugi prieglauda: teks pakloti nemažą sumą iš per užpuolimą pagrobtų pinigų!

Aleksas visa širdimi nekentė turtingųjų, dėvinčių madingus drabužius, elegantiškų, mokančių kalbėti su moterimis: jis taip ir liko plūgo brolis, kvailys, kuriuo galima manipuliuoti.

Susirado nedidelį priemiesčio namelį Livri Gargane, vienoje gyvenamųjų Senos Sen Deni departamento zonų. Jį įkurdinęs legionierius įsakė niekur nesirodyti. Čia Aleksas, kaip ir Provanso fermoje, rado produktų prikimštą šaldiklį, lovą, televizorių.

Įsitaisė kaip galėdamas geriau, užėmė tik vieną kambarį. Kai kurie kaimynų namai buvo tušti, laukė nuomininkų, kituose gyveno griežtos dienotvarkės besilaikantys bankų tarnautojai, jie kėlėsi

anksti rytą ir grįždavo tik vakarop. Be to, vasarą priemiestis ištuštėja jau rugpjūčio pradžioje. Aleksas įsikūrė patogiai, pamatęs, kad aplink nedaug žmonių, beveik nusiramino. Legionierius reikalavo, kad niekur nesirodytų. Pats išvažiuoja keletui savaičių į užsienį ir susitiks su globotiniu tik grįžęs. Tegul Aleksas ramiai laukia rugsėjo. Jam tereikia žiūrėti televizorių, pasigaminti maisto iš užšaldytų produktų, numigti po pietų ir dėlioti pasiansą...

III

Rišaras Lafargas kalbėjo su japonų farmacinės firmos, pradėjusios gaminti naujos rūšies silikoną, dažniausiai naudojamą plastinėms krūtų operacijoms, atstovu. Atidžiai klausėsi mažiuko savo prekę giriančio biurokrato: pasak jo, tą medžiagą lengviau įterpti, ji praktiškesnė. Lafargo kabinetas buvo užverstas chirurginių intervencijų istorijų, sienas „puošė“ pavykusių plastinių operacijų nuotraukos. Japonas kalbėdamas gestikuliavo.

Rišarą pakvietė prie telefono. Jo veidas apniuko, balsas tapo duslus, ėmė drebėti. Padėkojo pašnekovui už skambutį, paskui atsiprašė firmos atstovo, kad priverstas pokalbį baigti. Susitarė vėl susitikti rytoj.

Lafargas nusivilko chalatą ir nubėgo prie automobilio. Rožė laukė, bet Lafargas liepė jam keliauti namo, vairuos pats.

Jis greitai nuvažiavo miesto aplinkkelio link ir įsuko į Normandijos greitkelį. Skubėjo, įnirtingai

spaudė signalą, jei automobilis, kurį norėjo lenkti, nepakankamai greitai persirikiuodavo į dešinę juostą. Mažiau nei per tris valandas pasiekė psichiatrinę ligoninę, kurioje gydėsi Viviana.

Atvykęs į pilį iššoko iš mersedeso, užbėgo laiptais į priimamąjį. Administratorė nuėjo ieškoti Vivianą gydančio psichiatro.

Jo lydimas Rišaras įlipo į liftą, paskui nuėjo prie palatos durų. Psichiatras parodė jam langelį iš organinio stiklo.

Vivianai buvo prasidėjęs priepuolis. Ji sudraskė savo palaidinę, staugė ir trypė kojomis, nagais draskydama jau kraujuojančiais rėžiais išmargintą kūną.

– Kada prasidėjo? – sušnibždėjo Rišaras.

– Šį rytą. Suleidome raminamųjų, netrukus turėtų pradėti veikti.

– Ne. Negalima jos laikyti tokios būklės. Padvigubinkite dozę, vargšas vaikas...

Jo rankos konvulsiškai drebėjo. Atsirėmė į palatos duris, prispaudė kaktą, kandžiojo viršutinę lūpą.

– Viviana, mažyte. Viviana... Atidarykite, aš užeisiu.

– Nepatartina: pamačiusi kitą žmogų, ji dar labiau susijaudins, – atsargiai prakalbo psichiatras.

Išsekusi, nusikamavusi, tupėdama kambario kampe Viviana draskė savo veidą nagais, nors ir trumpai nukirptais, taip, kad tryško kraujo lašai. Rišaras užėjo, atsisėdo ant lovos ir tylutėliai pašaukė Vivianą. Ji vėl ėmė staugti, bet liovėsi draskytis. Buvo uždususi, beprotės akys bėgiojo visomis kryptimis, ji judino lūpas, švilpė pro dantis. Po truputį nurimo, sąmonės neprarado. Kvėpavimas darėsi normalesnis, nebe toks trūkčiojantis. Lafargas galėjo paimti ją ant rankų ir paguldyti į lovą. Atsisėdo greta, paėmė jos ranką, glostė kaktą, bučiavo skruostus. Psichiatras stovėjo prie kambario durų susikišęs rankas į chalato kišenes. Priėjęs prie Rišaro, paėmė jam už rankos.

– Eime, – tarė. – Turime palikti ją vieną.

Jie nusileido į pirmą aukštą ir kartu žengė keletą žingsnių parko taku.

– Baisu, – sumurmėjo Lafargas.

– Taip. Jums nederėtų taip dažnai rodytis, tai nieko nepadės, o jūs kankinatės.

– Ne! Reikia. Aš privalau lankytis!

Psichiatras papurtė galvą nesuprasdamas, kodėl Rišaras taip atkakliai trokšta matyti graudų vaizdą.

– Taip... – užsispyręs kartojo Lafargas, – aš lankysiuosi! Atvažiuosiu kiekvieną kartą! Jūs mane perspėsite, ar ne?

Jo balsas užsikirto, jis verkė. Paspaudė gydytojui ranką ir nuėjo prie automobilio.

Į vilą Vezinė Rišaras važiavo dar greičiau. Vivianos paveikslas nėjo iš galvos. Sužaloto ir išpurvinto kūno vaizdas: jo smegenis ėdė matytas realus košmaras... Viviana! Viskas prasidėjo, kai užgoždamas orkestro muziką pasigirdo ilgas riksmas ir pasirodė Viviana; suplėšytais drabužiais, kraujuojančiomis šlaunimis, paklaikusiomis akimis...

Lina atostogavo. Ten, aukštai, antrame aukšte, išgirdo skambinant pianinu. Prapliupo juoktis, prisiplojo prie vidaus telefono ir visu balsu suriko:

– Labas vakaras! Ruoškis, palinksminsi mane! – šūktelėjo.

Buduaro sienose įtaisyti stiprintuvai vibravo galingai. Garsas maksimalus. Gaudesys nepakeliamas. Eva iš nustebimo žagtelėjo. Tas prakeiktas garsas buvo vienintelis Lafargo iškrypimas, prie kurio ji negalėjo priprasti.

Rado ją susmukusią ant pianino, rankomis uždengusią dar tebeskaudančias ausis. Jis stovėjo tarpduryje, su šypsena lūpose, rankoje laikė stiklą škotiško viskio.

Ji atsigręžė siaubo iškreiptu veidu. Žinojo, kodėl jis taip elgiasi: per metus Vivianą ištiko trys susijaudinimo ir savęs žalojimo priepuoliai. Iki sielos gelmių sukrėstas Rišaras to negalėjo pakęsti. Jam reikėjo numaldyti savo kančią. Eva egzistavo tik tam, kad atliktų šią misiją.

– Na, pirmyn, kekše!

Ištiesė jai stiklą škotiško viskio. Paskui, kiek padvejojęs, staiga griebė jaunąją moterį už plaukų ir užlaužė jos galvą. Ji turėjo išmaukti stiklą vienu gurkšniu. Rišaras paėmė ją už riešo, nutempė į pirmą aukštą ir įmetė į automobilį.

Kai jie įėjo į Godo de Morua gatvės butą, buvo dvidešimta valanda. Spyręs koja jai į strėnas nubloškė ant lovos.

– Nusirenk, greitai!

Eva išsirengė nuogai. Jis atidarė sieninę spintą, traukė drabužius ir be tvarkos mėtė juos ant kiliminės dangos. Ji tyliai verkė, stovėdama priešais jį. Padavė jai odinį sijoną, korsažą, batus. Ji apsirengė. Rišaras parodė į telefoną.

– Kviesk Varnerua!

Eva sekundę suabejojo, pasišlykštėjusi žagtelėjo, bet Rišaro žvilgsnis buvo baisus, demoniškas; ji buvo priversta paimti aparatą ir surinkti numerį.

Kiek palaukus, Varnerua atsiliepė. Jis tuoj pažino Evos balsą. Rišaras stovėjo už nugaros pasiruošęs smogti.

– Mieloji Eva, – sučiulbo sniaukrojantis balsas, – jūs ir vėl pasirodėte po mūsų paskutinio susitikimo? Ir jums reikia pinigų? Labai malonu, kad prisiminėte senąjį Varnerua!

Eva paskyrė pasimatymą. Jis iš karto sutiko atvykti ne vėliau kaip po pusvalandžio. Varnerua buvo beprotis, kurį Eva „pagavo" naktį Kapucinų bulvare, tais laikais, kai Rišaras dar versdavo ją verbuoti klientus gatvėje. Paskui jų atsirado pakankamai, kad du kartus per mėnesį vyktų Rišaro pageidaujami spektakliai; iš tų, kurie skambindavo į butą, Rišaras turėjo ką pasirinkti, kad patenkintų norą žeminti jaunąją moterį.

– Pasistenkite parodyti, ką galite... – nusišaipė.

Trenkęs durimis išėjo. Ji žinojo, kad dabar ją stebi iš kitos veidrodžio be amalgamos pusės.

Dažnai susitikinėti su Varnerua buvo neįmanoma dėl jo elgesio. Tad Eva kviesdavosi jį tik tada, kai Vivianą ištikdavo krizė. Varnerua visiškai susitaikė su jaunosios moters nepastovumu ir keletą kartų gavęs neigiamą atsakymą į savo skubius skambučius nuolankiai davė telefono numerį, kad Eva galėtų paskambinti, kai bus pasiruošusi tenkinti jo užgaidas.

Varnerua atvyko labai guvus. Mažiukas rausvas žmogelis, su pilvuku, mandagus. Nusiėmė skrybėlę, atidžiai pasikabino striukę ir pabučiavo Evą į abu skruostus, paskui atsegė krepšį, kuriame gulėjo rimbas.

Rišaras patenkintas stebėjo mizansceną, rankomis gniaužė supamos kėdės ranktūrius, veido raumenys trūkčiojo.

Varnerua pageidavimu Eva judėjo groteskiško šokio žingsniu. Rimbas sušvilpė. Rišaras ėmė ploti. Protarpiais juokėsi, bet staiga pasišlykštėjo ir nebegalėjo ilgiau stebėti šio spektaklio. Evos, kuri jam priklausė, kurios likimą pats modeliavo, kurios gyvenimą pats sutvarkė, kančios sukėlė pasibjaurėjimą ir gailestį. Besišaipantis Varnerua veidas sukrėtė taip smarkiai, kad pašoko ir įsiveržė į butą už sienos.

Apstulbęs dėl jo pasirodymo Varnerua taip ir liko stovėti išsižiojęs, pakelta ranka dar ore. Lafargas išplėšė rimbą, stvėrė už apykaklės ir išmetė jį į koridorių. Beprotis išpūtė akis, nieko nebesuprato ir iš nustebimo praradęs žadą nusirito laiptais žemyn, nereikalaudamas kitų daiktų.

Rišaras ir Eva liko dviese. Ji klūpojo. Rišaras padėjo jai atsistoti ir nusiprausti. Ji vėl apsivilko savo sportinę palaidinę ir užsimovė džinsus; tais dra-

bužiais vilkėjo, kai užklupo ją staugdamas į vidaus telefoną.

Netaręs nė žodžio nuvežė Evą į vilą, nurengė ir paguldė į lovą. Labai švelniai, atsargiai patepė žaizdas tepalu ir išvirė karštos arbatos.

Laikė ją prispaudęs prie savęs, pakeldavo puoduką jai prie lūpų, ji gėrė mažais gurkšneliais. Paskui užtraukė ant krūtinės paklodę, paglostė plaukus. Arbatoje buvo ištirpinta migdomųjų, tad ji tučtuojau užmigo.

Rišaras išėjo iš kambario, nužingsniavo į parką ir pasuko prie tvenkinio. Gulbės miegojo susiglaudusios, galvas pasikišusios po sparnais, gležna patelė švelniai glaudėsi prie stambesnio patino.

Jis gėrėjosi jų dvasios ramybe, pavydėjo nerūpestingo ramumo. Jis išplėšė Evą iš Varnerua rankų ir dabar suprato, kad tas gailestis (jis pavadino tai gailesčiu) ką tik visiškai sunaikino jame neapykantą, begalinę, nesulaikomą neapykantą. O tai buvo vienintelė priežastis, dėl kurios gyveno.

Tarantulas dažnai žaisdavo su tavimi šachmatais. Jis ilgai mąstydavo prieš ėjimą, kurio tu niekada nelaukdavai. Kartais, nepridengęs kitų figūrų,

impulsyviai, bet nesuklysdamas, vaizduodavo, kad puola.

Vieną dieną nuėmė grandines ir vietoj skurdaus guolio pastatė kanapą. Ant jos miegojai, ant jos drybsojai, išsitiesęs tarp švelnių pagalvėlių. Sunkios rūsio durys liko tvirtai užrakintos...

Tarantulas vaišino tave saldumynais, šviesaus tabako cigaretėmis, klausinėjo, kokią muziką mėgsti. Jūsų pokalbiai buvo žaismingi. Pasauliečių tarškėjimas. Parūpino tau vaizdo grotuvą ir atnešdavo filmų, kuriuos žiūrėdavote kartu. Išvirdavo arbatos, vaišindavo tave arba, kai jausdavo, kad tave kamuoja depresija, atkimšdavo butelį šampano. Vos išgerdavote, taures vėl pripildydavo.

Nebebuvai nuogas: Voras tau davė siuvinėtą skarą, nuostabų dalykėlį, prabangiai įpakuotą. Grakščiais pirštais praplėšei popierių ir išėmei dovaną, kuri tau suteikė didžiulį malonumą.

Susisupęs į skarą varteisi ant pagalvėlių rūkydamas amerikietiškas cigaretes arba čiupdamas saldžius saldainius ir laukdavai kasdieninio Tarantulo apsilankymo, o jis niekada neateidavo tuščiomis.

Atrodė, kad jo dosnumas tau beribis. Vieną dieną rūsio durys atsivėrė. Priešais save jis ant ratukų sunkiai stūmė didžiulį paką. Šypsojosi žiūrėdamas į švelnų popierių, rausvą kaspiną, puokštę gėlių...

Kadangi tu nustebai, pasakė, kokia diena: liepos 22-oji. Taip, praėjo jau dešimt mėnesių, kai tu esi kalinys. Tau dvidešimt vieneri metai. Dirbtinai džiaugdamasis apžiūrinėjai tą didelį paką, plojai ir juokeisi. Tarantulas padėjo atrišti kaspiną. Iš karto atpažinai pianino formas: „Stenway“ firma!

Atsisėdęs ant taburetės ėmei skambinti, prieš tai pamankštinai nevikrius pirštus. Skambinai tikrai ne kažin kaip, bet verkei iš džiaugsmo...

Tada tu, tu, Vincentai Moro, to pabaisos gyvulys, tu, Tarantulo šuva, jo beždžionė arba jo papūgėlė, tu, kurį jis palaužė, tu, taip, tu, tu pabučiavai jo ranką ir kvatojai, kiek leido plaučiai.

Jis antrą kartą skėlė tau antausį.

Aleksas nuobodžiavo savo slėptuvėje. Persimiegojęs, užtinusiomis akimis, ištisas dienas sėdėjo prieš televizorių. Nebenorėjo galvoti apie ateitį ir gyveno taip, kaip galėjo. Skirtingai nei fermoje, precizškai kruopščiai tvarkė kambarį ir plovė indus. Visur nepriekaištingai švaru. Ištisas valandas blizgino parketą, šveitė puodus.

Šlaunis beveik nebeskaudėjo. Užsitraukusi žaizda šiek tiek niežėjo, bet nebeskaudėjo. Nereikėjo tvarsčių, pakako paprasčiausio kompreso.

Taip Aleksas praleido gal dešimt dienų ir vieną vakarą kilo geniali mintis ar bent jau ją įsikalė. Žiūrėjo per televizorių futbolo varžybas. Sportu jis niekada per daug nesidomėjo, išskyrus karatė. Vienintelė spauda, kurią paprastai skaitydavo, buvo kovos menų žurnalai. Vis dėlto sekė apvalaus kamuolio, kurį šiurkščiai spardė žaidėjai, kelionę. Snūduriuodamas per tą spektaklį gurkšnojo vyno likučius. Varžyboms pasibaigus neatsikėlė išjungti televizoriaus. Toliau žiūrėjo medicininę laidą apie plastinę chirurgiją.

Laidos vedėjas komentavo reportažą apie raukšlių panaikinimą, veido chirurgiją. Paskui prasidėjo interviu su specializuotos įstaigos Paryžiuje vedėju, profesoriumi Lafargu. Aleksas klausėsi apstulbęs.

– Antrasis etapas, – aiškino Lafargas rodydamas eskizą, – yra tai, ką mes vadiname antkaulio nugrandymu. Tai svarbus etapas. Kaip jūs čia matote, jo tikslas yra leisti, kad antkaulis glaudžiai priliptų prie giluminio odos sluoksnio ir ją išlygintų...

Ekrane mirgėjo pakeistų, iš naujo suformuotų, sumodeliuotų, pagražintų veidų nuotraukos. Pacientai pasikeitę – tiesiog neatpažįstami. Aleksas atidžiai klausėsi aiškinimų, pyko, kad nesupranta kai kurių terminų. Pasirodžius titrams užsirašė

gydytojo pavardę: Lafargas, taip pat ir jo įstaigos pavadinimą.

Nuotrauka asmens kortelėje, jo draugo legionieriaus savanaudiškas svetingumas, pinigai, paslėpti namo palėpėje, viskas iš lėto, bet tvirtai stojo į savo vietas!

Tipelis iš televizijos tvirtino, kad nosies perdarymas nesunki operacija, taip pat ir riebalinių audinių pašalinimas iš kai kurių veido vietų. Raukšlė? Skalpelis ją nutrins kaip trintukas!

Aleksas nulėkė į vonios kambarį, pasižiūrėjo į veidrodį. Apčiupinėjo savo veidą, kuprelę ant nosies, pernelyg pilnus skruostus, dvigubą pasmakrę.

Viskas paprasta! Gydytojas sakė dvi savaitės, per dvi savaites perdaromas veidas! Jis išlyginamas ir tu tampi nauju žmogumi. Ne, tai nėra taip paprasta: reikėtų įtikinti chirurgą, kad operuotų jį, Aleksą, perėjūną, kurio ieško farai. Reikėtų sugalvoti, kaip pakankamai kietai jį paspausti, kad tylėtų, tinkamai išoperuotų ir neperspėjęs policijos leistų jam eiti savo keliais. Kaip būtų galima paspausti... Gal Lafargas turi vaikų, žmoną?

Aleksas keletą kartų iš naujo skaitė popieriaus skiautę, kurioje buvo užrašyta Rišaro pavardė, medicinos įstaigos koordinatės. Kuo ilgiau mąstė, tuo labiau žavėjosi savo idėja: jei pasikeistų veidas,

jis daug mažiau priklausytų nuo legionieriaus. Policija ieškotų vaiduoklio, neegzistuojančio Alekso Barnio; daug lengviau būtų tartis dėl išvykimo iš šalies!

Tą naktį Aleksas nemiegojo. Kitą rytą atsikėlė su aušra, greitosiomis apsigerbė, nusikirpo plaukus, kruopščiai išlygino iš fermos pasiimtą kostiumą ir marškinius. CX stovėjo garaže.

Tarantulas buvo žavingas. Jo apsilankymai trukdavo vis ilgiau. Atnešdavo tau laikraščių, dažnai valgydavo kartu. Rūsyje buvo nepakeliamai karšta (rugpjūčio mėnuo), tad jis pastatė šaldytuvą, į kurį kasdien prikraudavo vaisių sulčių. Be skaros, tavo garderobas pasipildė plonu chalatu ir šlepetėmis.

Atėjus rudeniui Tarantulas ėmė leisti tau vaistus. Jis užėjo tavęs aplankyti su švirkštu rankose. Paklusai jo nurodymui ir išsitiesei ant kanapos, atidengei sėdmenis. Adata įsmigo į tavo strėnų audinius. Švirkšte matei skaidrų rausvoką skystį, dabar jis buvo tavyje.

Tarantulas buvo labai subtilus ir stengėsi tavęs nedirginti, bet po injekcijos skystis kėlė skausmą.

Paskui jis išsisklaidė po raumenis ir skausmas atlėgo.

Nepaklausei Tarantulo, kodėl jis tai daro. Visą laiką buvai užsiėmęs piešimu, pianinu, ta intensyvi kūrybinė veikla ir buvo visas tavo gyvenimas. Injekcijos nelabai rūpėjo, Tarantulas toks malonus.

Sparčiai tobulėjai muzikuodamas. Paslaugus Tarantulas, ieškodamas partitūrų, ištisas valandas rausėsi specializuotose parduotuvėlėse. Rūsyje kaupėsi meno knygos ir vadovėliai, iš kurių tu mokeisi.

Vieną dieną tu jam pasakei tą baugią pravardę. Baigėte kartu valgyti. Šampanas kiek susuko tau galvą. Paraudęs iš gėdos, mikčiodamas prisipažinai savo kaltę; taip ir pasakei; „mano kaltė“. Jis atlaidžiai nusišypsojo.

Vaistus leido nuolat. Bet tavo tingiame gyvenime tai tebuvo menkas nemalonumas.

Per tavo dvidešimt antrąjį gimtadienį rūsyje pastatė baldus; prožektorius dingo, jį pakeitė švelnią šviesą skleidžiantis gaubtas. Be sofos, dar atsirado foteliai, žemas stalas, pufai. Grindis užklojo tanki kiliminė danga.

Rūsio kampe Tarantulas jau seniai įtaisė dušą su lanksčia žarna. Dar pridėjo kempingo praustuvą ir

higieninę kėdę. Gerbdamas tavo drovumą Tarantulas pagalvojo net apie užuolaidą. Pasimatavai chalatą apsigaubti po vonios, tau nepatiko rankšluosčių spalva. Tarantulas juos pakeitė.

Įkalintas uždaroje rūsio erdvėje svajojai apie erdvę, vėją. Ant sienų nutapei įsivaizduojamus langus. Dešinėje buvo matyti kalnai, užlieti saulės ir švytinčio amžino sniego baltumo. Mažas halogeninis sukiojamas prožektorius, nukreiptas į viršūnes, akinančia šviesa nušvietė dirbtinę angą į išorinį pasaulį. Kairėje, imituodamas putotas bangas, betoną ištepei mėlynu glaistu. Kairėje labai vykusiai išdažei žėrinčių sutemų raudonus ir oranžinius spindulius ir tuo didžiavaisi.

Be injekcijų, Tarantulas vertė tave gerti įvairiausius vaistus: spalvotas kapsules, beskones pastiles, skystį iš ampulių. Nuo pakuotės dėžučių buvo nuplėštos etiketės... Tarantulas paklausė, ar tu nerimauji? Gūžtelėjai pečiais ir atsakei, kad pasitiki juo. Voras paglostė tau skruostą. Tada stvėrei jo ranką ketindamas pabučiuoti į delną. Jis įsitempė, sekundės dalį pagalvojai, kad vėl tau smogs, bet jo veidas sušvelnėjo ir jis davė tau ranką. Nusisukai, kad nepamatytų tavo džiaugsmo ašarų, ištryškusių akių kampučiuose...

Tavo oda buvo blyški, nes gyvenai be saulės šviesos. Tada Tarantulas pastatė rūsyje suolą, ant jo – ultravioletinius spindulius skleidžiantį aparatą, ir tu ėmei degintis. Buvai laimingas matydamas, kaip tavo kūnas įgauna labai gražią vario spalvą, lygiai įdega, rodydavai savo draugui, kaip nuostabiai keičiasi kūno spalva ir buvai laimingas, kai jis leido suprasti esąs patenkintas.

Bėgo iš pažiūros ramios dienos, savaitės, mėnesiai, bet iš tikrųjų turėjai daug ir didelių malonumų: džiūgavai, nes mėgavaisi skambindamas pianinu arba piešdamas.

Tavyje visiškai užgeso seksualinis potraukis. Labai gėdydamasis pasiteiravai, ką apie tai mano Tarantulas. Jis prisipažino, kad tavo maiste yra priedų, sukeliančių tokią būseną. Tai, kalbėjo Tarantulas, dėl to, kad tu nesikamuotum, nes be jo paties nieko nematai. Taip... supratai labai gerai. Pažadėjo, kad netrukus, kai iš čia išeisi, tavo maiste nebeliks tų priedų ir tu vėl pajusi geismą.

Naktį, kai rūsyje likdavai vienas, kartais glostydavai savo suglebusį organą, bet apmaudas, kurį jausdavai, imdavo nykti, kai prisimindavai būsimą „išėjimą“, Tarantulas tau pažadėjo, tad nėra ko nerimauti...

IV

Iki Paryžiaus Aleksas vairavo atsargiai, jis stengėsi nepadaryti nė menkiausio nusižengimo. Iš pradžių norėjo toliau važiuoti autobusu arba metro, bet tokia mintis nebuvo gera: juk Lafargas tikrai važiuos automobiliu ir Aleksas negalės jo sekti.

Aleksas sustojo priešais įėjimą į ligoninę. Buvo ankstus rytas. Jis neabejojo, kad gydytojas į darbą auštant nevyks, bet norėjo susipažinti su vietove, įsidėmėti detales. Ant vienos priešais grotuotus vartus esančios sienos kabėjo didelis plakatas, kuriame buvo surašytos ligoninėje teikiamos paslaugos ir gydytojų vardai. Lafargas sąraše buvo.

Aleksas pavaikštinėjo gatve, spausdamas kišenėje faro kolto rankeną. Paskui atsisėdo kavinės terasoje, nes iš ten buvo patogu stebėti į ligoninę įeinantį personalą.

Galiausiai apie dešimtą valandą prieš raudoną šviesą sustojo automobilis, už kelių metrų nuo

terasos, kurioje laukė Aleksas: mersedesas, prie vairo – asmeninis vairuotojas. Aleksas iš karto pažino ant galinės sėdynės sėdintį ir laikraštį skaitantį Lafargą.

Mersedesas lūkuriavo degant raudonai šviesai, paskui pasuko į alėją, vedančią ligoninės stovėjimo aikštelės link. Aleksas matė, kaip Lafargas išlipo. Vairuotojas kurį laiką palaukė automobilyje, vėliau, kadangi buvo labai karšta, atėjo ir įsitaisė tos pačios kavinės terasoje.

Rožė užsisakė alaus. Šiandien jo boso laukė svarbi operacija, jis turėjo netrukus išeiti iš ligoninės ir vykti į kliniką Bulonėje, ten bus ir susirinkimas.

Lafargo automobilio numeris buvo 78, registruota Soline*. Aleksas atmintinai mokėjo visus departamentų numerius; tarp kitko, kai buvo uždarytas, smaginosi įsimindamas tuos numerius, prasidedančius 01, kartojo juos iš eilės, žaisdavo uždavinėdamas sau sunkius klausimus, laikraštyje pasakojama, kad dar kartą vedė aštuoniasdešimtmetis senis: 80? 80, tai Soma...

Atrodo, vairuotojas neskubėjo. Alkūne atsirėmęs į stalą terasoje sprendė kryžiažodį, visą dėmesį

* Prancūzijos administracinis vienetas, vert. past.

buvo sutelkęs į sukryžiuotas eilutes. Aleksas sumokėjo ir nuėjo į greta ligoninės esantį paštą. Jis nebematė vartų, bet būtų išties neįtikima, pamanė jis, jei gydytojas išeitų per penkiolika minučių!

Pradėjo tyrinėti pagal alfabetą sudarytą telefonų knygą. Lafargas – dažnas vardas, ištisi puslapiai... Lafargai su s gale, be s, su f, viena... L-A-F-A-R-G-ų su viena F ir be S gale buvo ne tiek daug. O Lafargų gydytojų – dar mažiau. Trys 78 departamente; vienas jų gyveno Sen Žermene, kitas Plezyre, trečiasis – Vezinė. Reikalingas Lafargas buvo vienas iš tų trijų. Aleksas užsirašė visus tris adresus.

Grįžęs į kavinę pamatė, kad vairuotojas vis dar ten. Atėjus vidudieniui padavėjas paruošė stalus pietums. Atrodo, jis gerai pažinojo vairuotoją, kadangi paklausė jo, ar šiandien pietaus kavinėje.

Rožė atsakė ne. Šiandien bosas vyks į Bulonę, tiesiai iš operacinio bloko.

Netrukus iš tiesų pasirodė chirurgas. Jis įlipo į mersedesą, o vairuotojas sėdo prie vairo. Aleksas sekė paskui automobilį. Jie išvažiavo iš Paryžiaus centro Bulonės kryptimi. Sekti nebuvo labai sudėtinga, jis maždaug žinojo kelią.

Rožė sustojo prie klinikos ir vėl užsiėmė kryžiažodžiu. Aleksas ant popieriaus skiautelės už-

sirašė gatvės pavadinimą. Jis nepasitikėjo savo atmintimi. Laukti teko ilgai. Aleksas vaikštinėjo pirmyn atgal palei gretimą sankryžą stengdamasis, kad jo nepastebėtų. Paskui laukė atsisėdęs skvere ir neišleido mersedeso iš akių. Savo automobilio duris paliko neužrakintas, kad galėtų kuo greičiau pradėti važiuoti, jei gydytojas pasirodytų netikėtai.

Susirinkimas dėl greitu laiku atliekamų operacijų truko šiek tiek daugiau nei valandą. Rišaras beveik nepravėrė burnos. Jis buvo išblyškęs, įdubusiais skruostais. Po susitikimo su Varnerua jis gyveno tarsi koks automatas.

Aleksas tabako krautuvėlėje pirko cigaretes, kai klinikos hole pamatęs Lafargą Rožė atidarė galines marsedeso dureles. Aleksas nuėjo prie CX, užvedė automobilį ir važiavo laikydamasis gana didelio atstumo. Pastebėjęs, kad iš tiesų važiuoja Vezinė kryptimi, nustojo sekti Lafargą. Kam rizikuoti ir būti pastebėtam, jei turi adresą kišenėje...

Ten jis nuvažiavo vėliau. Lafargo vila atrodė įspūdingai, ją juosė siena, ji slėpė vilos fasadą. Aleksas apžiūrėjo aplinkinius namus. Gatvė buvo tuščia. Ilgai laukti jis negalėjo. Pastebėjo, kad gretimų vilų langinės uždarytos. Rugpjūtis, Vezinė

gyventojai buvo išvykę atostogauti... Buvo šešiolika valandų, Aleksas dvejojo. Jis norėjo patikrinti chirurgo namus jau tą patį vakarą, bet nežinojo, ką veikti dabar. Nieko geriau nesumąstęs nusprendė pasivaikščioti greta esančiame Sen Žermeno miške.

Grįžo į Vezinė apie dvidešimt pirmą valandą ir pastatė savo CX gerokai tolėliau nuo gatvės, kurioje gyveno Lafargas. Temo, bet dar buvo gerai matyti. Aleksas užsiropštė ant netoliese stovinčios vilos sienos, kad galėtų stebėti Lafargo valdas supantį parką. Apsižergęs sieną atsisėdo beveik slepiamas vešlios kaštono lapijos; medžio šakos driekėsi į visas puses. Iš toli galėjai jį pamatyti, tad jei gatvėje pasirodys kokie praeiviai jis visiškai pasislėps tankioje lapijoje.

Aleksas pamatė parką, tvenkinį, medžius, baseiną. Lafargas vakarieniavo lauke, kartu su moterimi. Aleksas nusišypsojo. Tai gera pradžia. Gal yra ir vaikų? Ne... Jie valgytų su tėvais! O gal jie atostogauja. Vaikai maži, jau paguldyti? Lafargui buvo maždaug penkiasdešimt ir jo vaikai, jei jų turėjo, turėtų būti bent jau paaugliai... Jie dešimtą valandą vasaros vakarą nemiegotų! Tarp kitko, nei pirmame, nei antrame aukšte nedegė šviesa. Silpną

šviesą skleidė tik sodo žibintas prie stalo, prie kurio sėdėjo porelė.

Patenkintas Aleksas paliko savo lizdelį ir nušoko ant šaligatvio. Jo veidas persikreipė: dėl dar ne iki galo sugijusios šlaunies tokie šokinėjimai kėlė skausmą. Jis grįžo prie CX, kad sulauktų visiškos tamsos. Nervingai rūkė, prisidegdamas naują cigaretę nuo ką tik surūkytosios. Dvidešimt antrą valandą trisdešimt jis vėl nuėjo prie vilos. Gatvė vis dar buvo tokia pat tuščia. Kažkur tolumoje pasigirdo automobilio pypsėjimas.

Jis ėjo palei Lafargo vilos sieną. Pačiame gale ant šaligatvio aptiko didžiulę medinę dėžę, prikrautą kastuvų, grėblių, municipaliteto kelių priežiūros darbuotojų įrankių. Užlipo ant jos, paskui rankomis užsikabino už sienos, pasikėlė aukštyn ir pažiūrėjęs, koks aukštis, nušoko į parką. Susigūžęs tarp medžių laukė: jei yra šuo, jis tikrai netrukus pasirodys. Lojimo nesigirdėjo... Aleksas atidžiai tyrinėjo krūmus ir sieną. Ieškojo parke kokios nors geros atramos, kad grįždamas vėl galėtų užlipti aukštyn... Prie vandens matėsi iš betono nulieta grota gulbėms nakvoti. Ji buvo pastatyta priešais sieną, daugiau nei metro aukščio. Aleksas nusišypsojo ir pabandė ant jos užlipti. Nušokti atgal į gatvę bus tikras vaikų žaidimas. Nurimęs

nuėjo parku, praėjo pro baseiną. Lafargas jau buvo namie, aplink vilą – tuščia. Antrame aukšte pro uždarytas langines skverbėsi šviesos pluoštelis.

Už langų tyliai skambėjo muzika. Pianinas... Tai buvo ne diskas: melodija nutildavo, vėl pasikartodavo. Kitoje namo pusėje taip pat švietė langai. Aleksas tyliai prisėlino prie sienos slėpdamasis už namo fasadą dengiančios gebenės: alkūne pasirėmęs ant vienos pirmo aukšto baliustradų Lafargas žiūrėjo į dangų. Aleksas sulaikė kvapą. Prabėgo kelios minutės ir pagaliau gydytojas uždarė langą.

Aleksas ilgai dvejojo: vertėjo ar ne mėginti patekti į namus? Taip: jis norėjo apsižvalgyti šiek tiek, kad žinotų, kur pateks, kai ateis grobti chirurgo žmonos.

Namas buvo didelis ir pro visus antro aukšto langus skverbėsi šviesa. Lafargas veikiausiai turėjo atskirą miegamąjį. Aleksas tai žinojo: buržua ne visuomet miega kartu!

Laikydamas koltą jis užkopė priebučio laiptais, pasuko durų rankeną; ji sukosi lengvai. Švelniai pastūmė vieną durų pusę.

Žengė žingsnį į priekį. Didžiulis kambarys kairėje, kitas dešinėje, juos skyrė laiptai... Žmonos miegamasis buvo dešinėje.

Buržua moterys anksti nesikelia. Ta kekšė turėtų ilgai miegoti rytais! Aleksui reikėtų palaukti, kol Lafargas išvyks, ir paskubėti užklupti ją dar miegančią.

Jis tyliai užvėrė duris. Tyliai nubėgo tvenkinio link, užlipo ant grotos ir perkopė sieną. Viskas klojosi kuo puikiausiai. Dideliais žingsniais ėjo automobilio link. O ne! Viskas kuo puikiausiai nesiklojo: Rožė, vairuotojas... Jis tarnavo Lafargui, o jei jie turėjo ir tarnaitę? Kokią tvarkyti namų ateinančią tarniūkštę, juk būtų tikra katastrofa, jei ji pamatytų Aleksą!

Aleksas važiavo į aplinkkelį, vis dar tvarkingai laikydamasis eismo taisyklių. Buvo vidurnaktis, kai jis sugrįžo į Livri Garganą.

Rytojaus rytą, anksti, jis vėl atvažiavo į Vezinė. Kankinamas didžiulio nerimo stebėjo Lafargo namus įsitikinęs, kad ateis dar vienas patarnautojas. Reikėjo be liudininkų pagrobti Lafargo žmoną: chirurgas pasiduos šantažui – arba perdarai man veidą, arba užmušiu tavo žmoną, – bet jei kas nors matys pagrobimą, koks nors tarnas, sodininkas, bet kas, jis tučtuojau praneš farams ir puikus Alekso planas žlugs!

Aleksui pasisekė. Lafargas iš tiesų turėjo kambarinę, bet Lina prieš dvi dienas išėjo atostogauti. Gydytojas jai duodavo penkias savaites atostogų per metus, tris ji imdavo vasarą ir vykdavo pas seserį į Morvaną, o likutį – žiemą.

Niekas pas Lafargą neatėjo iki pat pietų. Beveik nusiraminęs Aleksas nuvažiavo į Paryžių. Jis norėjo patikrinti chirurgo darbo grafiką. Gal jis dirbo ne kasdien? Jei turėjo vieną laisvą dieną per savaitę, reikėjo tučtuojau tai sužinoti! Aleksas tikėjosi gauti žinių iš gydytojo skyriaus sekretoriato, suras kokią nors dingstį.

Vairuotojas laukė boso kaip visuomet – kavinės terasoje priešais ligoninę. Ištroškęs Aleksas bare užsisakė alaus ir rengėsi juo gardžiuotis, kai pamatė skubiai atsistojantį Rožė. Lafargas buvo stovėjimo aikštelėje ir kvietė vairuotoją. Po greito pokalbio Rožė padavė mersedeso raktelius chirurgui ir pusbalsiu keikdamasis pasuko visai čia pat esančios metro stotelės link. Aleksas jau sėdėjo prie CX vairo.

Lafargas važiavo tarsi išprotėjęs. Ne į Bulonę. Persigandęs Aleksas pamatė, kad jis pasuko aplinkkelio ir greitkelio kryptimi.

Perspektyva sekti paskui gydytoją ilgą kelią jo nė kiek nežavėjo. Nepaleisdamas iš akių užpaka-

linių mersedeso šviesų jis mąstė... Lafargas turi vaikų, tarė sau. Taip, jie atostogauja, jis gavo blogų žinių, vienas jų susirgo, pas jį ir važiuoja. Kodėl iš darbo išėjo anksčiau nei įprastai, paleido vairuotoją? Gal tas niekšas turi meilužę? Taip, tikriausiai... Meilužę, pas kurią taip važiuoja vidury baltos dienos? Ką visa ši košė reiškė?

Lafargas skubėjo, vingiavo tarp automobilių. Aleksas važiavo iš paskos,·prakaitavo iš baimės vien pagalvojęs, kad prie kokio mokėjimo posto gali budėti policija... Mersedesas išvažiavo iš greitkelio. Dabar prieš akis lėkė vingiuotas – Lafargas greičio dėl to nemažino – vietinės reikšmės kelias. Aleksas buvo pasiryžęs liautis sekęs, nes bijojo, kad jo nepastebėtų, bet Lafargas nė nežvilgtelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį.

Vivianą vėl ištiko priepuolis: kaip ir buvo žadėjęs, jam paskambino psichiatras. Rišaras žinojo, ką reiškė šis vizitas – jau antras per savaitę – jo dukrai... Vakare, kai sugrįš į Vezinė, nebeprašys Evos kviesti Varnerua... Po to, kas įvyko, tai buvo nebeįmanoma! Tad kur gi jis ras paguodą?

Mersedesas sustojo prie pilies. Diskretiška lentelė, ant kurios užrašyta, kad čia įsikūrusi psichiatrijos įstaiga. Nustebęs Aleksas pasikasė pakaušį.

Nelaukdamas psichiatro Rišaras užlipo į Vivianos kambarį. Jo laukė tas pat vaizdas: jo duktė blaškėsi, nekantriai trypė, ieškodama, kuo galėtų save sužaloti. Į kambarį jis neįėjo. Prispaudęs veidą prie langelio tyliai raudojo. Perspėtas, kad atvyko Lafargas, atėjo psichiatras. Prilaikė jį lipant žemyn į pirmą aukštą. Abu užsidarė gydytojo kabinete.

– Aš nebeatvažiuosiu, – pasakė Lafargas. – Pernelyg sunku. Nepakeliama, jūs suprantate?

– Suprantu...

– Jai nieko netrūksta? Apatinių drabužių... Nežinau...

– Jūsų manymu, ko jai galėtų trūkti? Suimkite save į rankas, pone Lafargai! Jūsų dukra niekuomet nepasveiks! Nemanykite, kad esu beširdis: turite susitaikyti su tikrove. Ji vegetuos ilgai, jos gyvenime nuolat kartosis tokie priepuoliai, kokį ką tik matėme... Galime duoti jai raminamųjų, apkvaišinti neuroleptikais, bet iš esmės nieko rimta padaryti negalime ir jūs tai žinote: psichiatrija – ne chirurgija. Negalime nieko pakeisti. Neturime tokių tikslių kaip jūsiškės „terapinių" priemonių...

Rišaras aprimo. Palengva jis atsigavo, tapo santūrus.

– Taip... Be abejonės, jūs teisus.

– Aš... Norėčiau gauti jūsų sutikimą: leiskite man nebepranešti jums, kai Vivianą...

– Taip, – pertraukė jį Rišaras. – Neskambinkite man daugiau...

Jis atsistojo, atsisveikino su psichiatru ir nuėjo į automobilį. Aleksas pamatė, kaip jis išvažiavo iš pilies kiemo. Pats nejudėjo iš vietos. Devyniasdešimt devyni procentai, kad Lafargas grįžta į Vezinė, į Bulonę arba į ligoninę.

*

Pietauti Aleksas nuvažiavo į gretimą kaimą. Aikštė buvo prigrūsta mugei montuojamų karuselių. Jis mąstė. Kas gyveno toje žiurkių landoje, ten, pas bepročius? Jei vaikas, Lafargas veikiausiai jį mylėjo, nes šitaip skubėjo aplankyti, neplanuotai, palikęs darbą.

Staiga Aleksas įsidrąsino, pastūmė dar apypilnę aliejingų gruzdintų bulvių lėkštę, paprašė sąskaitos. Nupirko didžiulę gėlių puokštę, saldainių dėžutę ir nuvažiavo į beprotnamį.

Hole jį pasitiko priėmime dirbanti moteris.

– Atėjote aplankyti ligonio? – paklausė ji.

– Hmm... Taip!

– Vardas?

– Lafarg...

– Lafarg?..

Išvydęs apstulbusį moters veidą Aleksas pamanė, kad apsiriko. Jis jau įsivaizdavo Lafargo meilužę – bepročių slaugę.

– Tačiau... Jūs niekada nebuvote atvykęs aplankyti Vivianos?

– Ne, tai pirmas kartas... Esu jos pusbrolis.

Nustebusi moteris įdėmiai jį nužvelgė. Šiek tiek padvejojo.

– Šiandien negalite jos pamatyti. Ji prastai jaučiasi. Ponas Lafargas jūsų neperspėjo?

– Ne, turėjau, na, mano apsilankymas buvo suplanuotas jau seniai...

– Nesuprantu: kažkokia nesąmonė, Vivianos tėvas čia buvo mažiau nei prieš valandą...

– Jis negalėjo manęs perspėti, išvykau iš namų rytą.

Moteris palingavo galva, gūžtelėjo pečiais. Gėles ir saldainius padėjo ant savo stalo.

– Perduosiu jai vėliau, šiandien nėra jokios prasmės. Eime.

Pakilo liftu. Tabaluojančiomis rankomis Aleksas ėjo paskui ją. Atėjusi prie kambario moteris parodė Aleksui langelį. Išvydęs Vivianą Aleksas

krūptelėjo. Iš patalpos kampo ji piktu žvilgsniu žvelgė į duris.

– Negaliu jums leisti įeiti... Suprantate?

Aleksas suprato. Jo delnai sudrėko, jį pykino. Jis dar kartą pažvelgė į beprotę ir pagalvojo, kad kažkur yra ją matęs. Tačiau be abejonės tai tebuvo iliuzija.

Jis greitai išėjo iš beprotnamio. Net jei Lafargas dievino tą beprotę, jis niekuomet negalės jos pagrobti! Gali iš karto pats nueiti pas farus. Be to, kaip tai padaryti? Užpulti pilį? Kaip atidaryti vienutės duris? Ne... Įkaite taps Lafargo žmona.

Aleksas grįžo į Paryžiaus rajoną, vairavo atsargiai. Jau buvo vėlu, kai jis parsirado namo į Livri Garganą.

Rytojaus rytą jis vėl stebėjo Lafargo vilą. Buvo įsitempęs, neramus, bet rimtai nebijojo. Visą naktį mąstė apie savo planą, įsivaizdavo veido operacijos pasekmes.

Rožė pasirodė aštuntą valandą, vienas, pėsčias, su laikraščiu „Equipe" rankoje. Aleksas buvo pastatęs automobilį už penkiasdešimties metrų nuo vartų. Jis žinojo, kad jam dar reikės palaukti;

Lafargas paprastai į ligoninę važiuodavo dešimtai valandai.

Apie devintą valandą trisdešimt prie vartų sustojo mersedesas. Rožė išlipo ir atidarė vartus, vėl sėdo prie vairo, išvažiavo iš kiemo, vėl sustojo, kad uždarytų vartus. Aleksas giliai atsiduso, matydamas, kaip tolsta Lafargas.

Būtų idealiausia užklupti tą kekšę giliai miegančią. Būtinai reikėjo veikti nedelsiant. Ankstesnėmis dienomis Aleksas nematė jokio kito tarno, bet niekuomet niekuo negali būti tikras... Pavažiavo į priekį ir pastatė automobilį tiesiai prieš Lafargo namą. Paspaudė vartų rankeną ir kuo natūraliausiu žingsniu nuėjo per parką.

Ėjo namo link, ranką įsikišęs į kišenę, suspaudęs kolto rankeną. Dešinės pusės kambarių langinės buvo uždarytos ir Aleksą nustebino detalė, kurios iki šiol jis nebuvo pastebėjęs: jos buvo uždarytos iš vidaus, tarsi langai būtų nenaudojami. Bet juk būtent pro juos Aleksas matė šviesą, už jų girdėjosi pianino garsai.

Jis gūžtelėjo pečiais ir toliau tyrinėjo. Apėjo visą namą ir vėl stovėjo prie priebučio. Giliai įkvėpė ir atidarė duris. Pirmas aukštas buvo toks, kokį jis matė tą vakarą: didelis salonas, biblioteka – darbo kambarys ir per vidurį laiptai į antrą

aukštą. Užgniaužęs kvapą užlipo laiptais, laikydamas rankoje koltą.

Už durų girdėjosi niūniavimas, durų, užsklęstų trimis velkėmis! Aleksas nepatikliai pagalvojo, kad chirurgas tikras beprotis, jei užrakina žmoną... O ne, gal ji tikra kekšė, gydytojas buvo teisus, kad ja nepasitikėjo... Aleksas atsargiai pakėlė pirmą velkę. Moteris vis dar niūniavo. Antra velkė... Trečioji. O jei durų spyna užrakinta? Plakančia širdimi jis pasuko rankeną. Durys lėtai atsivėrė, vyriai negirgždėjo.

Kekšė sėdėjo prie tualetinio staliuko ir dažėsi. Aleksas prisiglaudė prie sienos, kad nepamatytų jo veidrodyje. Ji sėdėjo atsukusi jam nugarą, nuoga, visą dėmesį sutelkusi į makiažą. Ji buvo graži, liekna, jos sėdmenys – sėdėjo ant taburetės – raumeningi. Aleksas pasilenkė, padėjo koltą ant kiliminės dangos ir vienu šuoliu prišokęs prie moters tvojo kumščiu per pakaušį.

Smūgio stiprumą apskaičiavo kaip tikras ekspertas. Mo naktiniame klube, kur dirbo apsaugininku, peštynių būdavo daug. Jis greitai nuramindavo triukšmadarius. Staigus smūgis į galvą ir likdavo tik nuvilkti linksmuolius iki šaligatvio.

Ji nejudėdama gulėjo ant kilimo. Aleksas drebėjo. Užčiuopė jos pulsą, norėjo paglostyti, bet

dabar iš tiesų buvo ne laikas. Nulipo žemyn. Iš baro išsiėmė škotiško viskio ir iš kaklelio patraukė didelį gurkšnį.

Išėjo iš vilos, plačiai atvėrė vartus, ir, nugalėjęs norą bėgte nubėgti, nuėjo iki CX ir paleido motorą. Automobilį pastatė parke, tiesiai priešais priebutį. Nubėgo iki kambario. Moteris nejudėjo. Rūpestingai surišo ją virve, kurią atsinešė iš CX bagažinės, burną užklijavo lipnia juosta, paskui įvyniojo į lovatiesę.

Paėmė ją ant rankų, nulipo į pirmą aukštą ir paguldė moterį bagažinėje. Dar išgėrė iš butelio ir tuščią numetė ant grindų. Įsitaisė prie vairo ir pajudėjo. Gatvėje pagyvenusi pora vedžiojo šunį, bet į jį nekreipė nė menkiausio dėmesio.

Aleksas pasuko Paryžiaus keliu, pervažiavo miestą iš vakarų į rytus iki Livri Gargano. Atidžiai stebėjo galinio vaizdo veidrodėlį; niekas jo nesekė.

Atvažiavęs namo atidarė bagažinę ir pernešė ponią Lafarg, vis dar įvyniotą į lovatiesę, į rūsį. Kad būtų ramesnis, pririšo virvę prie įrenginio, saugančio nuo motociklo vagystės, didžiulės plastiku apvyniotos grandinės, susuktos ant vandentiekio vamzdžio.

Jis užgesino šviesą ir išėjo iš rūsio, grįžo po kurio laiko nešinas ledinio vandens pilnu puodu, iš-

pylė vandenį ant jaunosios moters galvos. Ji bandė spardytis, bet trukdė virvė. Ji dejavo, nes negalėjo rėkti. Aleksas nusišypsojo tamsoje. Ji nematė jo veido, taigi negalės jo apibūdinti, kai jis ją paleis. Jei jis paleis. Taip, juk galų gale jo veidą matys chirurgas. Galės padėti sudaryti fotorobotą, kai operacija jau bus padaryta. Lafargas galės apibūdinti naująjį Alekso veidą... Alekso, kuris nužudė farą ir pagrobė profesoriaus Lafargo žmoną! Gerai, tarė sau Aleksas, dabar svarbu priversti tą tipą mane operuoti, paskui matysime. Veikiausiai paskui reikės užmušti Lafargą ir jo žmoną.

Jis užlipo į savo kambarį patenkintas, kad pirmoji plano dalis pavyko. Palauks vakaro, kol Lafargas grįš į Vezinė, nustebs pamatęs, kad kekšė dingo, paskui nuvyks pas chirurgą ir praneš apie galimą sandėrį. Reikės būti atsargiam! Jie dar pamatys, visi tie paršai, kas yra Aleksas!

Jis įsipylė stiklą vyno, išgėręs pliaukštelėjo liežuviu. O ta kekšė, jis tikrai rengėsi ja pasinaudoti, kodėl gi ne? Kodėl nesusiejus to, kas naudinga, su tuo, kas malonu!

Kantrybės, tarė sau, iš pradžių Lafargas, paskui pagalvosi ir apie seksą...

Trečia dalis

GROBIS

I

Koks siaubas! Viskas prasideda iš naujo... Tu nieko nebesupranti ar veikiau bijai, kad pernelyg gerai supranti: šį kartą Tarantulas tave užmuš!

Jau tris dienas jis su tavimi nesikalbėjo. Atnešdavo pavalgyti į tavo kambarį, net vengė tavo žvilgsnio... Kai jis įsiveržė į kambarį, kad sustabdytų rimbu tave plakantį Varnerua, labai nustebai. Jis neištvėrė, pirmą kartą parodė gailestį. Grįžtant į Vezinė jis buvo švelnus, dėmesingas, jautrus tavo kančioms. Žaizdas patepė pomada ir tu suglumusi pamatei, kad jo akyse tvenkiasi ašaros...

Vėliau, šį rytą, girdėjai, kaip jis išvažiuoja į ligoninę. Ir jis grįžo neperspėjęs, šoko ant tavęs, apsvaigino ir tu vėl kalinė, rūsyje, supančiota aklinoje tamsoje.

Vėl grįš pragaras, toks pat, kaip prieš ketverius metus, kai tave pagavo miške.

Jis tave nužudys, tas išprotėjęs Tarantulas, dar labiau išprotėjęs nei anksčiau. Taip, Vivianą vėl

ištiko priepuolis, jis buvo nuvykęs aplankyti jos Normandijoje; ir jis neištvėrė. Jam negana to, kad parduoda tave kaip prostitutę. Ką jis dar sugalvos?

O vis dėlto pastaraisiais mėnesiais jis labai pasikeitė. Nebebuvo toks piktas. Žinoma, jis vis dar rėkdavo į tą prakeiktą vidaus telefoną, kad netikėtai užkluptų tave...

Galų gale geriau jau numirti. Tau taip ir neužteko drąsos nusižudyti. Jis sunaikino tavyje bet kokį troškimą maištauti. Tu esi tapęs jo daiktu! Esi tapusi jo daiktu! Tu esi niekas!

Dažnai svajodavai, kaip ištrūksi, bet kur eiti ištrūkus, tokios būklės? Pas motiną, draugus? Aleksą? Kas tave atpažins? Tarantului pavyko... Jis visiems laikams pririšo tave prie savęs.

Tu tikiesi, kad tai visiems laikams greitai baigsis. Kad jis baigtų, kad liautųsi manipuliavęs tavimi!

Jis tvirtai užrišo virvę, tu negali judėti. Rūsio cementas dreskia odą. Virvė rėžiasi į tavo krūtis, jas spaudžia. Skauda.

Tavo krūtis...

Tavo krūtis... Jis iš visų jėgų stengėsi, kad jos užaugtų. Praėjus šiek tiek laiko po injekcijų jos pradėjo

augti. Iš pradžių neatkreipei dėmesio, manei, jog tie riebalų gumulėliai auga dėl to, kad beveik nejudi. Tačiau per kiekvieną apsilankymą Tarantulas čiupinėjo tavo krūtinę ir lingavo galva. Nebuvo jokių abejonių. Apimtas siaubo matei, kaip krūtinė didėja, įgauna formas. Diena po dienos stebėjai, kaip didėja tavo speneliai, ir spaudei savo beviltiškai suglebusį organą. Dažnai verkdavai. Tarantulas tave ramino. Viskas gerai. Tau ko nors trūksta? Ką jis dar galėjo tau duoti, ko dar tu neturėjai? Taip, jis buvo toks malonus, toks paslaugus.

Lioveisi verkęs. Kad užsimirštum, tapei, valandų valandas praleisdavai prie pianino. Niekas nesikeitė, Tarantulas ateidavo vis dažniau. Tai buvo juokinga. Jūs vienas kitą pažinojote jau dvejus metus, jis įveikė tavo drovumą; iš pradžių tu tuštindavaisi prie jo, o šias krūtis slėpei. Nuolat taisydavaisi chalatą, kad uždengtum dekoltė. Tarantulas tau davė pasimatuoti liemenėlę. Jos nereikėjo: tvirtos, kietos krūtys laikėsi pačios. Tačiau taip buvo geriau. Liemenėlė, korsetas: jauteisi ne taip bjauriai.

Įpratai prie grandinių, rūsio, injekcijų, palengva įpratai ir prie šio naujo kūno, visiškai įpratai. Galų gale kam galvoti?

Ir tavo plaukai... Iš pradžių Tarantulas juos kirpdavo. Paskui leido jiems augti. Ar tai buvo injekcijų,

kapsulių, ampulių padarinys? Jie augo, Tarantulas tau duodavo šampūnų, visko, ko reikia šukuosenai pasidaryti. Tau pradėjo patikti jais rūpintis. Išbandei įvairias šukuosenas, šinionq, uodegą, galiausiai garbanojai juos ir dabar taip nešioji.

Jis tave nužudys. Rūsyje karšta, štai ir troškulys... Jis ką tik apipylė tave lediniu vandeniu, bet tu negalėjai atsigerti.

Tu lauki mirties; nebėra nieko, kas būtų svarbu. Prisimeni mokyklą, kaimą, merginas, vėl merginas... Savo draugą Aleksą. Niekuomet viso to nebepamatysi, niekuomet nieko nebepamatysi. Tu pripratai prie vienatvės: vienintelis tavo kompanionas buvo Tarantulas. Kartais tave apimdavo nostalgija, depresijos priepuoliai. Jis duodavo tau raminamųjų, apipildavo dovanomis, niekšas, viskas vien tam, kad atsidurtum tokioje padėtyje...

Kodėl jis delsia? Jis veikiausiai neskubėdamas ruošiasi rafinuotiems kankinimo būdams, mizanscenai – kaip tave nužudyti. Ar jis pats tave užmuš ar atiduos į kokio nors Varnerua rankas?

Ne! Jis nebegali kęsti, kai kiti tave liečia, pats matei, kai jis trenkė tam bepročiui Varnerua! Tau skaudėjo, kai jis plakė rimbu.

Gal tai tavo kaltė? Tu šaipeisi iš jo pastaruoju metu... Kai tik jis įeidavo į kambarį, jei sėdėdavai prie

pianino, grodavai jam „The Man I love", melodiją, kurios jis nekenčia. Arba, o tai dar didesnis iškrypimas, tu jį provokavai. Jis gyvena vienas jau daug metų. Gal jis turėjo meilužę? Ne... Jis nesugeba mylėti.

Pastebėjai, kad jis virpėdavo, išvydęs tave nuogą. Tu įsitikinusi, kad jis trokšta tavęs, tačiau tavęs jis neliesdavo, iš tiesų, reikia jį suprasti. Vis dėlto jis tavęs troško. Kambaryje visuomet būdavai nuoga, vieną kartą atsisukai į jį, sėdėjai ant pianino kėdės, išskėtei šlaunis ir parodei savo lytinius organus. Pamatei, kaip juda jo Adomo obuolys, jis paraudo. Taip, tai dar labiau jį įsiutino: trokšti tavęs po viso to, ką jis tau padarė. Trokšti tavęs nepaisant to, kas esi!

Kiek laiko jis leis tau gulėti šiame rūsyje? Pirmą kartą, po persekiojimo miške, jis paliko tave vieną tamsoje aštuonias dienas! Vėliau pats prisipažino.

Taip, jei nebūtumei taip žaidusi su jo geiduliais, gal šiandien jis taip nekeršytų?

Ne, absurdas taip galvoti... Tai dėl Vivianos, Vivianos, visiškai išprotėjusiuos prieš ketverius metus... Laikas bėga ir darosi vis akivaizdžiau, kad ji nepasveiks... Jis negali susitaikyti su šia mintimi. Negali susitaikyti su faktu, kad ta suglebusi būtybė yra jo duktė. Kiek jai dabar metų? Buvo šešiolika, dabar jau dvidešimt. O tau buvo dvidešimt, dabar dvidešimt ketveri...

Neteisinga mirti dvidešimt ketverių. Mirti? Tu jau numirei prieš dvejus metus. Vincentas numirė prieš dvejus metus. Šmėkla, jį pergyvenusi, yra bereikšmė.

Tik šmėkla, bet ji dar gali kentėti, kentėti iki begalybės. Tu nebenori, kad jis tave tryptų, taip, tinkamas žodis, tu pavargusi nuo jo suktybių, nuo jo nesveikų manipuliacijų. Tu dar kentėsi. Vienas Dievas žino, ką jis dar gali sugalvoti! Jis tikras kankinimų ekspertas, įrodė tau.

Tu drebi, nori rūkyti. Tau reikia opijaus, vakar tau davė, tu rūkei. Tuomet, kai duoda jo tau, visada vakare, kai pas tave ateina, paruošia pypkes, – tai vienos maloniausių akimirkų tavo gyvenime. Pirmą kartą tave supykino, vėmei. Tačiau jis primygtinai reikalavo. Tai įvyko tą dieną, kai nebegalėjai nematyti tikrovės: tavo krūtys augo! Užklupo tave vieną rūsyje verkiančią. Kad tave nuramintų, pasiūlė naują diską. Tačiau tau spaudė gerklę, parodei jam krūtis, nebegalėjai kalbėti. Jis išėjo ir grįžo po kelių minučių su visais būtinais reikmenimis: pypke, mažais riebaluotais rutuliukais. Užnuodyta dovana. Tarantulas – voras, kurio nuodai veikia įvairiai. Leidaisi įtikinama ir dabar pati prašai tų narkotikų, jei jis pamiršta tą kasdienį ritualą. Tavo pirmų dienų pasišlykštėjimas opijumi seniai praėjo. Vieną dieną parūkiusi užmigai jo glėbyje. Leidai

paskutinius pypkės dūmus; jis prisiglaudė prie tavęs, sėdėjo greta ant sofos. Mašinaliai glostė tau skruostą. Ranka slydo per lygią odą. Nenorėdama padėjai jam save pakeisti: niekuomet neturėjai barzdos. Kai su Aleksu dar buvote berniūkščiai, laukėte, kol virš lūpų prasikals ūsiukai. Aleksui ūsai pradėjo augti labai anksti, iš pradžių menkučiai, paskui vis storesni. Tavo oda liko visiškai lygi. Mažiau darbo Tarantului. Tačiau jis tau sakė, kad tai neturi jokios reikšmės! Po estrogenų injekcijų tau vis tiek būtų nustojusi augti barzda. Nepaisant visko pykai ant savęs, kad taip tinki jo lūkesčiams, tokiu gražiu mergytės veidu, kaip sakydavo Aleksas...

Ir šis toks liaunas kūnas, gležni riešai varė iš proto Tarantulą. Vieną vakarą jis tavęs paklausė, ar tu nesi homoseksualus, taip pat. Nesupratai, ką reiškia „taip pat". Ne, nebuvai homoseksualus. Ne, ne todėl, kad kartais kildavo pagunda, todėl, kad niekad to nedariau. Tarantulas taip pat nebuvo homoseksualus, kaip iš pradžių pamanei. Taip... Tą dieną, kai jis priėjo prie tavęs, kad tave apčiupinėtų. Tu supainiojai tyrimus su glamonėmis. Dar buvai prirakinta, atsimeni, pačioje pradžioje. Droviai ištiesei ranką jo link. Ir jis tau sudavė!

Sumišai. Kodėl laikė tave nelaisvėje, jei nenorėjo pasinaudoti tavimi, pasinaudoti kaip sekso

žaisliuku? Toks buvo vienintelis paaiškinimas, kokį sugalvojai, kad rastum priežastį, kodėl jis verčia tave kęsti visus jo bandymus... Bjaurybė pedikas maniakas norintis turėti prijaukintą mielą vyruką! Vos apie tai pagalvojai, apėmė įniršis, paskui tarei sau: nesvarbu, žaisiu šį žaidimą, tegul daro man, ką nori, vieną gražią dieną pabėgsiu ir sugrįšiu su Aleksu, ir sumalsim jam marmūzę!

Tačiau palengva pradėjai žaisti visai kitą žaidimą, to nesuvokdamas. Žaidimą, kuriam taisykles nustatė Tarantulas: tavo nuosmukio žaidimą su kauliukais ir ėjimais į priekį... Vienas langelis – kančia, kitas langelis – dovana, vienas langelis – injekcija, kitas langelis – pianinas... Vienas langelis – Vincentas, kitas langelis – Eva!

Lafargui popietė buvo sekinanti: kelias valandas truko operacija, reikėjo operuoti veidą apdegusį berniuką, kuriam nuo apdegimo buvo susitraukusi kaklo oda ir reikėjo kantriai persodinti odos gabaliukus.

Išėjęs iš ligoninės paleido Rožė ir į Vezinė grįžo vienas. Pakeliui sustojo pas gėlininką, kuris padarė didžiulę puikią puokštę.

Kai pamatė plačiai atlapotas duris, atsklęstą Evos kambarį, numetė gėles ir siaubo apimtas puolė į antrą aukštą. Pianino kėdė gulėjo nuversta, vaza sudaužyta. Ant žemės voliojosi suknelė ir apatiniai, lovatiesė dingusi. Aukštakulniai bateliai, vienas sumaigytas, gulėjo užmiršti prie lovos.

Rišaras prisiminė keistą detalę: vartai buvo plačiai atidaryti, o juk rytą Rožė juos uždarė. Koks nors prekių pristatytojas? Lina veikiausiai bus ką nors užsakiusi prieš atostogas... Tačiau kur dingo Eva? Ji pabėgo... Atvyko prekių pristatytojas, rado tuščius namus ir, Evai primygtinai prašant, atsklendė velkes.

Apimtas panikos Rišaras vaikščiojo pirmyn atgal. Kodėl ji neužsivilko drabužių, kurie akivaizdžiai paruošti gulėjo padėti ant lovos. O kodėl nėra lovatiesės? Visi šie faktai nesisiejo su prekių pristatytoju. O vis dėlto vieną kartą taip beveik atsitiko, būtent tuomet, kai Lina atostogavo. Rišarui pasisekė: jis grįžo namo kaip tik tuo metu, kai Eva meldė už durų; jis nuramino pristatytoją: viskas normalu, jo žmonai gili depresija, todėl jis ir naudoja skląsčius...

Na, o Linai ir Rožė šios Evos neva „beprotybės“ pakako, kad klausimų jiems nekiltų; tarp kitko, Rišaras buvo malonus jaunajai moteriai ir jau metus

leisdavo jai išeiti iš kambario vis dažniau... Kartais ji vakarieniaudavo pirmame aukšte. Beprotė leisdavo dienas grodama pianinu ir tapydama. Lina tvarkėsi namie į nieką nekreipdama dėmesio.

Atrodė, kad viskas normalu. Eva gyveno apipilta dovanomis. Vieną dieną Lina pakėlė baltą molbertą dengiančią drobę ir išvydusi paveikslą, vaizduojantį Rišarą kaip transvestitą, sėdintį prie baro naktiniame klube, tarė sau, kad iš tiesų šeimininkei su galva negerai! Ponas tikrai vertas pagarbos, kad toleruoja tokią padėtį: geriau būtų uždaryti ją ligoninėje, bet gal taip būtų blogiau, tik pamanykit, profesoriaus Lafargo žmona beprotnamyje! Juk ir dukra jau ten!

Netekęs vilties Rišaras sudribo ant lovos. Rankose laikė suknelę ir purtė galvą.

Suskambo telefonas. Jis pakniopstom puolė į pirmą aukštą atsiliepti. Balso neatpažino.

– Lafargai? Tavo žmona pas mane...

– Kiek norite, sakykit tučtuojau, sumokėsiu...

Labai susijaudinęs Rišaras rėkė.

– Nebijok, man ne šlamančių reikia, į juos nusispjaut! Nors pažiūrėsim, gal ir jų galėsi duoti...

– Meldžiu jūsų, pasakykit, ji gyva?
– Žinoma!
– Neskriauskit jos...
– Nesirūpink, nieko jai nepadarysiu...
– Tuomet?..
– Turiu pasimatyti su tavimi. Reik pakalbėt.
Aleksas pasakė Lafargui, kur įvyks susitikimas: tą patį vakarą dvidešimt antrą valandą priešais „Operos“ kavinę ir parduotuves.
– Kaip aš jus atpažinsiu?
– Nesuk galvos! Aš tave pažįstu... Ateik vienas ir kad man be pokštų, nes jei ne, kentės tavo žmona.
Rišaras sutiko. Skambintojas jau buvo padėjęs ragelį.
Rišaras padarė tą patį, ką ir Aleksas prieš kelias valandas. Pasiėmė škotiško viskio butelį ir iš kaklelio nugėrė didžiulį gurkšnį. Nulipo į rūsį patikrinti, ar niekas nepaliesta. Durys buvo uždarytos, taigi dėl to galėjo būti ramus.
Kas tas tipas? Be abejo, koks nors perėjūnas. Vis dėlto išpirkos jis neprašė, bent jau kol kas. Jis norėjo kažko kito, ko?
Jis nieko nekalbėjo apie Evą. Iš pradžių, kai uždarė Vincentą, Rišaras elgėsi atsargiai, kad niekas nieko nepastebėtų. Tarp kitko, jis net atleido abu tarnus, dirbusius jam prieš Liną ir Rožė,

pastaruosius įdarbino toli gražu ne iš karto, tik tuomet, kai Evos padėtis ganėtinai „normalizavosi“. Bijojo, kad policija neaptiktų Vincento pėdsakų. Vincento tėvai ir toliau ieškojo sūnaus, Rišaras žinojo, skaitė vietiniuose laikraščiuose... Žinoma, viskas pavyko gerai, jis užklupo Vincentą vidury nakties, toli nuo gyvenviečių, panaikino pėdsakus, bet ką galėjai žinoti? Kadangi jis pats padavė pareiškimą dėl Vivianos, buvo įmanoma, kad tiesiog atsitiktinai šie du įvykiai bus susieti.

Prabėgo daug laiko. Šeši mėnesiai, metai, paskui dveji, šiandien jau ketveri... Byla buvo palaidota.

Jei tas tipas būtų žinojęs, kas yra Eva, jis nebūtų taip kalbėjęs, nebūtų pasakęs „tavo žmona“. Jis manė, kad Eva ir Rišaras susituokę. Kartais Lafargas su ja pasirodydavo viešai ir visi manydavo, kad susirado jauną meilužę... Prieš ketverius metus nutraukė visus ryšius su draugais, kurie tokį staigų jo sprendimą siejo su Vivianos liga. Vargšas Rišaras, pasakė jie sau, ir vėl jį ištiko nelaimė: žmona mirė per lėktuvo katastrofą prieš dešimt metų, o dabar dukra atsidūrė beprotnamyje, vargšelis...

Žmonės, kuriems jis rodė Evą, buvo kolegos; per tuos retus priėmimus, į kuriuos jis nuvykdavo, niekas nesistebėjo, kad jis su moterimi. Dėl susižavėjimo kupinų šnabždesių, kuriuos girdėdavo, kai

pasirodydavo lydimas tos „meilužės“, jautė malonų išdidumą... Profesinį!

Tas perėjūnas nieko nežinojo apie Vincentą. Tai buvo akivaizdu. Tad ko jis norėjo?

Lafargas į susitikimą su Aleksu atvyko anksčiau. Jis vaikštinėjo šaligatviu, stumdomas į kavinę ir parduotuves įeinančių ir iš ten išeinančių žmonių. Jis žvilgčiojo į laikrodį kas dvidešimt sekundžių. Pagaliau pasirodė Aleksas, įsitikinęs, kad gydytojas vienas.

Rišaras atidžiai žvelgė į Alekso veidą, keturkampio formos, brutalų.

– Tu su mašina?

Rišaras parodė netoliese pastatytą mersedesą.

– Einam.

Aleksas gestu liepė sėsti jam prie vairo ir važiuoti. Jis išsitraukė iš kišenės koltą ir pasidėjo ant kelių. Rišaras jį stebėjo, bandydamas užčiuopti kokią silpną vietą. Iš pradžių Aleksas nekalbėjo. Tenkinosi nurodinėdamas „tiesiai“, „į kairę“, „į dešinę“; mersedesas tolo nuo Operos kvartalo, važinėjo po visą Paryžių, nuo Santarvės aikštės iki krantinių, nuo Bastilijos iki Gambetos... Aleksas iš akių neišleido

galinio vaizdo veidrodėlio. Kai įsitikino, kad Rišaras į farus nesikreipė, nusprendė pradėti pokalbį.

– Tu chirurgas?

– Taip... Vadovauju plastinės chirurgijos skyriui...

– Žinau, ir dar turi kliniką Bulonėje. Tavo duktė ne viso proto, ji uždaryta beprotnamyje, Normandijoje, matai, gerai tave pažįstu... O tavo žmona visai nieko, dabar ji pririšta prie radiatoriaus, rūsyje, taigi atidžiai manęs klausyk arba jos nebematysi... Vieną dieną mačiau tave per teliką!

– Taip, daviau interviu prieš mėnesį, – atsakė Rišaras.

– Pasakojai, kaip perdarai nosis, kaip išlygini susiraukšlėjusią senių odą ir visa kita, – toliau kalbėjo Aleksas.

Rišaras suprato. Atsiduso. Tas tipas iš Evos nieko nenorėjo, jam reikėjo tik gydytojo.

– Manęs ieško policija. Nužudžiau farą. Man galas, nebent išvaizda pasikeistų. Ir tu tuo pasirūpinsi... Per teliką sakei, kad ilgai netrunka. Aš vienas, be manęs niekas daugiau neįsivėlęs. Neturiu ko prarasti! Jei mėginsi pranešti farams, tavo žmona pastips iš bado rūsyje. Nemėgink krėsti juokų su manimi, kartoju, neturiu ko prarasti. Atkeršyčiau jai. Jei įduosi, niekad farams nepasakysiu, kur ji, ir ji mirs iš bado, ne tokia jau rami mirtis...

– Supratau, sutinku.

– Tikrai?

– Taip, kai pažadėsite, kad nenuskriausite jos.

– Tu ją myli, a? – konstatavo Aleksas.

Rišaras išgirdo save atsakantį bespalviu balsu „taip“.

– Kaip darysim? Įsivesi mane į ligoninę, ne, į kliniką, taip geriau...

Suspaudęs vairą rankomis Rišaras važiavo toliau. Reikės įtikinti šitą tipą vykti į Vezinė. Aišku, jokio dviračio tas perėjūnas neišrado. Tai liudijo jo naivumas. Jam net į galvą neatėjo, kad tuomet, kai bus užmigdytas, su juo bus galima daryti, ką nori. Kvailys, visiškas kvailys! Manė, kad išsisuks, nes turi pagrobęs Evą. Juokinga, kaip juokinga! Taip, bet jis turi sutikti važiuoti į Vezinė: klinikoje Lafargas bejėgis ir tas kvailas planas galėjo išdegti, nes Rišaras niekuomet, o niekuomet, nesikreips į policiją...

– Paklausykit, – tarė jis, – galim išlošti laiko. Operacijai ruošiamasi gerokai iš anksto. Reikia tyrimų, žinote?

– Nemanyk, kad aš asilas...

– Taip... Jei eisim į kliniką, taip paprastai, žmonėms kils klausimų, operacijos planuojamos, yra grafikas...

– Juk tu šefas? – sumurmėjo nustebęs Aleksas.

– Taip, bet jeigu jūsų ieško, pripažinkit, kuo mažiau žmonių sutiksit, tuo jums bus geriau.

– Būtent, ir ką?

– Važiuosime pas mane, parodysiu jums, ką galiu padaryti, naujos nosies piešinį, jūsų smakras dvigubas, pakoreguosim...

Aleksas išliko nepatiklus, bet sutiko. Pradžia, atrodo, nepriekaištinga: senis bijojo dėl savo žmonelės.

Kai jie atvažiavo į Vezinė, Lafargas pasiūlė Aleksui patogiai įsitaisyti. Jie sėdėjo kabinete; Rišaras paėmė nuotraukų dosjė ir rado vyro, šiek tiek panašaus į Aleksą, nuotrauką. Baltu žymikliu neskubėdamas ištrynė nosį ir juodai nubraižė naujos nosies kontūrus. Sužavėtas Aleksas žiūrėjo, kaip jis dirba. Paskui tą patį Lafargas padarė su dvigubu smakru. Greitai ranka apmetė Alekso portretą, iš priekio ir profiliu, paskui kitą, vaizduojantį būsimą Aleksą.

– Super! Jei tau pavyks, galėsi nesijaudinti dėl žmonos...

Aleksas paėmė pirmą piešinį ir jį suplėšė.

– Juk nepadėsi farams sudaryti mano fotoroboto, a, po operacijos? – paklausė sunerimęs.

– Nebūkit juokingas, man svarbiausia vėl pamatyti Evą!

– Jos vardas Eva? Taip... Tačiau aš vis tiek imsiuos atsargumo priemonių...

Lafargas nebuvo mulkis: tas tipas iš tiesų ketino jį nudėti po operacijos. Na, o Eva...

– Klausykite, negaiškime laiko. Prieš mėgindamas jus operuoti turiu padaryti tyrimus. Rūsyje įsirengiau nedidukę laboratoriją ir galime pradėti nedelsdami.

Aleksas susiraukė.

– Čia?

– Na taip, – atšovė šypsodamasis Rišaras, – dažnai dirbu ne ligoninėje.

Abu atsistojo ir Rišaras parodė, kur rūsys. Jis buvo labai didelis, matėsi kelios durys. Lafargas vienas jų atidarė, uždegė šviesą ir įėjo. Aleksas – iš paskos. Nustebintas reginio išpūtė akis: ilga siena su spintelėmis, pilna visokių aparatų, stiklinė instrumentų pilna spinta. Laikydamas rankoje koltą Aleksas apėjo šią mini operacinę, kurią buvo įsirengęs Rišaras.

Sustojo prie stalo, atidžiai apžiūrėjo viršuj kybančią užgesintą milžinišką operacinės lempą, sugriebė narkozės kaukę, apžiūrėjo didžiulius butelius. Jis nežinojo, kas jų viduje.

– Ką visa tai reiškia? – paklausė apstulbęs.

– Na... Tai mano laboratorija...

– Bet čia žmonių tu neoperuoji?

Aleksas rodė į stalą, į didžiulę lempą. Jis maždaug atpažino įrangą, kurią matė tame mediciniame reportaže per televiziją.

– O, ne! Tačiau suprantate, mes priversti atlikti bandymus... Su gyvūnais.

Rišaras jautė, kaip kakta teka prakaito lašeliai, jo pulsas padažnėjo, bet jis visaip stengėsi neišsiduoti, kad bijo.

Nustebęs Aleksas palingavo galva. Iš tiesų žinojo apie tokius bandymus, juk gydytojai atlieka daugybę bandymų su beždžionėmis ir taip toliau...

– Klausyk, juk tada nėra jokio reikalo manęs vesti į kliniką. Gali tiesiog čia mane operuoti. Ar ne? Jei yra visko, ko reikia! – pasiūlė jis.

Lafargui drebėjo rankos. Paslėpė jas kišenėse.

– Tu mąstai, yra kokių problemų? – paklausė Aleksas.

– Ne... Man gal trūktų vieno ar dviejų dalykų.

– Kiek laiko turėsiu gulėti lovoje po operacijos?

– O, tikrai nedaug! Jūs jaunas, tvirtas, o ši operacija nėra labai sudėtinga.

– Ir galėsiu iš karto nusiimti tvarsčius?

– O ne! Reikės palaukti mažiausiai aštuonias dienas, – patikino Rišaras.

Aleksas susimąstęs žingsniavo po kambarį, čiupinėjo aparatus.

– Jei čia operuosi, jokios rizikos?

Prieš atsakydamas ne, iš tiesų jokios rizikos, Lafargas skėstelėjo rankomis...

– Klausyk, operuosi vienas, slaugės nebus?

– Ak, tai nesvarbu, galiu viską padaryti pats. Tik reikia neskubėti.

Aleksas prapliupo juoku ir smagiai pliaukštelėjo gydytojui per nugarą.

– Žinai, ką padarysim? – tarė. – Aš apsistosiu čia, ir kai tik galėsi, operuosi mane... Rytoj?

– Taip... Rytoj, jei norite... Tačiau kol truks jūsų, na, jūsų „gijimas“, kas rūpinsis Eva?

– Nesinervink, ji gerose rankose...

– Maniau, kad jūs vienas?

– Ne, ne visai, nesinervink, niekas nieko blogo jai nepadarys... Rytoj mane operuosi. Ir abudu pabūsime čia aštuonias dienas. Tavo kambarinė atostogauja, paskambinsi savo vairuotojui, kad rytoj nevažiuotų pas tave... Abudu nuvažiuosim paimti, ko tau trūksta. Turi pasiimti atostogų ligoninėje. Nagi, eime...

Abu nulipo į pirmą aukštą. Aleksas liepė Rišarui paskambinti Rožė. Kai Rišaras padėjo ragelį, Aleksas jam parodė į antrą aukštą.

Nuvedė jį į Evos kambarį.

– Jai ne viskas gerai, tavo žmonai? Kodėl ją rakini?

– Ji... Na, ji kartais keistai elgiasi...

– Kaip tavo dukra?

– Truputį panašiai, kartais...

Aleksas užsklendė visas tris velkes ir palinkėjo Lafargui labos nakties. Patikrino kitą kambarį ir išėjo pasivaikščioti po parką. Evai laikas Livri Gargane veikiausiai labai prailgo, bet viskas klojosi gerai... Po dešimties dienų, nusiėmęs tvarsčius, Aleksas nužudys Lafargą ir visiems viso gero! Dešimt dienų, gal Eva numirs? Koks skirtumas.

Rytojaus rytą Aleksas Rišarą pažadino anksti. Rado jį nenusirengusį gulintį lovoje. Aleksas paruošė pusryčius, abu drauge pavalgė.

– Važiuosi į kliniką pasiimti, ko tau reikia. Galėsi operuoti mane po pietų? – paklausė jis.

– Ne... Reikia atlikti tyrimus, paimti kraują.

– Na taip, šlapimo tyrimai ir visa kita!

– O kai turėsiu tyrimų rezultatus, galėsime pradėti. Tarkim, rytoj rytą...

Aleksas buvo patenkintas. Gydytojas, atrodo, elgėsi nuosekliai. Jis pats sėdo prie mersedeso vairo, jie nuvažiavo į Bulonę. Išleido Lafargą priešais kliniką.

– Neužtruk per ilgai... Aš nepatiklus!

– Nesirūpinkite, užtruksiu minutę.

Rišaras įėjo į savo kabinetą. Sekretorė nustebo, išvydusi jį taip anksti. Jis paprašė jos perspėti ligoninę, kad rytinėje konsultacijoje nedalyvaus. Paskui pasirausė stalčiuje, paėmė pirmus pasitaikiusius du flakonus, trumpai pamąstė ir nuėjo paimti skalpelių, manydamas, jog tai padarys Aleksui įspūdį, geriau įtikins jį, kad nuoširdžiai jam padeda.

Kai Rišaras grįžo prie automobilio, Aleksas perskaitė vaistų etiketes, atidarė skalpelių dėžutę ir paskui viską rūpestingai sudėjo į prie durelių pritvirtintą dėklą. Grįžę į Vezinė abu nulipo į laboratoriją. Lafargas paėmė kraujo. Pasilenkęs prie mikroskopo atsainiai pažiūrėjo, sumaišė kelis lašus pirmų po ranka pasitaikiusių reagentų ir galiausiai paklausė Alekso, kokiomis ligomis šis yra sirgęs.

Aleksas buvo devintam danguj. Jis stebėjo Lafargą, žiūrėjo jam per petį ir net užmetė akį į mikroskopą.

– Gerai, – tarė Rišaras. – Viskas labai gerai. Mums nereikės laukti rytojaus. Jūsų sveikata puiki! Ilsėsitės visą dieną. Nevalgysite per pietus ir vakare aš jus operuosiu!

Jis priėjo prie Alekso, pačiupinėjo jo nosį, kaklą. Aleksas išsitraukė iš kišenės naujo veido eskizą ir jį išlankstė.

– Būsiu toks? – paklausė rodydamas piešinį.

– Taip... Toks! – patvirtino Lafargas.

Atsigulęs į kitame miegamajame užrakinto Lafargo lovą Aleksas ilsėjosi kelias valandas. Jis norėjo šiek tiek išgerti, bet jam nebuvo leista. Aštuonioliktą valandą jis nuėjo pas chirurgą. Buvo įsitempęs: jį visuomet gąsdino mintis atsidurti ant operacinio stalo. Rišaras jį nuramino, padėjo nusirengti. Aleksas neryžtingai padėjo koltą.

– Nepamiršk savo žmonos, daktarėli... – sumurmėjo guldamasis.

Rišaras įjungė lempą. Balta šviesa akino. Aleksas sumirksėjo. Netrukus Lafargas stovėjo greta jo apsirengęs baltą chalatą, su kauke. Aleksas nurimęs nusišypsojo.

– Pradėsim? – paklausė Lafargas.

– Pradėkim... Ir nekvailiok, nes savo žmonos nebepamatysi!

Rišaras uždarė operacinės duris, paėmė švirkštą, priėjo prie Alekso.

– Ši injekcija padės jums atsipalaiduoti... Paskui, po ketvirčio valandos, – narkozė.

– Gerai... Be pokštų!

Gydytojas atsargiai įbedė adatą į veną. Aleksas matė, kaip palinkęs virš jo chirurgas šypsojosi.

– Be pokštų! Hmm, be pokštų...

Aleksas staiga nugrimzdo į miegą. Paskutinę sąmoningą akimirką jis suprato, kad vyksta kažkas nenormalaus.

Rišaras nusiplėšė kaukę, užgesino lempą ir užsimetė nusikaltėlį ant nugaros. Atidarė operacinės duris ir svyruodamas nuėjo iki kitų rūsyje esančių durų.

Pasukęs raktą nunešė Aleksą iki apsamanojusios sienos. Sofa, foteliai vis dar stovėjo čia, matėsi ir kiti Vincentui priklausę daiktai. Jis prirakino Aleksą prie sienos, stipriai suveržė – nuėmė kelis grandinių žiedus. Grįžo į operacinę, paėmė iš stalčiaus kateterį, kurį pritvirtino Alekso dilbio venoje: pabudęs Aleksas net surakintas sugebės truputį judėti ir Rišaras nebegalės jam vėl įdurti adatos... Lafargas buvo rimtai įsitikinęs, kad šis nevilties apimtas ir policijos persekiojamas tipas ras pakankamai jėgų atsilaikyti prieš „klasikinius“ kankinimo būdus, bent jau kurį laiką. O Rišaras skubėjo... Teliko tik laukti.

Paliko baltą chalatą ant grindų. Užlipo ir pasiėmė škotiško viskio butelį bei stiklą. Paskui grįžo ir įsitaisė fotelyje priešais Aleksą. Anestetiko dozė buvo labai nedidelė, jo kalinys netrukus pabus.

II

Aleksas lėtai budo iš miego. Lafargas laukė, stebėjo, kokia bus jo reakcija. Atsikėlė, trenkė stiprų antausį, kad greičiau atgautų sąmonę.

Aleksas pamatė grandines, rūsį, bet kaip sustatytus baldus, nutapytus keistus netikrus langus, jūrą, kalnus... Nusišaipė. Viskas baigta. Jis nepasakys, kur ta kekšė, galėjo jį kankinti, mirties jis nebebijojo...

Gydytojas stebėjo Aleksą sėdėdamas fotelyje, siurbčiodamas iš stiklo. Viskis – butelis stovėjo ant grindų. Koks niekšas! Jis puikiai apgavo Aleksą, pasityčiojo iš jo. Nieko sau tipas, jis neišsidavė, blefavo iki galo... Taip, Aleksas pripažino, pripažino pats sau, kad yra apgailėtinas.

– Taigi... – ištarė Lafargas. – Taigi Eva rūsyje, prirakinta prie radiatoriaus. Viena.

– Ji pastips... Tu nesužinosi, kur ji yra! – sumurmėjo Aleksas.

– Jūs ją išniekinote?

– Ne... Norėjau, bet nusprendžiau atidėti tą malonumą vėlesniam laikui: o juk turėjau, ką? Įsidėmėk, dabar jau niekas jos nebedulkins. Niekada... Niekas mažiausiai dvi savaites neateis ten, kur ji yra! Ji mirs iš alkio, iš troškulio. Dėl tavo kaltės... Gal vieną dieną pamatysi jos skeletą... Ar ji bent jau gerai dulkinosi?

– Nutilkite, – pro dantis iškošė Lafargas. – Jūs man pasakysite, kur ji yra...

– Na jau ne, kvaily, gali sukapoti mane į gabalus, aš nieko nepasakysiu! Vis tiek mirsiu. O jei tu manęs nenužudysi, tai padarys farai: esu baigtas žmogus, man nusispjaut.

– O ne, vargšas idiote, jūs kalbėsite...

Rišaras priėjo prie Alekso ir šis spjovė jam į veidą. Buvo prirakinęs Aleksą prie sienos už riešų, ištiestomis rankomis, delnais į priekį, o plati ypač lipni juosta, prilipdyta prie betono, trukdė Aleksui judinti galūnes.

– Pažiūrėk! – tarė Rišaras.

Jis rodė į veną įstatytą kateterį. Aleksas pradėjo prakaituoti, pratrūko raudoti. Tas niekšas šitaip su juo susidoros... Vaistais.

Rišaras rodė jam adatą, kurią įkišo į kateterį. Švelniai pradėjo leisti vaistus. Aleksas rėkė, stengėsi traukti grandines, bet veltui.

Dabar vaistai jau tekėjo jo kraujyje. Jį supykino, palengva akis aptraukė migla, aptemdė protą. Jis nustojo rėkti, judėti. Stiklinės akys vis dar matė besišypsantį, nieko gera nežadančiu žvilgsniu į jį žvelgiantį Lafargą.

– Koks tavo vardas?

Rišaras patraukė jį už plaukų, pakėlė nusvirusią galvą.

– Barnis... Aleksas.

– Prisimeni mano žmoną?

– Taip...

Po kelių minučių Aleksas pasakė adresą Livri Gargane.

*

Prie pat žemės kelią susiradęs gaivaus oro gūsis. Tu rietiesi, kad galėtum apsiversti ant šono, priglaudi skruostą prie žemės ir trauki į save tą vėsaus oro srovelę. Tavo gerklė išdžiūvusi, ją skauda. Lipni juosta ant burnos traukia odą.

Durys atsidaro. Užsidega šviesa. Tai Tarantulas. Jis puola prie tavęs. Kodėl jis atrodo toks sukrėstas? Paima tave ant rankų, švelniai nuplėšia lipnią juostą nuo veido, apipila tave bučiniais, vadina „mano mažyte“, dabar kimba prie virvių, atriša jas. Tau

skauda sustingusias galūnes, staiga niekieno nebetrukdomas pradeda cirkuliuoti kraujas.

Tarantulas laiko tave glėby, glaudžia tave. Jo ranka glosto tavo plaukus, galvą, pakaušį. Jis pakelia tave nuo žemės, išneša iš to rūsio.

Jūs ne Vezinė, kitame name... Ką visa tai reiškia? Tarantulas spyriu atidaro duris. Tai virtuvė. Nepaleisdamas tavęs iš rankų paima stiklinę, pripila vandens, padeda tau atsigerti, lėtai, mažais gurkšneliais...

Jautiesi tarsi būtumei prarijusi kilogramus dulkių; o tas vanduo burnoje, seniai nepatyrei tokio malonaus pojūčio.

Tarantulas nuneša tave į neskoningai apstatytą saloną. Pasodina į fotelį, atsiklaupia prieš tave, kakta atsiremia į tavo pilvą, rankomis apglėbia liemenį.

Stebi viską tarsi iš šalies, absurdiško žaidimo žiūrovė. Tarantulas dingo. Jis grįžta su lovatiese, kurią buvo palikęs rūsyje; apsupa tave ir neša į lauką. Lauke naktis.

Gatvėje stovi mersedesas. Tarantulas pasisodina tave šalia ir sėda prie vairo.

Kalba tau, pasakoja neįtikėtiną beprotišką istoriją. Tu vos klausaisi. Tave pagrobė kažkoks nusikaltėlis, kad jį šantažuotų... Vargšas Tarantulas,

jis išprotėjo, nebeskiria realybės nuo paties sukurtų mizanscenų. Ne... Nors jis toks švelnus, tu gerai žinai, kad jis privers tave kentėti, jog nubaustų tave... Prie raudonos šviesoforo šviesos jis pasisuka į tave. Šypsosi, vėl glosto plaukus.

Vezinė nuneša tave į saloną, pasodina ant sofos. Bėga iki miegamojo, grįžta su peniuaru; aprengia tave ir vėl išeina... Grįžta su padėklu: pavalgyti ir atsigerti... Duoda tau kelias vaistų kapsules, nežinai, kokie tai vaistai, bet tai nesvarbu.

Valgydina tave, primygtinai reikalauja, kad suvalgytum jogurtą, kelis vaisius.

Kai baigi, tavo akys užsimerkia, tu išsekusi. Jis nuveda tave į antrą aukštą, paguldo į lovą; prieš užmigdama spėji pamatyti, kad jis atsisėdo prie tavęs, kad laiko tavo ranką.

Prabundi... Šiek tiek šviesu, be abejo, aušta. Tarantulas čia, prie tavęs, fotelyje, jis miega, tavo miegamojo durys plačiai atvertos.

Tau vis dar skauda kojas, virvės buvo labai stipriai suveržtos. Pasisuki šonu, kad geriau matytum Tarantulą. Vėl pagalvoji apie tą neįtikėtiną jo papasakotą istoriją. Pasakojimas apie gangsterius? Ak, taip... Besislapstantis nusikaltėlis norėjo, kad Tarantulas pakeistų jo veidą! O tu buvai įkaitė!

Nieko nebesupranti... Vėl apima miegas. Tave kamuoja košmarai. Kiekvieną kartą vis tie patys vaizdai: Tarantulas šaiposi, tu paguldytas ant to stalo, tave akina milžiniška operacinės lempa. Tarantulas dėvi baltą chalatą, chirurgo prijuostę, baltą kepurę, jis stebi, kaip bundi, kvatoja visa gerkle.

Tu girdi tą vis garsesnį juoką, nuo jo spengia ausyse, tu norėtumei dar pamiegoti, bet ne, narkozės poveikis baigėsi... Tai trunka ilgai, grįžti iš kažkur kitur, tavo sapnų vaizdiniai dar gyvi, o Tarantulas juokiasi... Pasuki galvą, tavo ranka pririšta, ne, tavo rankos pririštos... Į tavo alkūnę įsminga adata, ji pritvirtinta prie butelio, iš lašinės kapsi lašai, lašinė siūbuoja aukštai virš tavo galvos... Tau svaigsta galva, bet palengva pradedi justi aštraus skausmo priepuolius, ten, ties pilvo apačia, o Tarantulas juokiasi.

Tavo šlaunys praskėstos, tau skauda. Tavo keliai pririšti prie atramų, plieninių vamzdžių... Taip... Panašu į ginekologijos kabinetą, kuriame tikrinamos moterų... Ak! Tas skausmas, prie tavo lyties organų, jis plinta per visą pilvą, stengiesi pakelti galvą, pažiūrėti, kas tau darosi, o Tarantulas vis juokiasi.

– Palauk, mano mažasis Vincentai... Padėsiu tau...

Tarantulas paėmė veidrodį, laiko tavo pakaušį, padeda veidrodį tau tarp kojų. Tu nieko nematai, tik daug kruvinų kompresų, ir du vamzdelius, pritvirtintus prie butelių...

– Netrukus, – sako tau Tarantulas, – pamatysi daugiau!

Ir vėl kvatoja.

Taip... Tu žinai, ką jis tau padarė. Injekcijos, užaugusios krūtys, o dabar šitai.

Kai narkozės poveikis visiškai praėjo, kai visiškai sugrįžo sąmonė, tu rėkei, ilgai rėkei. Jis paliko tave čia, operacinėje, rūsyje, pririštą prie stalo.

Jis atėjo. Pasilenkė prie tavęs. Atrodė, nenorėjo liautis juokęsis.

Jis atnešė pyrago, mažą pyragėlį, su žvakute. Viena žvakute.

– Mano brangusis Vincentai, atšvęsime pirmą gimtadienį žmogaus, kurį netrukus pažinsi: Evos!

Jis rodė į tavo pilvą.

– Čia nieko nebėra! Paaiškinsiu tau. Tu nebesi Vincentas. Tu – Eva.

Jis supjaustė pyragą, vieną gabaliuką pasiėmė sau, kitą tėškė tau į veidą. Tu nebeturėjai jėgų net šaukti. Šypsodamasis jis valgė. Atkimšo butelį šampano, pripylė dvi taures. Išgėrė savąją, kitą išpylė tau ant galvos.

– Nagi, mano mažoji Eva, tai viskas, ką galite man pasakyti?

Tu paklausei, ką jis tau padarė. Viskas buvo paprasta. Jis nustūmė stalą iki tos rūsio dalies, kurioje tu gyvenai iki šiol.

– Brangioji mano drauge, negalėjau fotografuoti operacijos, kurią ką tik jums atlikau... Bet tokios operacijos dažnos, paaiškinsiu jums, parodydamas šį filmuką.

Jis įjungė projektorių. Ant sienos pakabintame ekrane pasirodė operacinė. Kažkas komentavo, bet tai buvo ne Tarantulas.

„Dvejus metus leidę hormonus galėsime atlikti ponui X, su kuriuo prieš tai daug sykių kalbėjomės, vaginos įsodinimo operaciją.

Taigi, kai pradeda veikti narkozė, mes pirmiausia įpjauname 1,2 cm varpos liaukos, paskui nuimame visą varpos odą iki varpos šaknies... Taip pat pašaliname varpos kojytę... Pašaliname ir neurovaskulinę varpos nugarinės pusės dalį..."

Negalėjai atplėšti akių nuo to vaizdo, nuo tų pirštinėtų vyrų su skalpeliais ir pincetais, pjaustančių odą, visai taip pat, kaip tau darė Tarantulas.

„Toliau reikia prapjauti kapšelį 3 cm iki išeinamosios angos; po šio prapjovimo pašalinama varpa, oda ir liaukos dalis.

Taip išlaisvinamas šlapimo kanalas ir išskiriami akytkūniai."

Tarantulas juokėsi, juokėsi... Retkarčiais pakildavo pareguliuoti vaizdo, prieidavo prie tavęs, patapšnodavo per skruostą.

„Trečiasis etapas – vaginos sukūrimas tarp šlapimo kanalo ir tiesiosios žarnos, prižiūrint, kad susidarytų tarpas.

Štai ir naujosios vaginos tarpas: 4 cm pločio ir 12–13 cm gylio... Čia varpos odos invaginacija į naują vaginą...

Išorėje lieka dalis liaukos, taip, kad atsirastų būsimas klitoris. Čia susiformuos didžiosios lūpos.

Dabar matote pacientą, tą patį pacientą, po kelių mėnesių. Rezultatas išties tenkina: vagina tinkamo dydžio, pacientas gali ja naudotis, klitoris jautrus, šlapimas išeina gerai, jokių šlapimo sistemos komplikacijų..."

Filmas baigėsi. Jautei niežulį ten, kur skaudėjo, pilvo apačioje. Norėjai šlapintis. Pasakei Tarantului... Jis pastatė tau zondą, ir taip tu pajutai tuos keistus naujus lytinius organus. Tu vėl rėkei...

Tai buvo siaubinga, tu nebegalėjai miegoti. Tarantulas leido tau raminamųjų injekcijas. Vėliau jis pirmą kartą tave atrišo, kad galėtumei atsistoti. Truputį pavaikščiojai mažais žingsneliais. Tarp kojų

tabalavo zondas ir tie vamzdeliai, pritvirtinti prie butelių, atsiduodančių ekskrementais. Vieną laikė Tarantulas, kitą buvo įkišęs į tavo chalato kišenę... Buvai nusilpęs. Tarantulas išvedė tave iš rūsio ir įkurdino mažuose apartamentuose. Turėjai buduarą, miegamąjį... Tave akino šviesa. Pirmą kartą po dvejų metų išėjai iš savo kalėjimo. Saulė nutvieskė tavo veidą. Buvo malonu.

Tavo „gijimas" truko ilgai. Po kurio laiko nebereikėjo zondo, vamzdelių. Liko tik ta skylė tarp tavo kojų. Tarantulas privertė tave nešioti į vaginą įkištą kažkokį cilindrą. Tai būtina, sakė jis, nes kitaip oda užsitrauks. Nešiojai jį mėnesių mėnesius. Ten, aukščiau, buvo labai jautri vieta: tavo klitoris.

Miegamojo duris jis visą laiką užsklęsdavo. Pro uždarytų langinių tarpus matei parką, mažą tvenkinį, gulbes. Tarantulas ateidavo pas tave kiekvieną dieną, praleisdavo su tavimi ištisas valandas. Kalbėjote apie tavo naują gyvenimą. Apie tai, kuo esi tapęs... Tapusi.

Vėl pradėjai skambinti pianinu, tapyti... Kadangi turėjai krūtis ir tą skylę tarp kojų, tau reikėjo žaisti šį žaidimą. Bėgti? Grįžti namo prabėgus tiek laiko? Namo? Ar ta vieta, kur gyveno Vincentas, tikrai tavo namai? Ką pasakytų tie, kuriuos jis pažinojo? Tu neturėjai pasirinkimo. Makiažas, tualetas,

kvepalai... O vieną dieną Tarantulas nusivedė tave pasivaikščioti Bulonės miško alėja. Tau nieko blogesnio jau nebegalėjo atsitikti.

Šiandien tas vyras miega prie tavęs. Jam tikriausiai nepatogu miegoti fotelyje. Kai jis rado tave rūsyje, bučiavo tave, apglėbė. Durys atidarytos. Ko gi jis nori dabar?

Rišaras pramerkė akis. Jam skaudėjo inkstus. Keistas jausmas: visą naktį budėti prie Evos, paskui kažkoks garsas, audinio šiugždėjimas – paklodės, – o gal Eva pabudo ir stebi jį ryto šviesoje... Ji čia. Lovoje, jos akys plačiai atmerktos. Rišaras šypsosi, keliasi, pasirąžo, atsisėda ant lovos krašto. Kalba, vėl vartoja tą absurdišką kreipinį jūs, panašų į kitas kalbos šiukšles, kurias pradėjo vartoti neapykantos priepuolių apimtas.

– Jūs jaučiatės geriau, – pasakė jis. – Viskas baigta. Aš... Na, viskas baigta, galite išeiti iš čia, pasirūpinsiu dokumentais, gausiu tau naują tapatybės kortelę, tai įmanoma, supranti? Kreipsiesi į policiją, pasakysi jiems...

Rišaras negalėjo liautis kalbėjęs, apgailėtinas, pripažįstantis savo pralaimėjimą. Absoliutų ir žeminantį

pralaimėjimą, kurį patyrė per vėlai, kad galėtų nubausti save už neapykantą, kurios jau nebejautė.

Eva atsikėlė, išsimaudė vonioje ir apsirengė. Nulipo žemyn į saloną. Rišaras rado ją prie tvenkinio. Jis atėjo nešinas saujoje duonos trupinėliais, kuriuos išbėrė gulbėms. Ji palinko prie vandens, švilptelėjo kviesdama gulbes. Jos atplaukė ir ištiesusios kaklus lesė iš jos rankos.

Oras buvo puikus. Abu grįžo vilos link ir atsisėdo ant sūpuoklių prie baseino. Taip išsėdėjo gana ilgai, vienas prie kito, tylėdami.

– Rišarai, – pagaliau prakalbo Eva. – Noriu pamatyti jūrą...

Jis atsisuko, pažvelgė į ją neapsakomai liūdnu žvilgsniu ir sutiko. Jie nuėjo į namus, Eva pasiėmė savo krepšį, įsimetė šį bei tą. Rišaras jos laukė automobilyje.

Jie važiavo keliu. Ji nuleido šoninį langą, iškišo ranką, atstatė ją vėjui. Rišaras patarė liautis, nes ją galėjo sužeisti koks vabzdys ar akmuo.

Rišaras važiavo greitai, tarsi būtų įtūžęs, posūkiai sekė vienas kitą. Ji paprašė važiuoti lėčiau. Netrukus pasirodė pakrantės uolos.

Akmenuotame Etretos paplūdimyje knibždėte knibždėjo žmonių. Turistai vaikštinėjo prie pat

vandens. Buvo atoslūgis. Jie pasivaikščiojo per uolas vinguriuojančiu keliuku, kuris baigiasi ties tuneliu, vedančiu į kitą paplūdimį, tą, virš kurio iškilusi *Aiguille creuse** uola.

Eva paklausė Rišaro, ar jis skaitė Leblano romaną, istoriją apie kalno grotoje pasislėpusius banditus. Ne, Rišaras nebuvo skaitęs... Juokdamasis pasakė su kartėlio gaidele balse, kad jo darbas laiko malonumams palikdavo nedaug. Ji vis kartojo, nagi, Arsenijus Lupenas, visi žino, kas jis toks!

Grįžo į miestą tuo pačiu keliu. Eva norėjo valgyti. Jie įsitaisė jūros gėrybių restorano terasoje. Ji paragavo austrių, jūros sraigių. Rišaras suvalgė truputį vorinio krabo žnyplių ir Eva viena baigė patiekalą.

– Rišarai, – paklausė ji, – ką reiškia tas pasakojimas apie gangsterius?

Jis iš naujo papasakojo, kaip grįžęs į Vezinė rado jos kambarį tuščią, velkes atsklęstas, koks nerimas jį apėmė. Ir kaip galų gale ją surado.

– O tam nusikaltėliui leidai paspukti? – nepatikliai toliau klausinėjo ji.

– Ne, jis prirakintas rūsyje.

* *Aiguille creuse* – uolos pavadinimas ir žymus Maurice'o Leblanc'o romanas, kurio pagrindinis veikėjas – Arsenas Liupenas, vert. past.

Rišaras atsakė tyliu monotonišku balsu. Ji vos nepaspringo.

– Rišarai! Reikia grįžti, negali leisti jam taip numirti!

– Jis tave nuskriaudė, nieko geresnio jis nenusipelnė!

Ji trenkė kumščiu per stalą, kad jis atsipeikėtų. Jai atrodė, kad vaidina absurdišką sceną, baltas vynas taurėje, didžiulio krabo liekanos ir šis nei šioks, nei toks pokalbis apie kažkokį tipą, besikamuojantį namuose Vezinė, rūsyje. Jis abejingai žvelgė pro šalį. Ji primygtinai prašė grįžti namo. Jis sutiko greitai. Jai atrodė, kad jei dabar paprašytų Rišaro nušokti nuo uolos, jis paklustų nė nemurmtelėjęs.

*

Jiems parvykus į Lafargo namus jau buvo vėlu. Rišaras laiptais į rūsį lipo pirmas, Eva iš paskos. Jis atidarė duris, uždegė šviesą. Nusikaltėlis iš tiesų buvo čia, klūpojo, jo prirakintos rankos buvo ištiestos į viršų, prirakintos grandinėmis, kurias ji taip gerai pažinojo. Kai Aleksas pakėlė galvą, ji suriko tarsi sužeistas gyvūnas, negalintis suvokti, kas jam nutiko.

Susirietė pusiau, jai užgniaužė kvapą, ji pirštu rodė į kalinį. Puolė į koridorių, suklupo ir apsivėmė. Rišaras priėjo prie jos, prilaikė, uždėjo ranką ant kaktos.

Vadinasi, toks tas paskutinis veiksmas! Tarantulas sukūrė pasakojimą apie gangsterius, tikrą beprotišką romaną, kad atslūgtų tavo nepasitikėjimas. Jis buvo tau toks švelnus, nusileido tavo užgaidai pamatyti jūrą, kad vėl įvarytų begalinį siaubą!

Ir ši gudrybė – pamatyti Aleksą įkalintą taip, kaip tu buvai įkalintas prieš ketverius metus, – reiškė tik norą dar labiau tave palaužti, dar labiau priartinti, jei tai dar įmanoma, prie beprotybės...

Taip, toks buvo jo planas! Ne pažeminti tave pardavinėjant kaip prostitutę, kai tave iškastravo, išmėsinėjo, sužalojo, sunaikino tavo kūną, kad sukurtų naują, gyvą žaislą. Ne, visa tai buvo tik žaidimas, tik jo tikrojo plano užuomazgos: išvesti tave iš proto, kad išprotėtum kaip jo duktė. Kadangi atlaikydavai visus išbandymus, jie darėsi vis sunkesni!

Žingsnis po žingsnio jis vis labiau tave menkino, grūdo tavo galvą į kanalizacijos vandenį ir kartkartėmis ją ištraukdavo už plaukų, kad nepaskęstum, tam, kad galėtų suduoti šį galutinį smūgį: Aleksas!

Tarantulas nebuvo beprotis: jis buvo genijus. Kas dar būtų galėjęs sugalvoti tokį taip išmintingai atliekamą planą? Niekšas, reikia jį nužudyti!

Iš Alekso jis nieko nepeš, turėjo tą žinoti... Juk tikriausiai neruošė jam tokių pačių kančių. Aleksas buvo tikras drimba, tikras gyvulys, kadaise su juo tau buvo linksma, darei ką panorėjęs, jis visur būtų sekęs paskui tave tarsi šuo!

Tarantulas nieko negali jam padaryti: jam negalėjo būti pritaikyti tie rafinuoti kankinimo būdai, kuriuos turėjai ištverti. Gal jis norėjo priversti tave jį... Taip, Aleksas prirakintas, nuogut nuogutėlis, to ir norėjo Tarantulas!

Vieno pasisotinti jam nepakako, jam reikėjo abiejų, turinčių priklausyti nuo jo malonės. Ketveri metai, Tarantului prireikė ketverių metų surasti Aleksą... Ką Aleksas veikė dabar? Tačiau svarbiausia, kaip Tarantului pavyko jį pagauti? Juk tu niekuomet neprasitarei nė žodeliu!

Tarantulas stovėjo čia, prie tavęs. Prilaikė tave. Vėmalų dėmė plėtėsi ant betono. Tarantulas murmėjo švelnius žodelius, mano švelnioji, mano mažyte, gerinosi tau, šluostė burną nosine...

Durys į operacinę buvo atidarytos. Staiga puolei ten, pagriebei nuo lentynos skalpelį ir lėtai pradėjai eiti Tarantulo link, atstatęs į jį sklapelį.

III

Jiedu buvo čia, vienas prieš kitą, šitame betonuotame rūsyje, apšviestame ryškios neoninės šviesos. Ji lėtai ėjo jo link su skalpeliu rankoje. Rišaras nejudėjo iš vietos. Pradėjo rėkti Aleksas. Iš pradžių jis matė, kaip Eva parklupo, dingo jam iš akių, o dabar pro praviras duris vėl matė ją su aštriu daiktu rankoje.

– Revolveris, mažyte! – sustugo jis. – Mano revolveris, ateik čia, jis jį paliko.

Eva vėl įėjo į kambarį, paėmė Alekso ginklą, iš tiesų paliktą ant sofos. Rišaras nė nevirptelėjo, stovėjo koridoriuje ir nesitraukė pamatęs į jį nukreiptą kolto vamzdį. Ir tai, ką jis pasakė, buvo neįtikėtina.

– Eva, meldžiu tavęs, paaiškink man!

Apstulbusi ji sustojo. Žinoma, dar viena Tarantulo gudrybė, tas apsimestinis nustebimas. Tačiau tas niekšas taip paprastai neišsisuks!

– Nesijaudink, Aleksai! – sušuko ji. – Mes nudėsime tą šiukšlę!

Aleksas taip pat suprato ne ką daugiau nei Rišaras. Ji žinojo jo vardą? Taip, Lafargas tikriausiai jai pasakė. O taip, viskas paprasta... Lafargas laikė žmoną uždarytą ir šiandien jai pasitaikė proga atsikratyti vyro!

– Eva, nušauk mane, jei nori, bet pasakyk, kas čia darosi!

Rišaras susmuko ant grindų, palei sieną. Taip ir liko sėdėti.

– Tu tyčiojiesi iš manęs! Tu tyčiojiesi iš manęs! Tu tyčiojiesi iš manęs!

Iš pradžių Eva murmėjo, paskutinį sakinį – išrėkė. Jos kaklo raumenys įsitempė, akys išsprogo, ji siaubingai drebėjo.

– Eva, meldžiu tavęs, paaiškink...

– Aleksas! Aleksas Barnis! Jis taip pat buvo su manimi... Jis prievartavo Vivianą, jis net išprievartavo ją per užpakalį, o... O aš ją laikiau! Tu visą laiką manei, kad buvau vienas, nieko tau nesakiau, nenorėjau, kad ir jo pradėtum ieškoti... Tai ir jo kaltė, ne vien mano, kad tavo duktė išprotėjo, niekše tu! O už viską sumokėjau aš!

Aleksas klausėsi tos moters. Ką ji čia kalba? Jie abu, pamanė, jie abu žaidžia su manimi kažkokį bjaurų žaidimą, jie nori, kad išsikraustyčiau iš proto... Tuomet jis atidžiai nužvelgė Lafargo žmoną, burną, akis...

– Cha! Nežinojai, kad mes buvome dviese? – toliau kalbėjo Eva. – O taip, Aleksas buvo mano draugas! Vargšelis neturėjo daug merginų... Man reikėjo pabūti... Sąvadautoju. Buvo sudėtinga su tavo mergyte, ji nė girdėti apie tai nenorėjo! Jai patiko meilikauti, bučiuotis, bet vos užkišdavau ranką po sijonu, baigta! Tad reikėjo ją šiek tiek priversti.

Rišaras nepatikliai purtė galvą, priblokštas Evos riksmų, jos spigaus balso, o ji vis rėkė:

– Pirmas buvau aš. Aleksas ją laikė, ji priešinosi... O jūs tuo metu užeigoje rijote, o gal šokote, a? Paskui užleidau vietą Aleksui. Žinai, Rišarai, jis neblogai pasismagino. Ji dejavo, jai skaudėjo... Mažiau nei man po visko, ką iš manęs padarei. Nudėsiu tave, Tarantulai, aš tave nudėsiu!

*

Ne, Tarantulas nieko nežinojo. Tu jam nė žodeliu neprasitarei. Kai jis prisipažino tau, kodėl tave sužalojo – tas Vivianos išprievartavimas, po kurio ji išprotėjo, – tu nusprendei tylėti. Vienintelis tavo kerštas buvo apsaugoti Aleksą. Tarantulas nežinojo, kad jūs buvote dviese.

Tu gulėjai ant operacinio stalo, o jis tau papasakojo apie tą liepos vakarą, prieš dvejus metus.

Šeštadienį. Tu trainiojaisi po kaimą lydimas taip pat dykinėjančio Alekso. Ką tik buvo prasidėjusios moksleivių atostogos. Ruošeisi vykti į Angliją, o Aleksas liks tėvo ūkyje ir dirbs laukuose.

Jūs vaikštinėjote, apėjote daug kavinių, žaidėte stalo futbolą, biliardą, paskui abu sėdote ant motociklo. Buvo šilta. Dinankūre, gretimame miestelyje už trisdešimties kilometrų, vyko šventė, mugė. Aleksas šaudė iš karabino į balionus. O tu žiūrėjai į merginas. Jų buvo daug. Ir baigiantis popietei pamatei tą mergaitę. Ji buvo graži. Vaikščiojo susikibusi rankomis su tokiu tipu, seniu, na, bent jau gerokai vyresniu už ją. Tikriausiai tėvu. Ji dėvėjo šviesiai mėlyną vasarinę suknelę. Plaukai buvo garbanoti, šviesūs, o dar vaikiškas veidas nebuvo padažytas. Jie vaikštinėjo su kažkokiais žmonėmis, pagal jų aprangą iš karto galėjai spręsti, kad jie ne valstiečiai.

Jie susėdo kavinės terasoje. Mergina toliau vaikštinėjo po mugę viena. Užkalbinai ją, maloniai kaip visuomet. Jos vardas buvo Viviana. Taip, tas vyras baltais plaukais tikrai jos tėvas.

Vakare miestelio aikštėje turėjo vykti šventė. Paprašei Vivianos ateiti. Ji norėjo, bet juk reikėjo atsiklausti tėvo! Jie buvo atvykę į miestelio užeigą į kažkieno vestuves. Užeiga buvo įrengta senoje

pilyje, tolėliau nuo namų, ten, parke, žmonės dažnai keldavo šventes, rengdavo priėmimus. Ji turėjo dalyvauti šventinėje vestuvių vakarienėje. Įtikinai ją: ji ateis vakare čia, kur pardavinėjamos gruzdintos bulvės. Ji buvo dar tikra mergiūkštė, naivoka, bet tokia graži.

Per vakarėlį kelis kartus atėjai prie pilies. Turtuoliai buvo užsakę orkestrą, ne kažkokius valstiečius su akordeonu, ne, tikrą orkestrą, jis grojo džiazą, muzikantai vilkėjo mėlynus smokingus. Langai buvo uždaryti, kad turtuoliai negirdėtų prastų miestelio šventės muzikos garsų.

Apie dešimtą valandą Viviana išėjo. Nupirkai jai atsigerti. Ji paprašė kolos, tu gėrei škotišką viskį. Tu šokai, Aleksas stebėjo tave. Mirktelėjai jam. Per lėtą šokį pabučiavai Vivianą. Jautei, kaip prie tavo krūtinės stipriai plaka jos širdis. Ji nemokėjo bučiuotis. Buvo stipriai suspaudusi lūpas. O kai parodei jai, kaip reikia bučiuotis, tuomet pradėjo kišti liežuvį kiek tik galėjo! Kvailė. Ji skaniai kvepėjo, saldžiais diskretiškais kvepalais, ne taip, kaip vietinės merginos, kurios ant savęs pila litrus odekolono. Šokdamas glostei jos nuogą nugarą, jos suknelė buvo su iškirpte nugaroje.

Pasivaikščiojote miestelio gatvėmis. Vėl pabučiavai ją prie kažkokių uždarų vartų. Ji bučiavosi

geriau, šiek tiek pramoko. Užkišai ranką už suknelės, glostydamas šlaunį pasiekei kelnaites. Ji buvo susijaudinusi, bet atšlijo nuo tavęs. Ji bijojo, kad tėvas barsis, jei grįš per vėlai. Pernelyg neprašei pasilikti. Sugrįžote į aikštę. Tėvas buvo išėjęs iš užeigos ir ieškojo dukters. Pamatė jus abu, tu nusukai galvą ir toliau ėjai savo keliu.

Iš tolo stebėjai, kaip jie kalbėjosi. Atrodo, jis pyko, bet paskui nusijuokė, grįžo į užeigą. Viviana atėjo pas tave. Tėvas jai leido dar truputį pabūti lauke.

Jūs pašokote. Ji glaudėsi prie tavęs. Prietemoje glostei jos krūtis. Po valandos ji panoro grįžti pas tėvą. Davei ženklą Aleksui, alkūne pasirėmusiam į šokių aikštelės barą, laikančiam rankoje alaus butelį. Pasakei Vivianai, kad ją palydėsi. Tačiau susiėmę rankomis apėjote visą pilį. Juokdamasis patraukei ją už rankos krūmų link, į parko gilumą. Ji juokdamasi protestavo. Ji labai norėjo su tavimi pasilikti.

Atsirėmėte į medį. Dabar ji bučiavosi visiškai gerai. Ji leido šiek tiek pakelti suknelę. Staigiai sugriebei jos kelnaites ir perplėšei jas, užspaudęs jai burną ranka. Aleksas buvo visai čia pat, čiupo jos rankas, užlaužė už nugaros, pargriovė ją ant žemės. Dabar tvirtai ją laikė, tu klaupeisi prie jos tarpukojo. Aleksas žiūrėjo į tave.

Paskui Vivianą laikei tu, keturpėsčią, žolėje, o Aleksas taisėsi už jos. Aleksas nesitenkino tuo, ką tu privertei ją iškęsti, jis norėjo daugiau. Kai įsiskverbė į ją, jai labai skaudėjo, ji grūmėsi iš nevilties padvigubėjusiomis jėgomis ir ištrūko. Ji šaukė. Tau pavyko pagriebti jos koją. Pavyko, vėl tvirtai ją laikei. Norėjai skelti jai antausį, bet ranka pati susispaudė ore ir tu trenkei jai kumščiu į veidą. Jos pakaušis atsitrenkė į medį, prie kurio ją laikėte. Ji nualpo, jos kūnas krūpčiojo.

Tarantulas vėliau tau tai papasakojo. Kai jis išgirdo riksmą, orkestras grojo „The Man I Love". Jis išbėgo į parką. Pamatė tave klūpintį žolėje, bandantį sugriebti Vivianos koją, pagauti ją, nutildyti.

Aleksas pabėgo nieko nelaukdamas, išnyko krūmynuose. Viviana vis rėkė. Tau reikėjo sprukti. Bėgai nosies tiesumu, o tas vyras – tau iš paskos. Jis ką tik buvo gausiai pavakarieniavęs, nesunkiai jo atsikratei. Aleksas laukė tavęs kitame miestelio gale prie motociklo.

Bėgo dienos, tu buvai labai neramus. Tas tipas matė tave prie baro ir pievoje už užeigos, akimirką tu sudvejojai prieš nuspręsdamas, kokia kryptimi bėgsi... Tačiau buvai ne iš to miestelio, jis toli nuo tavo namų. Palengva nerimas išnyko. Po savaitės išvykai

į Angliją ir grįžai tik rugpjūčio pabaigoje. Be to, nemalonumai jums su Aleksu buvo ne naujiena!

Tarantulas ieškojo ilgai. Žinojo, koks apytikriai tavo amžius. Nors neaiškiai, bet matė tavo veidą... Jis nesikreipė į policiją. Norėjo sugauti tave pats. Išnaršė apylinkes, vieną miestelį po kito, vis toliau ir toliau, tykodamas išeinančių iš gamyklų, vėliau iš mokyklos.

Po trijų mėnesių pamatė tave kavinėje priešais Mo mokyklą. Sekė tave, tykojo, stebėjo tavo įpročius iki to rugsėjo pabaigos vakaro, kai užpuolė tave miške.

Jis nežinojo, kad ten buvo ir Aleksas, negalėjo žinoti... Todėl jis dabar čia, priešais tave, netekęs jėgų, tavo malonėje...

Rišaras buvo pritrenktas. Atsiklaupusi Eva laikė nukreipusi į jį koltą; rankos įtemptos, baltas smilius priglaustas prie gaiduko. Dusliu balsu ji kartojo ir kartojo: aš tave nudėsiu.

– Eva. Aš nežinojau... Tai neteisinga!

Ji suglumo išgirdusi tokius nevykusius sąžinės priekaištus ir šiek tiek atsipalaidavo. Rišaras laukė

to momento. Jis spyrė jaunajai moteriai į rankas, ji išmetė ginklą ir suriko iš skausmo. Jis pašoko, griebė koltą, puolė į kambarį, kuriame buvo prirakintas Aleksas. Du kartus iššovė. Aleksas susmuko, kulkos pataikė į kaklą ir į širdį.

Paskui Rišaras grįžo į koridorių, pasilenkė prie Evos, padėjo jai atsitiesti, atsiklaupė šalia ir ištiesė jai koltą.

Svyruodama ji atsistojo, giliai įkvėpė ir, plačiai praskėtusi kojas, priglaudė vamzdžio galą tiesiai prie Lafargo smilkinio.

Jis žvelgė tiesiai į ją neparodydamas žvilgsniu, ką jaučia, tarsi būtų norėjęs likti abejingas ir Eva galėtų nejausti gailesčio, tarsi būtų norėjęs vėl tapti Tarantulu su šaltomis nieko nesakančiomis akimis.

Ji žiūrėjo į jį, sumenkusį, sunaikintą. Koltas iškrito iš rankų.

Ji užlipo į pirmą aukštą, nubėgo į parką, uždususi sustojo prieš vartus. Oras buvo gražus, saulė atsispindėjo mėlyname baseino vandenyje.

Tuomet Eva grįžo atgal, įėjo į namą, užlipo į antrą aukštą. Įėjo į savo kambarį, atsisėdo ant lovos. Molbertas stovėjo savo vietoje uždengtas drobe. Ji nuplėšė drobę, ilgai žiūrėjo į tą gėdingą paveikslą,

Rišarą transvestitą, pragertą veidą, susiraukšlėjusią odą, Rišarą tarsi seną prostitutę.

Lėtai nulipo į rūsį. Alekso kūnas vis dar kabėjo ant grandinių. Ant cemento matėsi kraujo dėmė. Ji pakėlė Alekso galvą, kurį laiką žiūrėjo į užgesusias jo akis, paskui išėjo iš to kalėjimo.

Rišaras tebesėdėjo koridoriuje nuleidęs rankas, sustingusiomis kojomis. Viršutinė lūpa virpčiojo. Ji atsisėdo šalia, paėmė jo ranką. Padėjo galvą jam ant peties.

Tyliai sušnibždėjo:

– Eikš... Negalim čia palikti lavono...

UAB „Baltų lankų“ leidyba
Kęstučio g. 10, LT-08116 Vilnius
leidykla@baltoslankos.lt
www.baltoslankos.lt
Spausdino UAB „Print-it“ spaustuvė
Gamyklos g. 27, LT-96155 Gargždai
info@print-it.eu
Tiražas 3000 egz.

fotogr. Jacques Sassier © Editions Gall

plastinės chirurgijos specialistas, kurio gyvenimą gaubia tamsios paslaptys. Jo pilies rūsyje – operacinė, o savo partnerei Evai, įkalintai kambaryje, nurodymus jis duoda per įrengtus garsiakalbius. Evai leidžiama pasirodyti viešumoje tik per vakarėlius ir paskutinį mėnesio sekmadienį, kuomet jie drauge vyksta aplankyti jaunos merginos psichiatrinėje ligoninėje. Negana to, Lafargas verčia Evą atsiduoti nepažįstamiems vyrams, o pats slapta stebi šiuos aktus. Vėliau istorijoje pasirodo nauji personažai – nuo teisėsaugos besislapstantis žudikas ir rūsyje grandinėmis sukaustytas jaunuolis, kankinamas paslaptingo vyro, kurį jis vadina Tarantulu. Visi jie yra įsipainioję į apgaulingą voratinklį ir neišvengs savo lemties.

Thierry Jonquet (Tieri Žonkė, g. 1954) yra pripažintas prancūzų rašytojas ir scenaristas. Baigęs filosofijos ir ergoterapijos mokslus, Jonquet dirbo su specialiųjų poreikių vaikais, gyvenimo suluošintais žmonėmis. Netrukus Jonquet atrado, kad literatūroje gali perteikti tai, su kuo kasdien susiduria tikrovėje. Nors teigia nesąs socialiai angažuotas, į savo romanus Jonquet perkelia šių dienų žiaurumo, neapykantos ir keršto troškimo persmelktą visuomenę. Ir tai jam puikiai pavyksta – pasaulinį pripažinimą pelnęs detektyvas Tarantulas tapo naujausio šiuo metu kuriamo ispanų kino meistro Pedro Almodóvaro filmo įkvėpimo šaltiniu.

ISBN 978-9955-23-151-6

www.baltoslankos.lt